

SOKAKLARA AMBLEM OLMUŞ DEĞERLERLE YÜRÜYÖRÜZ!..

SÜREÇ DEVİRİMCİ YOL'U GÖREVE ÇAĞIRIYOR

DEVİRİMCİ YOLCULUK ZAMAN AŞIMINA UĞRAMAZ...

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN

Sömürücü egemen sınıfların siyaset yapıcıları, belki de tarihlerinin hiçbir evresinde, böyle bir araç çeşitliliğine ve yoğunlaşma haline ulaşmamıştı. Kaba araçlara o kadar çok yeni ve farklı araçlar eklendi ki, egemen siyaset de incelidi, daha etkili ve karmaşık yöntemlerle uygulanır oldu.

Eskiden "Bir tarafta ezilenler, diğer tarafta ezenler; sen kimden yanasın?" diye sorulurdu. Bu ayırım bugün hala geçerli; ancak yaşama indirildiğinde, tablo **ak** ve **kara** olmadığı için insanların tercihleri ve tutum alışları çelmelenebiliyor. Bugünün akıl çelmeleyici faktörlerini arttıran olgulardan biri de "eskimiş/tükenmiş solun" oranındaki artıştır. Bu enkaza sadece içki masalarında veya üçüncü sınıf mafya oluşumlarında değil, adına parti, dernek, vakıf denen kimi örgütlülüklerde de rastlanmaktadır. Diğer bir ifadeyle **tükenmenin de örgütlendiği** bir dönemden geçiyoruz.

Bir taraftan Susurlukvari örgütlenmelerde ısrar edeceğini söyleyen etkili ve yetkili ağızlar, tehditlerini büyütürken, diğer taraftan "sivil" abluka arttırılıyor ve toplum, hiç de ihtiyacı olmayan bir "iç çatışma"ya doğru hızla sürükleniyor. Son olarak Genelkurmay'ın çağrısı ile gerçekleşen ve bazı aydınları öne çıkaran adımlar, gerçekte AKP'den kimi burjuva çevrelere kadar geniş bir kesimin oluşturduğu konsensüsün bir parçasıdır. AB bağlamı beklentilerin büyük oranda aşılması, gerçeklerin su yüzüne çıkmaya başlaması, AB'ye yaslanan güçleri zora sokmuştur. İşte bu süreçte oluşan uzlaşma masasında; Genelkurmay, devletin Kürt sorunundaki geleneksel tutumunu sürdürmek üzere destek isterken; AKP, uğrayacağı kan kaybını, demokratikleşmede ısrar görüntüsüyle geciktirmeyi amaçlıyor. Aynı masadaki aydınlar, niyeti ne olursa olsun, bu atraksiyonların yedek gücü (dolgu maddesi) olmaktadır.

Kürt hareketine gelince; Irak'ta işbirlikçilik zemininde gelişen sürecin tetiklediği beklentiler, İran ve Türkiye zemininde de benzer beklentileri büyütüştür. Son zamanlarda bu coğrafyalarda yaşanan çatışmalar, bir hak aramayı değil, uzlaşma masalarında dikkate alınmayı amaçlayan içeriktedir. Kısacası emperyalizm tarafından belirlenen söz konusu süreç ve yedeklenmiş özneleri, halkın sorunlarından ve gerçek bir demokratikleşmeden bütünüyle uzaktır. Devrimci Hareket bu konuda aylardır yazıyor/uyarıyor. Sonbahara giriyoruz; okullar da meclis de açılacak. AB bağlamı adımlar teşhir olurken, etkileri ve yıkıcılığı devam ediyor. Emperyalizm eliyle gerçekleştirilen yoksullaşmanın vurduğu kitleleri örgütleyip sisteme karşı direnç noktalarını arttırmak yerine enerjinin bir iç çatışmaya kanalize edilmesi bir devrimci irade eksikliğinin ifadesidir. Bu aynı zamanda böyle bir iradeye ne denli ihtiyaç olduğunun da göstergesidir.

Süreç genel çağrılarla, sol öznelerin kendi sınırlarını aşmayan aktiviteleriyle değiştirilemez. Demiri tersine bükme için Kürt milliyetçiliğinin önünü kesen, ırkçı-faşist kışkırtmaları boşa çıkaran, maddi olgulardan hareketle halka yol ve çözüm gösteren; çözümleri de halkla beraber geliştiren bir harekete ihtiyaç vardır. **Bu hareket, Devrimci Yol'dur.** Çünkü, teorik ve pratik duruşu, halkla beraber iş görme, sorun çözme kabiliyeti **Devrimci Yol'u** bugün tekrar ve hiç olmadığı kadar ihtiyaç haline getirmiştir. Bu ihtiyaç bir isim veya sembol ihtiyacı değildir. Süreç, tüm ilişki ve çelişkileriyle tanımlanmalı, temel ve tali dinamikler belirlenmeli, kimlere ne kadar hızla ve hangi oranda gidileceği saptanmalı ve buna uygun araçlar geliştirilerek yol gösterilmelidir. Devrimci bir hareketin içinde, bulunulan tarihsel sesitte, bu türden değerlendirmeler eşliğinde işlev yüklenmesi bir **Devrimci Yolculuk** tarzıdır.

Halkın çektiği tüm acılar, karartılan umutlar, büyüyen kayıplar; yeniden gülebilmeye, güzelliği yaşama hakim kılma olasılığı, Devrimci Yol'u göreve çağırıyor. **Bugün temel siyasi görev Devrimci Yol'u örgütlemektir.**

Önder Babat Kültür Merkezi'ni kurma amacıyla başlattığımız dayanışma kampanyası devam ediyor. Bu çerçevede düşündüğümüz ve dünden bugüne uzanan değerlerimizi hep beraber haykıracağımız bir etkinlik için adım atmış bulunuyoruz. 9 Ekim 2005 tarihinde, Bostancı Gösteri Merkezi'nde yapılacak etkinliğe, sürecin bilincinde olan tüm halk kesimlerinin destek vereceğine inanıyoruz. Sevgiyle Kalın!

Not: Aşağıdaki program henüz kesinleşmedi.

ÖNDER BABAT KÜLTÜR MERKEZİ İÇİN DAYANIŞMA ETKİNLİĞİNDE DÜNDEN BUGÜNE BİRİKTİRDİKLERİMİZİ PAYLAŞIYORUZ

PROGRAM:

- * GRUP DOMANE DERSİM
- * GRUP KIZILIRMAK
- * ALİ ASKER
- * "DÜNDEN BUGÜNE" SLAYT GÖSTERİSİ

YER: BOSTANCI GÖSTERİ MERKEZİ

TARİH: 9 EKİM 2005

SAAT: 15:00-20:00

İÇİNDEKİLER

Devrimci Yol'u Örgütlemek

1-4

Arşivden

5-9

Sürece Dair Açıklamalar

10-22

AB'nin Geleceği

23-24

17'ler Dosyası

25-27

Devrimci Gençlik

28-36

CMKP ile Röportaj

37-38

Ya Barbarlık Ya Sosyalizm

39-40

Doğru Yerden Öğrenelim

41-45

Üreten Biziz

46-51

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

DEVİRİMCİ HAREKET

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü **Fehmi Kılıç**

Yayın Türü: Yaygın

Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok.

No: 9/5 Beyoğlu-İstanbul

Tel: 0212 249 38 75

Faks: 0212 249 38 74

Web: <http://www.devrimcihareket.net>

<http://www.devrimcihareket.com>

<http://www.devrimcihareket.org>

<http://www.devrimciyol.net>

<http://www.devrimciyol.com>

E-posta: devrimci@yahoo.com

web@devrimcihareket.net

Hesap no: Akbank Taksim Şubesi

0060572-5

Euro Hesap no: Akbank Taksim Şubesi

0028274-9

Ege Temsilciliği: 853. Sok. Bilen İş Hanı.

K:7 D:709 Konak-İzmir

Tel: 0232 441 98 19

Avrupa İrtibat

Almanya Tel & Faks: 0049 30 72 01 37 57

Almanya (Turkey Information Center)

Tel: 0049 30 627 24 572

Avusturya Tel: 0043 650 960 27 92

Belçika Tel: 0032 473 80 65 66

Fransa Tel: 0033 618 93 94 34

Hollanda Tel: 0031 624 47 76 76

İsviçre Tel: 0041 796 70 02 68

İngiltere Tel:0044 781 63 666 35

Baskı Yeri: Berdan Matbaacılık;

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C

Blok 215-216 Topkapı - İstanbul

SOKAKLARA AMBLEM OLMUŞ DEĞERLERLE YÜRÜYÜRÜZ

Bahadır Deniz

Bugün siyasal zeminde şu veya bu oranda işlev yüklenmiş her yoldaşımız, taşıma su ile siyasal değirmenin dönmediğini, bunun için dünü anlatan nostaljik sohbetlerin de yetmediğini, muhatap olduğu sorunları aşarken, bizzat görmekte, daha somut biçimde ayırdına varmaktadır.

Bilinir ki, birden çok insanla çözülmesi gereken sorunlar; bir paylaşım, bir iş düzeni ve bir çeşit örgütlülük gerektirir. Yani örgütsel uyum, iç disiplin, yol göstericilik, vb. kavramlar salt devrimcilere ait araçlar değildir. Örneğin bir futbol takımının başarısı, teknik direktörün programına olduğu kadar, oyuncuların bir takım gibi hareket edebilme kabiliyetlerine de bağlıdır. Benzer bir durum herhangi bir iş atölyesinde de geçerlidir. Kişisel dirençle, çalışma programını kendi tercihlerine, niyet ve amaçlarına göre eğip-bükün, tıkanan kişi, sonuçta oradaki işleyişin düzenin/kimyasını bozar. Bugün birilerinin her vesileyle bireysel özgürlükten söz etmesi, bu gerçekliği değiştirmiyor. Örgütsel yaşamın özgürlüğü gemleyici olduğu, kapitalizmin sömürü ve şiddetine karşı durmak için örgütlü olmak gerektiği, hatta örgütün bu olumsuzlukları yeniden ürettiği; bugün yaygınlıkla öne sürülen ve aydın/solcu kimlikle varlık gösteren kimi kesimlerce de savunulan fikirlerdir. Bu sonuçta, öznel veya genel pek çok neden etkili olabiliyor. Ancak, en etkili rolün, beyinlere (algılayış ve

kavrayışa) yapılan müdahalede, muhakeme yöntemlerinin sakatlanmasında aranması gerektiğini düşünüyoruz.

Bugün şiddetin, otoritenin, sömürü ve istismarın topluca yaşanan hemen her ortamda yeniden üretildiği, sevgili ilişkilerinin bile bundan muaf olamadığı koşullarda; sorunun özüne inmeden, nedenlerini ortaya koymadan ve karşı duruş araçlarını geliştirmeden; "her türlü" diyerek, şiddet, otorite, disiplin, vb. karşıtlığını ifade etmek, bunun dışında bir şey yapmamak, gerçekte var olanı (sistemi) güçlendirir ve devamını daha çok mümkün kılar.

Önümüzdeki tablo bir tesadüf değil yoldaşlar; dünya ve ülke ölçeğinde emperyalist ve işbirlikçi pek çok dinamik bu sonuçta iradi rol oynarken, belki de en memnun oldukları ve işlerini kolaylaştıran faktörler; **edilgenlik** ve **örgütsüzlük** olmuştur. Sanıldığı aksine egemenler, bugünüyle tavırsızlığı/ muhalifsizliği değil, sonuç almayacak tepkileri/karşı duruşları tercih eder. Çünkü bu, aynı zamanda **insandaki direnme eği-**

limlerini yorar, umudu küçültür ve ehlileşme zeminini besler. Bunu bilen egemenler, bu alanda bilimin imkanlarını da seferber etmiş, milyon dolarları esirgememiş ve beyinleri tutsak alma araçlarını dünya ölçeğinde yaygınlaştırarak kurumsallaştırmıştır.

Geçmişte örgütsel yaşam sürmüş pek çok "eski devrimci" nin bugün; diyalektikten, çelişkinin yenileştirici rolünden, zorun kimi durumlarda kaçınılmazlığından söz edildiğinde yüzünü ekşitmesi, söz konusu argümanları aştığından değil, düşünsel dünyasına artık çok farklı argümanları konuk eder durumda olmasındandır. Bu işin

panzehiri, Marksizmin doğrularında ısrardır. Böyle bir ısrarın, belki de en az sistemin sözcüleri kadar, geçmişini bir kayıp olarak gören "eski devrimci"lerden tepki alacağı bilinmeli ve onlarla vakit kaybetmektense, halkın milyonlarca olduğu unutulmadan, enerji doğru yere harcanmalıdır.

Hareketimizin yönlendirmeleri, dev-

rimci hafızaya dayanmakta ve bugünü okuyabilme avantajını taşımaktadır.

**DEVİRİMCİ YOL'UN
GÖNÜLLERDEKİ VARLIĞINI
BÜYÜTÜP SOKAĞA
TAŞIRMAK BUGÜNE KADAR
ONU YOKETMEYİ KENDİNE
VAZİFE EDİNERİN İŞİ
DEĞİLDİR**

Biz, örgütsel varlık gösterdiğimiz tüm dönemlerde, örgütü bir

Biz Devrimci Yolcuyuz. Sokaklara amblem olmuş değerlerin taşıyıcısıyız. Bugün yine sokakta yıldızı da yumruğu da işlevlendirirken, üzerimize düşen görevlerden biri de teslimiyet, uzlaşma ve uyuşma zemininde Devrimci Yol değerlerinin tüketilmesinin önüne geçmektir. Bu konuda, yüreğinde yıldızlaşan yumruğa yer veren herkese görev düşmektedir. Ehlileşme zemininden yapılan çağrılar artık yanıtı bırakılmamalı, tükenişi örgütleyen deşifre olmuş öznelerin Devrimci yol mirasını sömürme çabaları açığa çıkarılmalı, teşhir edilmeli ve Devrimci Yol'un bıraktığı mirasa yakışan bir örgütlülüğün sınıflar mücadelesinde acilen yer alması sağlanmalıdır.

Bugün siyasal zeminde şu veya bu oranda işlev yüklenmiş her yoldaşımız, taşıma su ile siyasal değirmenin dönmediğini, bunun için dünü anlatan nostaljik sohbetlerin de yetmediğini, muhatap olduğu sorunları aşarken, bizzat görmekte, daha somut biçimde ayırdına varmaktadır.

Bilinir ki, birden çok insanla çözülmesi gereken sorunlar; bir paylaşım, bir iş düzeni ve bir çeşit örgütlülük gerektirir. Yani örgütsel uyum, iç disiplin, yol göstericilik, vb. kavramlar salt devrimcilere ait araçlar değildir. Örneğin bir futbol takımının başarısı, teknik direktörün programına olduğu kadar, oyuncuların bir **takım** gibi hareket edebilme kabiliyetlerine de bağlıdır. Benzer bir durum herhangi bir iş atölyesinde de geçerlidir. Kişisel dirençle, çalışma programını kendi tercihlerine, niyet ve amaçlarına göre eğip-bükün, tıka-yan kişi, sonuçta ora-daki işleyişin düzenin/kimyasını bozar. Bugün birilerinin her vesileyle **bireysel özgürlükten** söz etmesi, bu gerçekliği değiştirmiyor. Örgütsel yaşamın özgürlüğü gem-leyici olduğu, kapitalizmin sömürü ve şiddetine karşı durmak için örgütlü olmak gerekmediği, hatta örgütün bu olumsuzlukları yeniden ürettiği; bugün yaygınlıkla öne sürülen ve aydın/solcu kimlikle varlık gösteren

kimi kesimlerce de savunulan fikirlerdir. Bu sonuçta, öznel veya genel pek çok neden etkili olabiliyor. Ancak, en etkili rolün, beyinlere (algılayış ve kavrayışa) yapılan müdahalede, muhakeme yöntemlerinin sakatlanmasında aranması gerektiğini düşünüyoruz.

Bugün şiddetin, otoritenin, sömürü ve istismarın topluca yaşanan hemen her ortamda yeniden üretildiği, sevgili ilişkilerinin bile bundan muaf olamadığı koşullarda; sorunun özüne inmeden, nedenlerini ortaya koymadan ve karşı duruş araçlarını geliştirmeden; "her türlü" diyerek, şiddet, otorite, disiplin, vb. karşıtlığını ifade etmek, bunun dışında bir şey yapmamak, gerçekte var olanı (sistemi) güçlendirir ve devamını daha çok mümkün kılar.

Önümüzdeki tablo bir tesadüf değil yoldaşlar; dünya ve ülke ölçeğinde emperyalist ve işbirlikçi pek çok dinamik bu sonuçta iradi rol oynarken, belki de en memnun oldukları ve işlerini kolaylaştıran faktörler; **edilgenlik ve örgütsüzlük** olmuştur. Sanıldığı gibi aksine egemenler, bugünüyle tavırsızlığı/ muhalifisizliği değil, sonuç almayacak tepkileri/karşı duruşları tercih eder. Çünkü bu, aynı zamanda **insandaki direnme eğilimlerini yorar, umudu küçültür ve ehlileşme zeminini besler.** Bunu

bilen egemenler, bu alanda bilimin imkanlarını da seferber etmiş, milyon dolarları esirgememiş ve beyinleri tutsak alma araçlarını dünya ölçeğinde yaygınlaştırarak kurumsallaştırmıştır.

Geçmişte örgütsel yaşam sürmüş pek çok "eski devrimci" nin bugün; diyalektikten, çelişkinin yenileştirici rolünden, zorun kimi durumlarda kaçınılmazlığından söz edildiğinde yüzünü eksitmesi, söz konusu argümanları aştığından değil, düşünsel dünyasına artık çok farklı argümanları konuk eder durumda olmasındandır. Bu işin panzehiri, Marksiz-min doğrularında ısı-rardır. Böyle bir ısrar-ın, belki de en az sistemin sözcüleri ka-dar, geçmişini bir kayıp olarak gören "eski devrimci"lerden tepki alacağı bilinmeli ve onlarla vakit kaybetmektense, halkın milyonlarca olduğu unutulmadan, enerji doğru yere harcanmalıdır.

Hareketimizin yön-lendirmeleri, dev-rimci hafızaya dayanmakta ve bugünü okuyabilme avantajını taşımaktadır.

DEVRİMCİ YOL'UN GÖNÜLLERDEKİ VARLIĞINI BÜYÜTÜP SOKAĞA TAŞIRMAK BUGÜNE KADAR ONU YOKETMEYİ KENDİNE VAZİFE EDİNERLERİN İŞİ DEĞİLDİR

Biz, örgütsel varlık gösterdiğimiz tüm dönemlerde, örgütü bir araç olarak gördük; örgütü fetişleştirmek yerine diğer araçlar gibi değişkenliğini ihtiyaca/ amaca göre biçimlenebileceğini hiçbir dönem gözardı etmedik. Devrimci yaşamı bu biçimde algılamak, aradaki tüm farklara rağmen, diğer dost yapılar karşısındaki duruşumuzu sıcak kıldı. Hiçbir zaman onları rakip veya hareket alanı daraltılması gereken bir oyuncu olarak görmedik.

Sistemden yana güçlü rüzgarlar estiren konjonktürün kimi-lerini sisteme öykünür hale getirmesi nasıl bir kayıpsa, devrimci samimiyet içerdiği halde, günü okuma konusunda bütünüyle yetenek yitimine uğramış yapıların yoğunlukta olması da bir sorun-

dur/kayıptır.

Bugün artık devrimci yapılar, mitingte yürüttüğü kişi sayısı veya dergi tirajıyla değil, üretkenliği ve yol gösterici kabiliyetiyle değerlendirilmeli; ölçü bu olmalıdır. Amblemler, semboller dünden bugüne uzanan isim ve sloganlar elbette ki önemlidir; ama yetmez. Sokaklara amblem olmuş değerler, donuk kalmaz; mücadelenin sürekliliği içinde yeniden biçimlenir.

Bugün Devrimci Yolcu olmak büyük bir onurdur. Ama Devrimci Yol, ne salt bir isim, ne de nostaljik bir öğedir. Dünden bugüne uzanan mücadele sürekliliği zemininde kimin ne yaptığı, yarın ne yapacağını da, söylem ve vaatlerdeki samimiyetinin de göstergesidir. Her türlü değer gibi Devrimci Yol ismi de istismar edilebilir, sömürü ögesi olarak işlevlendirilebilir. Hatta ayaklarının altındaki toprağın kaydığını farkedenden kimi şahsiyetler, daha önce de olduğu gibi “Yeniden Devrimci Yol” söylemiyle umutları, beklenti ve özlemleri kimi rantlara tahvil etmek üzere istismar edebilir. Ama bizler inanıyoruz ki **Devrimci Yolcular hafızasız değildir.** Devrimci Yol'a bugüne dek zarar verenleri de, sahiplenmek için imkanlar ve koşullar üstü emek harcayanları da unutmaz.

Bugün eğer dünkü itirafçılar kıymet kazanmış, meşruymuş gibi ortalıkta koşuşturur hale gelmişse; iddialar, yemek salonlarında içki masalarından yapıyorsa; emperyalizm dahil sistemin çeşitli kurum ve yapılarıyla uzlaşma zemininde durulduğu halde arada bir Devrimci Yol ismini anmak ihtiyaç haline geliyorsa; bu, istismar kaynaklı bir ihtiyaçtır. İnanıyoruz ki bugüne dek çeşitli vesilelerle, susan ve Devrimci Yol'un ÖDP zemininde tüketilmesine yeterince tavır koyamayan kesimler, dayanma sınırına gelmiştir. Bugüne kadar ki dayanma, bir çeşit fırsat tanıma idiyse, bu fırsatın (kredinin) kötüye kullanıldığını yine en iyi o krediyi verenler bilmektedir. Devrimci Yolculuk eğer zaman aşımına direnen bir nitelikse; ayakta kalan

yani bu kez de istismarcıların yakasına yapışmak için işlev görecektir.

Düne kadar “Devrimci Yol konjoktürel bir harekettir” diyenler; onun 1980 öncesinde kaldığına, bugün o isim ve amblemle devam etmenin anlamsızlığına vurgu yapanlar, yıldızlaşan yumruğu, “12 Eylül öncesinde bir derginin amblemi” diye hafife alanlar, bugün yeniden bir devrimci hareket oluşturamazlar. Ama, haklarını yemeyelim; bu alanda samimi biçimde çalışma yapıp, Devrimci Yol'un tüketilmesine izin vermeyen kesimlerin başarısını geciktirebilir; en azından kimi bulandırıcı çabalarla, dedikodu ve spekülasyonlarla, sahte umutlarla “karıştırıcı” rol oynayabilirler. Tam da bu nokta da, samimi insanlar onların peşinden gitmekten vazgeçmeli; samimi eller desteği kesip, yakalarına yapışmalıdır. Bu, Devrimci Yolcular için tarihsel bir görevdir.

Bugün hala 1970'li yılların kitleliliğini, dinamizmini anıp, düşüşü eşliğini bu yükseklikte tutanlar, yapılan işleri mitinglerde yürütülen

insan sayısını beğenmeyenler olduğunu biliyoruz; hatta bunların büyük çoğunluğunun ya kenarda durduğunu ya da örgütsel zemine dönüş yol ve yöntemlerine bütünüyle uzak düştüklerini de biliyoruz. Ama süreç devam ediyor ve devrimci yaşam kendi taşlarını diziyor. Bütünüyle özelleştirilen, sistem kanallarında ehlileştirilerek tüketilen imkan ve birikimler, elbette ki bir acı sebebidir. Ama görev tükenenin ardından bakmayı, onunla oyalanmayı değil, yola devam etmeyi gerektiriyor.

Süreçteki değişimin ve karşı-devrim güçlerinin saldırganlık ivmesini yükseltmesinin yanlış yorumlanması sonucu, **uzlaşmaya daha yatkın, daha kısa erimli (günü kurtaran) duruşların tercih edilebildiğini** görüyoruz. Gerçekte ise sermaye, bugün yakaladığı **küresel hareket avantajını** kullanarak, grev dahil çeşitli silahları düne oranla daha az etkili kılmakta ve sonuçta süreç, devrimci yapıları, daha bilinçli kitlelerle daha uzun erimli amaçlar peşinde koşmaya zorlamaktadır.

Bugün Devrimci Yolcu olmak büyük bir onurdur. Ama Devrimci Yol, ne salt bir isim, ne de nostaljik bir öğedir.

Dünden bugüne uzanan mücadele sürekliliği zemininde kimin ne yaptığı, yarın ne yapacağını da, söylem ve vaatlerdeki samimiyetin de göstergesidir. Her türlü değer gibi Devrimci Yol ismi de istismar edilebilir, sömürü ögesi olarak işlevlendirilebilir.

Hatta ayaklarının altındaki toprağın kaydığını farkedenden kimi şahsiyetler, daha önce de olduğu gibi “Yeniden Devrimci Yol” söylemiyle umutları, beklenti ve özlemleri kimi rantlara tahvil etmek üzere istismar edebilir. Ama bizler inanıyoruz ki Devrimci Yolcular hafızasız değildir.

Devrimci Yol'a bugüne dek zarar verenleri de, sahiplenmek için imkanlar ve koşullar üstü emek harcayanları da unutmaz.

SES VER SESİMİZE; SESİN SESSİZLİĞİNDE YİTMESİN!

Selim Demir

Darbeyle yüzyüze kalan devrimciler, kendilerini faşizmin laboratuvarlarında buldular. İnsanları posa haline getirmeye çalışan rejim, amacına ulaştığını düşünüyordu.

Bir devrimci düşünün, yoldaşları; dağda vurulmuş, işkencede katledilmiş, sokakta infaz edilmiş, çocukları-eşi koz olarak kullanılmış, yetmemiş; yoldaş bildiği insanlar ihanet etmiş, dayak yaşamın bir parçası haline gelmiş, yine de direnmiş umudunu yitirmemiş. Tekrar dışarı çıkıp örgütüne kavuşacağı günlerin özlemiyle tutuşmuş, çıkmış örgüt yok denmiş. Sinmemiş, dayanmış, yoksa yeniden inşaa ederiz demiş, olmamış, umuduyla oynanmış. Alıştırılmaya, kanıksatılmaya çalışılmış...

Yolda giderken başını çevirdiğinde duvarda yıldızlı yumruğu gören bir devrimcinin nasıl çocuk gibi sağa sola koştuğunu bir düşünün! Ya da miting'de Devrimci Yol pankartı açıldığında çocuğunu getirip yoldaşlara teslim eden yaşlı bir teyzenin taşıdığı güveni. Ya da pankartı açanların başına bir şey gelebilir diye adeta kendini siper edencesine çevrede dönüp dolaşan, çoğu zaman tanımadığımız insanlarda yaşanan dönüşümü. Ya da kortejin önüne geçen insanları...

Yukarıdaki örnekler kimilerine yavan gelebilir. Çok çetin mücadelelerden geçmiş bir hareketin temsilcilerinin nasıl olup da "basit" pratikler karşısında böyle bir tepki verdiği akıl almaz gelebilir. Bir yönüyle psikolojik boyutu varsa da büyük oranda mayanın tutmaya başladığının görülmesi, hissedilmesiyle ilişkilidir.

NEYİ MAYALİYORUZ?

Devrimci Yolcular, marksizmi; dogmalar bütünü değil, bir eylem kılavuzu olarak algıladı. Yaşamı kitaba değil, kitabı yaşama uyarladı.

Üniversitelerde faşist işgal karşısında devrimcilerin genel tutumu boykotken (tam da faşistlerin istediği şey) Devrimci Gençlik Eğitim Hakkımız Engellenemez! belirlemesiyle, faşist işgalin kırılması yönünde hiçbir fedakarlıktan kaçınmadı. Kısa bir süre sonra faşist işgal kırılmakla kalmadı;

Dev Gençliler üniversitelerde umut oldu.

Faşizme Karşı Savaşta Devrimciler Ön saflara! belirlemesiyle şehirde, köyde, mahallede, sokakta, fabrikada, tarlada, sendikada kısaca yaşamın her alanında kararlı bir mücadeleyle **Direniş Komitelerini, Fatsa'yı** yarattılar.

Devrimci Yol politikada isabetin, yaşamda kararlılığın adıdır. Çin-Sovyet kutuplaşmasındaki tavrıyla, darbe öncesi Türkiye devrimci hareketine kazandırdığı şehir gerillasıyla, darbeden sonra dağ gerillasıyla, kitlesel sendikal mücadeleye kazandırdığı TARİŞ'iyile, Çeltek'iyile, Yeraltı Maden-İş'iyile...

Dün olduğu gibi bugün de marksizmi bir eylem kılavuzu olarak alıyoruz. Politikada yakaladığımız isabet yaşamda kararlı tavır alışları getiriyor. Biz 1 Mayıs 2005'e pankart açma işi olarak bakmadık. Gürül gürül akan bir çağlayanın önündeki bir tortunun, çamurun temizlenmesi olarak baktık. Onun için Türkiye'den, Avrupa'dan Avustralya kıtasına Devrimci Yolcuların zorluklarla karşı karşıya kalsalar da haykırışına tanık olduk.

Çağlayanın ağzı temizlendi ama işimiz bitmedi, daha yeni başlıyor. Çok zorlu süreçler bizi bekliyor yoldaşlar; Türkiye'de zamanın tiktakları çok hızlı çalışıyor. On yıllara sığacak toplumsal alt üst oluşlar birkaç yıla sığar oldu. **Yolumuz uzun, işimiz çok.**

DEVRİMCİ YOLCULUK KAHRAMANLARIN İŞİDİR

Kahramanlıktan ne anlıyoruz? Herkesin zorlandığı anda ortaya çıkan kişiler mi?

Öğrenciliğimizden biliriz; bir şeyi kavratmanın en kolay yolu olarak uçaştırılmış örnekler seçilir. Archimede'in suyun kaldırma kuvvetini bulması "hamam sefasıyla", Newton'un yerin çekim kuvvetini bulması "başına düşen elmayla" kavratılmaya çalışılır. Ama aklımızda sadece hamam taşıyla, ağaçtan düşen elma kalır. Bilimler tarihi hep buluşlarla anlatılır. Aslında, sonuç olan bu duruma nasıl gelindiği, hangi aşamalardan geçildiği pek bilinmez.

Bu algılayış yaşamda da karşılığını buluyor, her soruna kestirme çözümler arıyoruz. Çoğu zaman devrimcilikte de öyle algılanıyor. Her kesinlik bir yadsımayı ifade eder. Hıdır Aslan'ı ve İlyas Has'ı sadece idam sehpasındaki tavırlarıyla öğrenmek ya da Özenç'i karakolda kaç kişiyi vurduyuyla tanımak onlara haksızlık olur.

Yaşamını devrim mücadelesine adanmış, Ekim Devrimi'nden ölümüne kadar (1949) partinin en üst kademelerinde yer almış Mihail İvanoviç Kalinin bir söylevinde şöyle diyor: "Kahramanlık! İyi savaş eylemleri! Savaşta kendini feda etme nitelikleri değer biçmede en önemli öğelerdir.

Siz cephedeki en iyi askeri hareketlerin büyük bir parti işi, komünist işi olduğunu kabul ettiğimize göre, ürettiğimiz güllerin, makineli tüfeklerin de yine öyle, bizim ölüm kalım davamız, amaçlarımıza ulaşmak konusunda dolaysız savaşımız olduğunu kabul edeceksiniz. İşin üretim yanı... parti işinin kutsaldan daha kutsal yanındır." (Devrimci eğitim, Devrimci ahlak, s. 196)

Kalinin bu söylevi savaş sürecinde (1944) vermiştir. Bugün oradan birebir dersler çıkarmaya çalışmıyoruz ama öz itibarıyla kahramanlığın sadece göğüs göğüse çarpışmalarda aranmaması gerektiği hatta parti (hareket) için en kahramanca davranışın; sürecin ihtiyaçları temelinde üzerimize aldığımız sorumluluğu en iyi şekilde yerine getirmek olduğunu anlıyoruz.

Devrimci Yol, nice isimsiz kahramanın omuzlarında yükseldi, yükseliyor. Dün pek çok fedakarlığı yerine getiren insanlar bugün omuzlarındaki nasırdan sızlanmadan, yüzünden tebessümü eksiltmeden yürüyecek.

Gün, derelerin ırmakla birleşip gürül gürül çağlayacağı, halk denizine akacağı gündür.

Gün, sistem içi labirentlerde kaybolanların değil, hedefe uçarcasına koşanların günüdür.

DEVRİMCİ YOL, YALNIZCA ONU TERKEDENLER İÇİN BİR ÇIKMAZDIR VEYA BİR YOLUN NİTELİĞİNİ EN DOĞRU BİÇİMDE TANIMLAYACAK OLAN ÜZERİNDE YÜRÜYENLERDİR

Devrimci Hareket Dergisi'nin 8. Sayısından Alınmıştır

Devrimciliğin, güzel vakit geçirme imkanı veren bir hobi veya çeşitli imkanlar sunan bir uğraş olmadığını; ama, bunları da kapsamına alan, çok daha geniş bir yelpaze içinde değerlendirilmesi gereken bir yaşam biçimi olduğunu; hedefinde devrim ve nihai hedefinde sınıfsız sömürsüz bir dünya var ise de bugün için taşınacak böyle bir kimliğin somut karşılıklarının bulunduğunu, çeşitli zaman ve biçimlerde ifade ettik. Bu çabamızda, devrimin gereksizleştiği kanaatinde olan ve umutlarından ya vazgeçen ya da beklentilerini sistemin vaatleriyle çakıştırarak, kendini sistemin kollarına bırakanlara da; karşı-devrimin artan imkanları ve devrimin büyüyen güçlükleri karşısında yöntem ve arayış yanlısına düşenlere de sözümüz vardı.

Bugün, özellikle '90 sonrasında devrimcilikle tanışmış genç kuşakta, Troçkist ve Anarşist eğilimlerden yansıyan kimi yönlendirmelerden etkilenme izlerine rastlanmaktadır. Öncelikle bilinmek durumundadır ki devrimci kimlik, salt "bir kurtuluş projesi"nin uygulayıcısı olmak gibi onursal bir yan taşımamakta, aynı zamanda bu kimliğin taşıyıcısı için yaşam kalitesini an be an yükseltmek anlamına gelmektedir. Yani bir devrimci, kimliğinin gereği olarak yaşamında, irili ufaklı pek çok devrim yapıyor ve yaşam çitasını yükselterek yoluna devam ediyorsa; o zaten en büyük karşılığı alıyor demektir. Bu, "devrimi görebilmeniz bile kesin değilken, neden kendinizi boş yere heder ediyorsunuz?" diyenlere hem bir yanıt,

hem de gerçekte kendini sistemin tahrip ediciliğine korunmasız olarak bırakmanın, heder olmak anlamına geldiğinin izahatıdır.

Yukarıda, Troçkist ve Anarşist yönlendirmelerden söz ettik. Ne zaman ki devrimci kimliğin gerekleri değiştirilmek, eğilip-bükülmek istenirse, o vakit, bu alanın dışavurmuş olumsuz bir örneği alınıp öne çıkarılır. Ve böylece, bir tarzın bütünüyle reddi için gerekli olan zeminin tuğlaları örülmeye başlanır. Örneğin, konspirasyon (gizlilik) olgusunu karikatürize edip hafiyeye ilişkiler geliştiren bir "kötü örnek"mi var; hemen tüm projektörler bu örneğin üzerine tutulur ve gizliliğin ne kadar uygunsuz bir yöntem olduğu kanıtlanmaya çalışılır! Bunun gibi, örneğin önderlik olgusunun, yanlış uygulama sonucu, "tek adam"lığa vardığı bir örnek bulunur ve özünde çok daha farklı bir işlevin, kapsayıcılığın ve kolektivizmin devamı olan bir olgu, hedef tahtasına konur; şeflik, tarikatçılık, vb. yakıştırmalar yapılır. Rolünü doğru oynayan bir önderlikle tanışma imkanı bulamamış kimi genç arkadaşların, sanki bir işletme şefinden bahseder gibi, bu olgudan kaygı ile söz etmesi, sözünü ettiğimiz çevrelerin oluşturduğu negatif etki sebebiyle olmaktadır. Gerçekte ise bilinmektedir ki, Leninist parti modelinin de yol gösterdiği biçimde; devrimciler için komiteleşme ve komite içinde sekreterlik vb. işlevler yüklenme, bir görev paylaşımıdır. Ve devrimci normların gözetildiği bir ilişki ağı içerisinde bu, ne katılımı ne de paylaşımı gemleyen bir işlev görmez; aksine, aşağıdan yukarı ve

yukarıdan aşağı bir kan alışverişi halinde devrimci iradenin güvencesi olarak varlık gösterir.

Tabii amacımız, bütün gelişmeleri "Troçkizm, Anarşizm" diye kestirip atmak değil. Bugün genelde "sol"a, özelde dünya devrim hareketine musallat olan hastalıkların çetelesini de tutacak değiliz. Ne var ki devrimciliğin özünü kavramadan, o konuda akıl vermeye kalkanlardan, kendi tükenmişliğini devrimciliğin miadını doldurması olarak yansıtanlara kadar "suyu bulandırıcı" pek çok kesim, bugün bu rolünü fiilen sürdürmeye devam etmekte ve doğal olarak böylelerinin yüzünü ve kaynağını açıklamak, bir görev haline gelmektedir.

Bilindiği gibi bizler, "tartışma süreci" olarak anılan evrede "ceketimizi alıp çıkarken" güvendiğimiz dağ, devrimci değerlerin yüzyıllardır ayakta duran ve sürekliliğini koruyan varlığıydı. Devrimci Yol, bu değerlerin Türkiye'deki adıydı; diğer bir ifadeyle, Türkiye'nin Marksizmiydi; bu uğurda nice bedeller ödendi, nice şehitler verildi. O gün o değerlerin nasıl tartışmalara kurban edilmesine izin vermediyse; bu nitelik, sonraki süreçte de kimliğimizin en "bükülmez" yanı oldu. Dünya Devrimci Hareketi de Türkiye Devrimci Hareketi de asli olanı, tali olanla ikame etmek isteyenlerden, değerleri sulandırmayı marifet/üretkenlik zannedenlerden çok çekti. Bugün Devrimciliğin Ana Yolu'nu terkeden hiçbir eğilim yoktur ki, tarihteki bir başka benzerine öykünmüş olmasın. Artık, Kautskycilik, Bernştayncılık

Söz konusu çözülme/erozyon, diğer yapılarda da farklı görüntüler altında sürüyor; ne var ki, ideolojik-politik duruşu itibariyle biz bu akıbeti, Devrimci Yolculukla bağdaştıramıyoruz. Devrimci zeminlerde kayganlığın bugün de devam ediyor olması, kolay saf değiştirme, ani savrulma ve inanç yitimi hallerine sıkça rastlanması; devrimcilik tarzının bütünüyle masaya yatırılmasını gerektirmekte; siyasal yapıların temel teorik tezlerine (ülkenin sosyo-ekonomik tahlili, devrim tipi ve stratejisinin saptanması gibi) ek olarak, devrimciliğin ne olduğuna dair, sıradan davranış normlarına kadar uzanan geniş bir "doku testi"ni ihtiyaç haline getirmektedir.

hatırlatmaları yapacak değiliz. Kendi toprağımızda örgütlenme demirini Leninist modelin tersine bükmeye kalkanların akıbetini hep beraber gördük. Asli örgütlenmede Leninist normun vazgeçilmez öğelerini ayrıştırıp; yerel inisiyatif, meclis vb. ile yetinmeye kalkanların da akıbetini ve devrimcilik niyetlerindeki boşalmayı çok yakından izledik. Kimseye "burjuvazinin devrimciler içindeki uzantısı" yakıştırmaları yapmayacağız. Ama, burjuvazi olduğu sürece ve ona karşı duran devrimci örgütlenmeler varlık gösterdikçe; çelmelenmiş ruhların ve akılların ayaklarımıza dolanan etkisine, can sıkıcı ve tırmalayıcı biçimlere tanık olacağımızın bilincindeyiz. Sözünü ettiğimiz eğilimlerin rast geldiği duruş, devrimcilik niyeti taşıyıp da eksik algılayış sebebiyle meseleleri yeterince kavrayamayanların duruşundan farklıdır. İyi niyetli olan ve kendisini yeterli hissetmeyen, zaten kendini dayatmaz; dünya devrimci pratiğinde defalarca kanıtlanmış Leninist normlara, ahlâk sınırlarını zorlayan yakıştırmalarda bulunmaz. Bilinmelidir ki, Devrimci kadrolara "şeflik" yakıştırmaları yapıp, Leninist organlar yerine farklı biçimler keşfetmeye kalkanların cehaletindeki tahrikkârlıkla vakit kaybe-

decek değiliz. Bizler, parti öncesi örgütlenmede de, partili süreçte de Leninist örgüt modelinin gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz. Eksiklikler, aynı örgütlenmenin devrimci niteliğinde ısrar ile aşılabılır. Yarın partinin nasıl "il sekreteri" "bölge sekreteri", vb. olacaksa; bugün de onun önbiçimleri olacaktır. Yoldaşlarımız iyi bilirler, "bizde şeflik yok" diyen ve "kitle partisi" tercihi yapanların şeflik batağından ne denli kurtulduğunu!... Yine yoldaşlarımız bunun, hemen her kesimde, özellikle devrimcilik niyeti kalmanların sığındıkları modası geçmiş bir gerekçe olduğunu bilirler. Bugüne kadar ortaya koyduğumuz teorik ve pratik ürünler, bu türden pespayeliklere verilmiş en güzel yanıtıdır. Yoldaşlarımız, aralarındaki asıl bağın sevgi ve güven üzerine kurulu olduğunu bildiği ve bunu hayatın içinde iliklerine kadar yaşayıp hissettiği için, örgütsel organlaşmalar karşısında "demokrasıcılık" tartışmaları yapmaya ihtiyaç duymaz. "Yoldaşların arasındaki sevgi/yakınlaşma, arttığı oranda, bir organik erime yaşanır ve yüreklerin tek bedende buluşma şansı artar. Kardeşleşmenin en üst biçiminden söz eden bizlerin, bir taraftan organlaşmaya, diğer ta-

raftan organik erimeye vurgu yapması; hareketimizin biçimlendirdiği hiçbir sıfatın, ilişkilerde bir sınır/engel oluşturmayacağıının göstergesi olarak algılanmalıdır ." (Bahadır Deniz, Emp. ve Faşizme Karşı D.H. sayı:9)

"BİREYLERİN yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi savaş da bazılarını baskı altına alır ve ezer, bazılarını çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır.

Bu gerçek, kendini, sosyal-demokrasinin savaş hakkındaki düşüncesinde ve savaşla ilgili olarak da gösteriyor. Çok gelişmiş bir kapitalizmin ürünü olan emperyalist savaşın nedenleri ve önemi, böyle bir savaşa ilişkin sosyal-demokratik taktikler, sosyal-demokratik hareket içindeki bunalımın nedenleri, vb. üzerinde ciddi olarak düşünmek başka şeydir, savaşın, düşüncenizi baskı altına almasına izin vermek, onun [yarattığı-ç.] korkunç izlenimlerin ve azap verici ağırlığı altında düşünmekten ve tahlil etmekten vazgeçmek başka bir şeydir." (Emperyalist Ekonomizm Marksizmin Bir Karikatürü, Lenin, s:17)

Yukarıdaki alıntı, farklı bir tarihsel kesitte ve farklı bir bağlam içinde kullanılmış da olsa, altını çizdiğimiz yerlerde de görüleceği gibi, bugünü, yani bugünün "baskı altına girerek düşünmekten vazgeçmiş veya düşünsel teslimiyet halini seçmiş" kesimlerini anlatan bir içeriğe sahiptir.

'70'li yıllarda, bir yenilgiden çıkmış ve pek çok olgu, bugüne oranla daha belirsiz bir haldeyken, bağımsız siyasal bir yapı ve alternatif bir fikri sistematik oluşturan bir hareketin içinden gelip bugün, hemen her konuda ya bocalar ya da sistemin ve dün itibar görmeyen kesimlerin (Troçkistler gibi) ideolojik etkisine girer hale gelin-mişse; mesele, "değişim" bahanesiyle geçiştirilemeyecek denli ciddidir. Bu bir sonuçtur; kaynağı, farklı açılardan tartışılabilir. Ve zaten önemli olan, nedenlerine ulaşmak ise de, şimdilik en azından, sorunun özel boyutlar taşıdığı bilinmeli ve değişim, küreselleşme bahaneleri

Devrimciliğin, güzel vakit geçirme imkanı veren bir hobi veya çeşitli imkanlar sunan bir uğraş olmadığını; ama, bunları da kapsayıcı alan, çok daha geniş bir yelpaze içinde değerlendirilmesi gereken bir yaşam biçimi olduğunu; hedefinde devrim ve nihai hedefinde sınıfsız sömürsüz bir dünya var ise de bugün için taşınacak böyle bir kimliğin somut karşılıklarının bulunduğunu, çeşitli zaman ve biçimlerde ifade ettik. Bu çabamızda, devrimin gereksizleştiği kanaatinde olan ve umutlarından vazgeçen ya da beklentilerini sistemin vaatleriyle çakıştırarak, kendini sistemin kollarına bırakanlara da; karşı-devrimin artan imkanları ve devrimin büyüyen güçlükleri karşısında yöntem ve arayış yanlısına düşenlere de sözümüz vardı.

Bugün, özellikle '90 sonrasında devrimcilerle tanışmış genç kuşakta, Troçkist ve Anarşist eğilimlerden yansıyan kimi yönlendirmelerden etkilenme izlerine rastlanmaktadır. Öncelikle bilinmek durumundadır ki devrimci kimlik, salt "bir kurtuluş projesi"nin uygulayıcısı olmak gibi onursal bir yan taşımamakta, aynı zamanda bu kimliğin taşıyıcısı için yaşam kalitesini an be an yükseltmek anlamına gelmektedir. Yani bir devrimci, kimliğinin gereği olarak yaşamında, irili ufaklı pek çok devrim yapıyor ve yaşam çitasını yükselterek yoluna devam ediyorsa; o zaten en büyük karşılığı alıyor demektir. Bu, "devrimi görebilmeniz bile kesin değilken, neden kendinizi boş yere heder ediyorsunuz?" diyenlere hem bir yanıt, hem de gerçekte kendini sistemin tahrip ediciliğine korunmasız olarak bırakmanın, heder olmak anlamına geldiğinin izahatıdır.

Yukarıda, Troçkist ve Anarşist yönlendirmelerden söz ettik. Ne zaman ki devrimci kimliğin gerekleri değiştirilmek, eğilip-bükülmek istenirse, o vakit, bu alanın dışavurmuş olumsuz bir örneği alınıp öne çıkarılır. Ve böylece, bir tarzın bütünüyle reddi için gerekli olan zeminin tuğlaları örülmeye başlanır. Örneğin, konspirasyon

(gizlilik) olgusunu karikatürize edip hafiyeye ilişkiler geliştiren bir "kötü örnek"mi var; hemen tüm projeler bu örneğin üzerine tutulur ve gizliliğin ne kadar uygunsuz bir yöntem olduğu kanıtlanmaya çalışılır! Bunun gibi, örneğin önderlik olgusunun, yanlış uygulama sonucu, "tek adam"lığa vardığı bir örnek bulunur ve özünde çok daha farklı bir işlevin, kapsayıcılığın ve kolektivizmin devamı olan bir olgu, hedef tahtasına konur; şeflik, tarikatçılık, vb. yakıştırmalar yapılır. Rolünü doğru oynayan bir önderlikle tanışma imkanı bulamamış kimi genç arkadaşların, sanki bir işletme şefinden bahseder gibi, bu olgudan kaygı ile söz etmesi, sözünü ettiğimiz çevrelerin oluşturduğu negatif etki sebebiyle olmaktadır. Gerçekte ise bilinmektedir ki, Leninist parti modelinin de yol gösterdiği biçimde; devrimciler için komiteleşme ve komite içinde sekreterlik vb. işlevler yüklenme, bir görev paylaşımıdır. Ve devrimci normların gözetildiği bir ilişki ağı içerisinde bu, ne katılımı ne de paylaşımı gemleyen bir işlev görmez; aksine, aşağıdan yukarı ve yukarıdan aşağı bir kan alışverişi halinde devrimci iradenin güvenesi olarak varlık gösterir.

Tabii amacımız, bütün gelişmeleri "Troçkizm, Anarşizm"

diye kestirip atmak değil. Bugün genelde "sol"a, özelde dünya devrim hareketine musallat olan hastalıkların çetelesini de tutacak değiliz. Ne var ki devrimciliğin özünü kavramadan, o konuda akıl vermeye kalkanlardan, kendi tükenmişliğini devrimciliğin miadını doldurması olarak yansıtanlara kadar "suyu bulandırıcı" pek çok kesim, bugün bu rolünü fiilen sürdürmeye devam etmekte ve doğal olarak böylelerinin yüzünü ve kaynağını açıklamak, bir görev haline gelmektedir.

Bilindiği gibi bizler, "tartışma süreci" olarak anılan evrede "ceketimizi alıp çıkarken" güvendiğimiz dağ, devrimci değerlerin yüzyıllardır ayakta duran ve sürekliliğini koruyan varlığıydı. Devrimci Yol, bu değerlerin Türkiye'deki adıydı; diğer bir ifadeyle, Türkiye'nin Marksizmidir; bu uğurda nice bedeller ödendi, nice şehitler verildi. O gün o değerlerin nasıl tartışmalara kurban edilmesine izin vermediyse; bu nitelik, sonraki süreçte de kimliğimizin en "bükülmez" yanı oldu. Dünya Devrimci Hareketi de Türkiye Devrimci Hareketi de asli olanı, tali olanla ikame etmek isteyenlerden, değerleri sulandırmayı marifet/üretkenlik zannedenlerden çok çaktı. Bugün Devrim-

ile zaman yitirilmemelidir.

Devrimci Yol, ne emperyalizmin dönemselsel taktikleriyle veya önünü açmak için başvurduğu atraksiyonlarla, ne de sosyalizm cephesinde yaşanan çözümlenmeyle ideolojik temelleri sarsılacak türden bir hareket değildir. Devrimci Yol'un hiçbir zaman kâbesi olmamış; Marksizm, tek ve yeterli kaynak olmuş, "taşınma yorumları"na ihtiyaç duyulmamıştır. Şabloncu olmayan ve "ezber"in yaratıcılık öldürücü niteliğinden kendini korumuş olan Devrimci Yol'da, sınıflar mücadelesinin dönemselsel ihtiyaçları, Direniş Komiteleri gibi yeni tespitler eşliğinde karşılanmış; uzun vadeli örgütlenmeler için adım atmakta geç kalınmış da olsa, en azından bunun bilincine sahip olunmuştur.

1970'li yılların başında sürece damgasını vuran THKP-C'nin, 30 Mart 1972'de Kızıldere'de önder kadrolarını yitirerek uğradığı fiziki yenilgi sonrasında; onun bıraktığı mirası kavrayarak geleceğe taşıyan ve Türkiye Marksizmi'nin oluşumunda temel referans olarak değerlendiren Devrimci Yol'u, konjonktürel bir olgu olarak görmek ve değişime yanıt veremeyeceğini düşünmek; ya Devrimci Yol'u anlayamamaktır ya da öznel ihtiyaçlara o birikimi kurban etmektir. Bugün, ihtiyaç duyulan yenilenmeyi devrimci zeminde kalarak

gerçekleştirmek isteyenler için Devrimci Yol hala, temel öneme sahip bir rehberdir. Grup çıkarlarının tetiklediği rekabet duygusuyla veya öznel başka nedenlerle bu rehberin barındırdığı potansiyel çözüme uzak durmak, devrim yolunda önemli bir fırsatın ıskalanması/yadsınması demektir.

Bugüne taşınacak yanları itibarıyla en zengin birikime sahip olan böyle bir hareketin kadroları, bugün sınıflar mücadelesinin hiçbir ihtiyacına yanıt vermeyen ve giderek, sol bile sayılmayacak denli geri ve uzlaşmacı bir hat izleyen bir yapının içinde soluk almayı, soluğunu eskiden Direniş Komiteleri'ne bile yakışık görmediği TKP'lilerle ortaklaşmayı kendilerine yakıştırıyorlarsa; ortada, dünyadaki gelişmeleri yok saymıyor da olsak; niyetin, kişiliğin, samimiyetin sorgulanmasını gerektirecek özel bir durum var demektir.

Söz konusu çözülme/erozyon, diğer yapılarda da farklı görüntüler altında sürüyor; ne var ki, ideolojik-politik duruşu itibarıyla biz bu akıbeti, Devrimci Yolculukla bağdaştıramıyoruz. Devrimci zeminlerde kayganlığın bugün de devam ediyor olması, kolay saf değiştirme, ani savrulma ve inanç yitimi hallerine sıkça rastlanması; devrimcilik tarzının bütünüyle masaya yatırılmasını

gerektirmekte; siyasal yapıların temel teorik tezlerine (ülkenin sosyo-ekonomik tahlili, devrim tipi ve stratejisinin saptanması gibi) ek olarak, devrimciliğin ne olduğuna dair, sıradan davranış normlarına kadar uzanan geniş bir "doku testi"ni ihtiyaç haline getirmektedir. Örneğin, hapishanede kalması halinde ölüm orucundan şehit düşme ihtimali bir hayli yüksek olan bir kişinin, hastalık sebebiyle tahliye edilmesinden hemen sonra (iyileşir iyileşmez) devrimciliği bırakması; öznenin kimi kişilik özellikleriyle açıklanamayacak veya "ihamet" gibi yakıştırmalarla geçiştirilemeyecek denli, incelenmeye değerdir. Böyle bir incelemenin muhtemel sonuçları belki, bu tür bir adım için cesaret kırıcı olmaktadır; ama, uzun vadeli bakıldığında, bunun zarar değil yarar getireceği ve çözümü yanlış yerde aramak veya kendini kandırmak gibi durumlara düşmekten kurtaracağı bilinmelidir.

"Devrimci sosyal-demokrasi, saygınlığını kendi eliyle zedeledikçe, kimse onun saygınlığını zedeleyemez." (age. s:24 abç.)

Yaşanan tutarsızlıklar, yalpalamalar, kavrayış ve bilgilenme özürsüz duruşlar olmasa; devrimci yapıların birbirini sahiplenme ve saldırıların her biçimine ortak refleksiyle yanıt verme koşulu daha fazla olacaktır. Sınıf düşmanları tarafından devrimciler her dönem, fiziki ve ideolojik saldırılara maruz kalmış, kara propagandanın hedefi olmuştur. Bunlar, yanıltılmış bilinçlerde yer yer etki yapsa da sonuçta yalan üzerine kurulu olduğu için, etkisi uzun sürmemekte ve hatta sahipleri, bir süre sonra, hemen her konuda inandırıcılığını yitirmektedir. Ne var ki, devrimcilerin bizzat kendisi, kendi saygınlık çitasını ve bir oranda da inandırıcılık ölçüsünü düşüren bir konumda olursa, bunun etkisi, dışsal olan saldırganlardan çok daha fazla olmakta ve kalıcılaşabilmektedir.

Devrimin objektif koşullarının olması halinde bile, halkın kendi kendine örgütlenip devrim

Bilindiği gibi bizler, "tartışma süreci" olarak anılan evrede "ceketimizi alıp çıkarken" güvendiğimiz dağ, devrimci değerlerin yüzyıllardır ayakta duran ve sürekliliğini koruyan varlığıydı. Devrimci Yol, bu değerlerin Türkiye'deki adıydı; diğer bir ifadeyle, Türkiye'nin Marksizmi'ydi; bu uğurda nice bedeller ödendi, nice şehitler verildi. O gün o değerlerin nasıl tartışmalara kurban edilmesine izin vermediyse; bu nitelik, sonraki süreçte de kimliğimizin en "bükülmez" yanı oldu. Dünya Devrimci Hareketi de Türkiye Devrimci Hareketi de asli olanı, tali olanla ikame etmek isteyenlerden, değerleri sulandırmayı marifet/üretkenlik zannedenlerden çok çekti.

ciliğin Ana Yolu'nu terkeden hiçbir eğilim yoktur ki, tarihteki bir başka benzerine öykünmüş olmasın. Artık, Kautskycilik, Bernştayncılık hatırlatmaları yapacak değiliz. Kendi toprağımızda örgütlenme demirini Leninist modelin tersine bükmeye kalkanların akıbetini hep beraber gördük. Asli örgütlenmede Leninist normun vazgeçilmez öğelerini ayrıştırıp; yerel insiyatif, meclis vb. ile yetinmeye kalkanların da akıbetini ve devrimcilik niyetlerindeki boşalmayı çok yakından izledik. Kimseye "burjuvazinin devrimciler içindeki uzantısı" yakıştırmaları yapmayacağız. Ama, burjuvazi olduğu sürece ve ona karşı duran devrimci örgütlenmeler varlık gösterdikçe; çelmelenmiş ruhların ve akılların ayaklarımıza dolanan etkisine, can sıkıcı ve tırmalayıcı biçimlere tanık olacağımızın bilincindeyiz. Sözünü ettiğimiz eğilimlerin rast geldiği duruş, devrimcilik niyeti taşıyıp da eksik algılayış sebebiyle meseleleri yeterince kavrayamayanların duruşundan farklıdır. İyi niyetli olan ve kendisini yeterli hissetmeyen, zaten kendini dayatmaz; dünya devrimci pratiğinde defalarca kanıtlanmış Leninist normlara, ahlâk sınırlarını zorlayan yakıştırmalarda bulunmaz. Bilinmelidir ki, Devrimci kadrolara "şeflik" yakıştırmaları yapıp, Leninist organlar yerine farklı biçimler keşfetmeye kalkanların cehaletindeki tahrikkârlıkla vakit kaybedecek değiliz. Bizler, parti öncesi örgütlenmede de, partili süreçte de Leninist örgüt modelinin gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz. Eksiklikler, aynı örgütlenmenin devrimci niteliğinde ısrar ile aşılabilir. Yarın partinin nasıl "il sekreteri" "bölge sekreteri", vb. olacaksa; bugün de onun önbiçimleri olacaktır. Yoldaşlarımız iyi bilirler, "bizde şeflik yok" diyen ve "kitle partisi" tercihi yapanların şeflik batağından ne denli kurtulduğunu!... Yine yoldaşlarımız bunun, hemen her kesimde, özellikle devrimcilik niyeti kalmayanların sığındıkları modası geçmiş bir gerekçe olduğunu bilirler. Bugüne kadar ortaya koyduğumuz teorik ve pratik ürünler, bu türden

pespayeliklere verilmiş en güzel yanıtıdır. Yoldaşlarımız, aralarındaki asıl bağın sevgi ve güven üzerine kurulu olduğunu bildiği ve bunu hayatın içinde iliklerine kadar y a ş a y ı p hissettiği için, ö r g ü t s e l organlaşmalar karşısında "demok-rasicilik" tartışmaları yapmaya ihtiyaç duymaz. "Yoldaşların ara-sındaki sevgi/yakınlaşma, arttığı oranda, bir organik erime yaşanır ve yüreklerin tek bedende buluşma şansı artar. Kardeşleşmenin en üst biçiminden söz eden bizlerin, bir taraftan organlaşmaya, diğer ta-raftan organik erimeye vurgu yapması; hareketimizin biçimlen-dirdiği hiçbir sıfatın, ilişkilerde bir sınır/engel oluşturmayacağıının göstergesi olarak algılanmalıdır ." (Bahadır Deniz, Emp. ve Faşizme Karşı D.H. sayı:9)

"BİREYLERİN yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi savaş da bazılarını baskı altına alır ve ezer, bazılarını çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır.

Bu gerçek, kendini, sosyal-demokrasinin savaş hakkındaki düşünüşünde ve savaşla ilgili olarak da gösteriyor. Çok gelişmiş bir kapitalizmin ürünü olan emperyalist savaşın nedenleri ve önemi, böyle bir savaşa ilişkin sosyal-demokratik taktikler, sosyal-demokratik hareket içindeki bunalımın nedenleri, vb. üzerinde ciddi olarak düşünmek başka şeydir, savaşın, düşüncenizi baskı altına almasına izin vermek, onun [yarattığı-ç.] korkunç izlenimlerin ve azap verici ağırlığı altında düşünmekten ve tahlil etmektен vazgeçmek başka bir şeydir." (Emperyalist Ekonomizm Marksizmin Bir Karikatürü, Lenin, s:17)

Yukarıdaki alıntı, farklı bir tarihsel kesitte ve farklı bir bağlam içinde kullanılmış da olsa, altını

çizdiğimiz yerlerde de görüleceği gibi, bugünü, yani bugünün "baskı altına girerek düşünmekten vazgeçmiş veya düşünsel teslimiyet halini seçmiş" kesimlerini anlatan bir içeriğe sahiptir.

'70'li yıllarda, bir yenilgiden çıkmış ve pek çok olgu, bugüne oranla daha belirsiz bir haldeyken, bağımsız siyasal bir yapı ve alternatif bir fikri sistematik oluşturan bir hareketin içinden gelip bugün, hemen her konuda ya bocalar ya da sistemin ve dün itibar görmeyen kesimlerin (Troçkistler gibi) ideolojik etkisine girer hale gelin-mişse; mesele, "değişim" bahanesiyle geçiştirilemeyecek denli ciddidir. Bu bir sonuçtur; kaynağı, farklı açılardan tartışılabilir. Ve zaten önemli olan, nedenlerine ulaşmak ise de, şimdilik en azından, sorunun özel boyutlar taşıdığı bilinmeli ve değişim, küreselleşme bahaneleri ile zaman yitirilmemelidir.

Devrimci Yol, ne emperyalizmin dönemsel taktikleriyle veya önünü açmak için başvurduğu atraksiyonlarla, ne de sosyalizm cephesinde yaşanan çözümlüyle ideolojik temelleri sarsılacak türden bir hareket değildir. Devrimci Yol'un hiçbir zaman kâbesi olmamış; Marksizm, tek ve yeterli kaynak olmuş, "taşımaya yorumlar"a ihtiyaç duyulmamıştır. Şabloncu olmayan ve "ezber"in yaratıcılık öldürücü niteliğinden kendini korumuş olan Devrimci Yol'da, sınıflar mücadelesinin dönemsel ihtiyaçları, Direniş Komiteleri gibi yeni tespitler eşliğinde karşılanmış; uzun vadeli örgütlenmeler için adım atmakta geç kalınmış da olsa, en azından bunun bilincine sahip olunmuştur.

SALDIRISINI KÜRESELLEŞTİREN EMPERYALİST TEKELLERİN HİÇBİR DİRENCE TAHAMMÜLÜ YOK

MİLLİYETÇİ REFLEKSLERDE GÖZLENEN GELİŞME DE SERMAYENİN TERCİH VE SALDIRILARIYLA İLİŞKİLİDİR

Son yıllarda Avrupa dahil çeşitli coğrafyalarda **milliyetçi eğilimlerin güçlenmesi**, çeşitli yorum ve tartışmalara sebep oldu. Bu gelişmenin ülkelere göre farklı nedenleri bulunsa da, genel boyutuyla, sermayenin küresel hamlelerinden zarar gören kesimlerin bu tavır alışta **ağırlıklı** rol aldığı söylenebilir.

Adına **globalleşme** denen, gerçekte ise, Sovyetler'in dağılmasından sonra emperyalizmin daha önce cüret edemediği tarzda, sınır tanımayan bir saldırganlığı ve ölçüsüz bir sömürüyü öne çıkarması anlamına gelen gelişmeler, sürecin başlangıcını oluşturuyor. Bu çerçevede, doğu pazarının acımasızca sömürüsüne dayalı bir globalleşme yaşanacak; sömürü, en katı biçimde ve zoru içerecek şekilde geliştirilecek ve dünya, tek pazara dönüştürülecekti. Böyle bir saldırının tetikleyeceği gelişmelere daha önce de çeşitli biçimlerde değinmiştik.

Dünya tek bir pazar olarak düşünüldüğünde, işgücü fazlasının olduğu koşullarda, bütün dünya genelinde bu politikanın doğrudan sonucu, **işçi ücretlerinin düşmesidir**; metropol ülkeler dahil olmak üzere, bütün dünyada işçi ücretleri karşılıklı etkileşim içinde düşer ve yaşam koşullarında çarpıcı bir gerileme gözlenir. Bu durum, özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde **pazar daralmasını** ve dolayısıyla **ekonomik krizi** beraberinde getirir.

21. yüzyılın başlangıcında artık emperyalist-kapitalist sisteme katılmamış hemen hiçbir coğrafyanın kalmaması ve egemenlerin, yeni sömürge oligarşileri dahil emperyalizmle bütünleşmesi; hiçbir burjuvaziye sistem dışı yaşam şansı

birakmamakta; büyükler küçükleri yutarken, aynı durum, pay kapma yarışı nedeniyle de rekabeti büyütmektedir. Sürecin bir özelliği de artık az sayıda tekelin, dünya ölçeğinde pazarı, perakende satış dahil, bütünüyle ele geçirme gayreti sebebiyle ciddi bir çatışma ve rekabeti öne çıkarmasıdır. Bu durum, **dünya ölçeğinde oligarşinin kapsamını daraltırken**, burjuva katmanların önemli bir kesiminin oligarşi dışında kalmasına sebep olmakta ve gerilmeyi; çatışma ve rekabeti arttırmaktadır. Bunun sonucunda, dünya ölçeğinde egemenlik kuran sınırlı sayıdaki tekelin dışında kalan **burjuva katmanlar**, global tarzda süren söz konusu saldırıya karşı, doğrudan kendi konumları sarsıldığı için **farklı bir tavır alış** içerisine girdi. İşte bu farklı tavır alış, yani burjuvazinin bazı katmanlarının, emperyalizmin global saldırısına karşı tavır alışı, **milliyetçilik** eğilimlerini dünya genelinde körüklemeye başladı. Yeni sömürge ülkelerde burjuvazinin yeni olması, uluslaşma sürecinin tamamlanmamış olması, vb. nedenlerle milliyetçilik bir orana kadar beklenebiliyor. Asıl şaşırtıcı olan ve dikkatleri üzerine çeken; uluslaşma sürecini 150 yıl önce yaşamış; Alman, İtalyan, İspanyol faşizmi ile milliyetçiliğin hangi sonuçlara yol açabileceğini görmüş ve 2. Dünya Savaşı'ndan geçmiş, dolayısıyla bir daha milliyetçilik tuzağına düşmeyeceği varsayılan Avrupa'da hızlı bir biçimde milliyetçiliğin güçlenmesidir. Fransa'da Le Pen'in oy oranını %21'lere taşınması, demokratik değerleriyle övünen Hollanda'da faşistlerin %15'leri geçen oy oranına sahip olması, Almanya ve Avusturya'da milliyetçiliğin neredeyse siyasi iktidarı paylaşabilecek kadar güçlü siyasal yapılar şeklinde ortaya çıkması, Avrupa düzleminde milliyetçiliğin çapının giderek büyü-

düğünün ifadesidir.

AB KARŞISINDA EMEKLİLERLE MİLLİYETÇİLERİN KONUMU BİR DEĞİLDİR; TÜM DİRENÇLER AYNI POTADA DEĞERLENDİRİLMEMELİDİR

AB tartışmalarında sıkça rastladığımız yanılgılardan biri de itirazların "*eski sistemden yana olmak*"la veya milliyetçilikle örtüştürülmesidir. Burada öylesine toptancı yaklaşıyor ki devrimcilerin alternatif içeren duruşu ya yok sayılıyor ya da "ulusalcı sol" gibi şaibeli yakıştırmalar yapılarak itirazın İP gibi yapılarla sınırlı olduğu imajı verilmek isteniyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi biz, AB tartışmaları yoğunlaştıkça ve AB'nin ne olduğu anlaşıldıkça itiraz eden kesimlerin toplumun büyük bir kısmını kapsayacağını düşünüyoruz. Bu bağlamda **AB'ye yönelik itirazların milliyetçi duruşla örtüştürülmesi**, doğru olmadığı gibi geleceği görme konusunda da bir basiretsizlik hali içermektedir.

Avrupa'da AB Anayasasına **hayır** diyen kesimlerin içerisinde milliyetçilerin de olduğu doğrudur. Süreç, en güçlü tekellerin talepleri doğrultusunda biçimlenmekte, bunun dışındaki burjuva katmanlar, hatta kimi tekeller bile (dünya ölçeğinde pazara sahip olmayan tekeller) saf dışı bırakılmaktadır. Böyle bir modelin milliyetçilik duygularını körüklememesi düşünülemez. Bu, sürecin bir yanıdır. Diğer ve asıl önemli olan yanı, söz konusu modelin özellikle **emekçileri yoksullaştırmakta** olduğudur. Nitekim Fransa ve Hollanda'da **hayır** oylarının yoksul kesimlerin yaşadığı yerlerde %65-70'lere kadar çıktığı görüldü. Bu, aynı zamanda AB'ye karşı direnci ısrarla küçümseyen ve bir türlü emekçilerle ilişkilendirmeyen kesimlere bir çeşit yanıt oldu. Kimileri gerçekleri

bir köşe yazısının darlaştırılmış ufkundan ibaret görebilir. Ama bu, gerçekleri değiştirmiyor. Ve özellikle, süreçle dolaysız biçimde muhatap edilen emekçi kesimler, duruşlarının milliyetçilikle ve "demokratikleşmeye karşı olmak" ile tanımlanamayacağını gösteriyor.

Gerçi milliyetçiliğin dışavuran her biçimi faşizm değildir. Bir milliyetçi eğilim doğrudan emperyalist tekellerle bütünleşmiş, onların çıkarlarıyla özdeşleşmiş bir politik çizgi içerisinde bulunuyorsa, faşist olarak değerlendirilebilir. Fakat bunun dışında tekel dışı burjuva katmanların yönlendiriciliğinde gelişen milliyetçi eğilimleri faşizm olarak tanımlamak doğru değildir. Buna rağmen milliyetçiliğin mücadeleyi engelleyici, ortak mücadeleyi bozucu ve sınıfsal özden kaydırıcı etkisi olacağı özellikle bilinmelidir. Bu bağlamda milliyetçiliğin halkların önünde doğru bir seçenek olarak görülmesi nasıl yanlışsa; AB karşıtlığının milliyetçilikle örtüştürülmesi de yanlıştır.

TÜRKİYE KENDİNE ÖZGÜ FARKLILIKLAR SEBEBİYLE SÜRECİ DAHA ZORLU VE KARMAŞIK BİÇİMDE YAŞIYOR

Türkiye'nin ABD ile NATO eksenli ve ağırlıklı askeri işbirliği temelinde süren ilişkisinin yanında, AB ile büyük oranda iktisadi temeldeki ilişkisi son yıllarda, daha önce görülmemiş boyutlarda bir değişimi (ihtiyaca göre biçimlenme) zorluyor. Türkiye, yeni sömürgecilik çerçevesinde emperyalist ihtiyaçlar temelinde yukarıdan aşağıya biçimlendirilmiş olsa da, sahip olduğu ürün çeşitliliği ve orta sınıfların, benzer ülkelerle kıyaslanmayacak kapsayıcılıkta olması; ona, özgün bir nitelik kazandırıyor. Emperyalizmin müdahalesini, bu özgünlüğün yok edilmesi olarak da değerlendirebiliriz. Emperyalist tekeller toplumu yukarıdan aşağıya kendi talepleri doğrultusunda biçimlendirirken; önlerindeki tüm engelleri temizlemeyi, dolayısıyla da küçük ve orta üretim dahil, emperyalist pazarın dışında kalmış tüm üretim ve pa-

Milliyetçi eğilimlerin süreç içinde, bir iç savaş konumu dahil, alabileceği olumsuz biçimleri bugünden görüp, bu eğilimlerin güçlenmesine yol açabilecek politikaları devrimci bir tarzda çözerek, onlara alternatifler üreterek, milliyetçiliğin önünün alınması bugün için devrimci bir görev olarak düşünülmelidir. Bu, aslında demokratik devrim programı ile örtüşen bir görevdir. Bu bağlamda ezilen ulusun demokratik taleplerinin, sınırlı demokratik kazanımlarla değil, gerçek anlamda kapsamlı ve bütünlüklü bir demokratik devrim programıyla çözülebileceği anlatılmalı ve sorunlara bağlı tepkinin milliyetçi mecrada akmaması yerine demokratik talepler doğrultusunda bir mücadeleye dönüşmesini sağlamak için kapsamlı ve tutarlı bir demokratik devrim programı acil olarak tanımlanmalıdır. Bu ihtiyaca yanıt verebilen bir örgütlenme, toplumsal bir harekete dönüşme ve kitleleri kucaklama sürecini hızla yaşayabilir.

zar faaliyetlerini tasfiyeyi amaçlamaktadır. Süreç, perakende satış dahil her alanda emperyalist tekellerin doğrudan varlığını öngörüyor.

Global düzeyde girdiği bunalımdan çıkmak ve ekonominin bütününde tam denetimi sağlamak amacıyla perakende ticaret alanındaki kâra da göz diken emperyalist tekeller, tarım kesimindekini dahi aşacak boyutlarda bir tasfiye sürecini başlatmış durumdadır. Bu, küçük ve orta boy işletmelerin çokluğu sebebiyle milyonlarca insanın yaşamına müdahale anlamına gelecek; geniş çaplı bir işsizlik ve yoksullaşmayı beraberinde getirecektir. Marksizm'in de öngördüğü gibi bu gelişmeler sonucunda konumu sarsılan ve mülksüzleşen küçük burjuva kesimde hızlı bir radikalleşme beklenmelidir. Bu kesimler (işportacı, bakkal, küçük üretici, vb.) köylülükle bağını koparmış, şehre gelmiş ama işçi de

olamamış, sınıf bilinci almamış kişilerden oluşmaktadır. Duruşları kaygandır. Burjuva saflarda radikal tavırlar alabileceği gibi devrimci saflarda burjuvaziye karşı tavır içerisine de girebilir. Yaşanabilecek bu hızlı radikalleşmeye, devrimciler doğru politikalarla önderlik edebilirse, çok güçlü bir potansiyelle kucaklanmış olacaktır. Aksi takdirde aynı potansiyeli milliyetçi mecralarda akıtmak ve gerici-faşist politikalara yedeklemek isteyenler için önemli bir fırsat doğacaktır.

Türkiye'de emperyalizmin hedefine koyduğu alanlardan biri de tarımsal üretimdir. Türkiye'de özellikle kırsal kesimde tarımsal üretimin bilinen anlamıyla gelişmiş bir kapitalist üretim biçimi haline geldiği söylenemez. Toprak mülkiyetinin parçalı olması, küçük mülkiyetin tarımda egemen olması, genellikle dağlık ve küçük parçalı üretimi zorunlu kılacak tarzdaki arazi yapısı, kapitalizmin

bugün Avrupa'da ulaşmış olduğu düzeyde ileri üretim teknolojilerinin uygulanmasını engelliyor. Ayrıca, tarım kesiminde henüz güçlü bir sermaye birikiminin olmaması, yukarıdaki nedenlerle beraber, Avrupa'daki ya da gelişmiş diğer kapitalist ülkelerdeki tarımla rekabet edebilecek bir kapasitenin oluşumunu geciktirmiştir. Gerçi böyle bir gelişme sağlanabilmiş olsaydı, bu kez de ileri üretim tekniklerinin kullanılması ve üretimin kapitalist çiftlikler tarzında örgütlenmesi sebebiyle kırsal kesimde milyonlarca köylü toprağından olacak ve işsiz kalacaktı. Nitekim, süreç bugün bu yönde geliyor. İşsiz kalacak kesimin, bugün var olan ve 10 milyonu aştığı bilinen işsiz kitlesine katılacağı düşünülürse; globalleşme adıyla yürütülen sermaye saldırısının sonuçlarını daha büyük verilerle görebilmek mümkün olacaktır. Tarımın bütünüyle emperyalist tekellerin denetimine açılması ve bu alanda emperyalist tekellere üstünlük sağlayacak yöntemlerin, araç ve teknolojilerin kullanımının dayatılması, modern bir görünüm altında da yapılabiliyor. Örneğin doğal üretim adı altında ve ileri tarım teknikleri kullanma (tohum, gübre, vb.) gerekçesiyle, sadece az sayıda tekelin sahip olduğu teknoloji tarıma dayatılıyor. Bu şekilde **bilim, tekelleşmenin bir aracı haline getiriliyor**. Gerçekte ise kullanılan bu tekniklerin insan sağlığına yararı, tartışma götürür bir iddiadır. Hatta, iddianın bizzat kendisi de tekelleşmenin bir aracı olarak kullanılıyor. Örneğin CE, ISO 9001-9002 kalite belgeleri de aynı amaca hizmet ediyor. Bunlar, kalitenin göstergesi olmaktan öte, tekelleşmeye hizmet eden bir dayatma olarak işlev görüyor.

1 Haziran'da yürürlüğe giren ve kimilerinin "demokratik devrim" olarak nitelediği yasalar, tekellerin dayattığı niteliklere sahip olmayan işletmelerin ticari yaşama girmesini bütünüyle engelliyor. Söz konusu kalite belgeleri ise büyük bedeller karşılığında almabiliyor. Örneğin CE, elektronik ürünlerde kullanılan bir standarttır. Bunu

alabilmek için en az 10 bin dolar ödenmesi gerekiyor. Üstelik bu, üretimin kalitesini gözeterek verilen bir standart da değildir. Sadece tekelleşmeye, ayıklanmaya hizmet ediyor. Bu da AB sürecinin niteliklerinden biridir. Bilimsel gibi görünen bir araç/ölçü parayla satın alınmakta ve alamayanların tasfiyesini sağlamaktadır. Sonuçta AB süreci, Türkiye açısından tekelleşmenin alabildiğine arttığı/hızlandığı, tekel dışı burjuva katmanların hızla yok olduğu bir süreç haline gelecek; Türkiye ekonomisinin çok önemli bir ayrıcalığı olan ürün çeşitliliğini ortadan kaldıracak; tarım, ticaret ve üretim dahil ekonomi her alanda tam anlamıyla emperyalist tekellerin denetimine girecektir.

Türkiye'yi özgün, süreci ise zorlu kılan etmenlerden biri de Kürt sorunudur. Kürtlük olgusu karşında Türkiye'de egemenlerin gelenekselleşmiş/kökleşmiş tutumu, bu konuda atılacak hemen her adımın negatif reflekslerle karşılanmasını beraberinde getirmekte, şovenizm ve saldırganlık, otomatığe bağlanmış gibi kolaylıkla harekete geçirilebilmektedir. Bu, Kürt olgusuna yönelik, sistem kaynaklı bir sorundur. **Kürt önderliklerine gelince, bugüne dek sorunu doğru bir program eşliğinde, birleşik mücadele temelinde özgürlük kulvarına taşıyamamış, feodalizmle de sistemle de bağlarını koparamamış ve özellikle son yıllarda, devrimci yapılarla arasındaki mesafeyi büyüterek var olmaya çalışmıştır.** Bugün gelinen aşama, ideolojik tutarlılık ve siyasal isabet açısından belki de en zorlu, en hassas aşamadır. Bu süreçte artık, yolunu şaşırmadan yürümek daha da zorlaşmıştır.

Milliyetçi kalkışmalar, farklı nedenlerden kaynaklansa dahi sonuçta bundan en büyük zararı Kürt halkı görecektir. Bu süreci, mevcut konjonktürde en çok etkileyecek/kamçılacak olgulardan biri de **Kürt milliyetçiliğidir.** Düünden bugüne uzanan süreçte, konjonktüre göre azalıp çoğalan bir

Kürt milliyetçiliğinden söz edilebilir. Ancak bugün Kürtleri milliyetçilik temelinde tavır alışlara yöneltebilecek nedenler, Türkiye'nin bütünü için geçerli olan nedenlerdir. **Emperyalist sömürü, önümüzdeki süreçte, Kürt coğrafyasında da yaşanacak, özellikle tarım kesiminde geniş çaplı bir mülksüzleşme/yoksullaşma gözlenecektir.** Bugüne dek çok geniş araziler üzerinde yaşamını sürdüren insanlar, bu alanların sulanabilir/verimli hale gelmesiyle birlikte topraklarından ilk kovulan kesimler olacaktır. Çünkü o alanlar tekellere açılıyor. Mesela **Harran Ovası**, bütünü ile tekellerin denetimine girmiş durumda. Aynı şekilde, Suriye sınırında, Çukurova büyüklüğünde bir alan, ileri tarım teknolojileri kullanacak olan tarım tekellerine, sorgusuz sualsiz veriliyor. İşte bu süreçten zarar gören, yoksullaşan bölge halkının tepkisi sınıfsal temele çekilemezse ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi ekseninde bir demokratikleşme talebine kanalize edilemezse; gelişmeler Kürt milliyetçiliğini büyütme yönünde yaşanabilecek ve sürecin gerici bir iç savaşa doğru evrilmesi önlenemeyecektir.

AB KRİTERLERİ GERÇEKTE TEKELLEŞMEYE HİZMET EDEN DÜZENLEMELERDİR

Kopenhag Kriterleri dahil AB bağlamı hiçbir düzenlemenin halk kesimlerine hizmet eden, iddia edildiği gibi demokratikleşme/özgürlük getiren veya yaşamın şu veya bu kesitinde kaliteyi arttıran nitelikte olmadığını bugüne dek çeşitli vesilelerle tekrar ettik. Bu yazımızda, konu bağlamında, söz konusu düzenlemelerin arka planına ve emperyalistlerin hangi hesaplar çerçevesinde buna ihtiyaç duyduğuna değinmeye çalışacağız.

Gerçekte tekeli sermayenin bugün için özgürlükten anladığı, en uygun koşullarda **üretim** ve en kârlı koşullarda **pazarlama** özgürlüğüdür. Eğitim sistemi, hukuk sistemi, ticari kurallar, toprak mülkiyeti, vb. de bu amaca hizmet edecek şekilde yeniden düzenlenmektedir. TCK'da yapılan ve 1 Haziran'da yürürlüğe giren deği-

şiklikler de toplam olarak bu çerçevede değerlendirilmelidir. Örneğin; yabancıların mülk edinmesini serbest bırakan yasa, Cumhurbaşkanı Sezer tarafından iptal edildiğinde, AKP alelacele o yasaı yeniden gündeme sokmuştur. Çünkü tekellerin bu yönde beklentisi/baskısı vardı. Benzer şekilde, **perakende ticaretin tekelleşmesinin** önündeki tüm engeller kaldırılıyor. Dikkatle incelendiğinde görülecektir ki sahte veya sağlığa zararlı gıdaların üretildiği yönünde yapılan yayınlar, büyük oranda, **sokakta satışı** yok etmeyi amaçlıyordu. Bu alanda diğer uygulamalar, zabıta gücüyle işportayı kaldırmak veya dayatılan standartlarla fiilen önünü kesmek biçiminde oluyor. Örneğin; balıkçılara bile kapalı ortam, belirli bir depolama kapasitesi deep freez, vb. standartlar dayatılmakta ve sonuçta **standart**, bir eleme aracı haline getirilmektedir. Aynı şekilde, 1 Haziran'da yürürlüğe giren yasa örneğin taşımacılık/ulaştırma alanında bir tekelleşmeyi dayatıyor. Buna göre, belirli sayıda kamyon, belirli hacimde kapalı garaj, yardımcı ekipman, araç bakım istasyonu, vb. koşullar, taşımacılık için ön şart olarak dayatılıyor. Türkiye'de yaklaşık 400 bin kamyonun olduğu ve bunların büyük çoğunluğunun tek kamyonu sahip kişilere ait olduğu düşünülürse; düzenlemenin bir anlamda **kamyonculuk sektörünü öldürmek** anlamına geldiği kolaylıkla görülür. Bu uygulama, ticari yaşamın hemen her alanına **standart** adı altında dayatılmakta ve sonuçta tekellerin önü açılırken, onların karşısına çıkabilecek kesimlerin direnci kırılmaktadır. İşte kimilerinin, "*demokratik devrimin tamamlanması*" olarak müjdelediği **AB demokrasisi** budur. Gerçekte AB'yle uyum çerçevesinde düzenlenen TCK da ciddi boyutlarda incelenmeden, tartışılmadan biçimsel kimi veriler veya tali konular üzerinden gündeme sokuldu. Kadının yasada **kadın** olarak muhatap alınması, zina meselesi, vb. konular basın aracılığı ile öne çıkarılırken konunun özü hiç tartışılmadı. Örneğin

cezaların neye göre değiştiği, bunun ekonomik boyutu, vb. üzerinde durulmadı. Gerçekten çağdışı kalmış olan TCK'nın değiştirilmesi yönündeki gereklilik istismar edilirken, bu beklenti/ihtiyaç halkların değil tekellerin çıkarları paralelinde bir düzenleme ile karşılanmıştır. Cezaevi koşullarından savunma hakkına kadar hemen her konuda eskiye oranla daha da geri hükümler içeren böyle bir yasa düzenlemesini, kimi tali ve biçimsel hükümlere sığınarak ileri bir durum olarak yansıtmak/savunmak, bırakalım devrimciliği **tutarlı insan** kimliğiyle bile bağdaşmamaktadır. Halkı bugün yanılta, örgütsüz bırakan, kendine güvensiz ve perspektifsiz kılan faktörlerden biri de, söz konusu yönlendirmelerin hala soldan yapılabilmesi olmalıdır.

**SERMAYENİN
SALDIRILARINA KARŞI
ALTERNATİFSİZLİK
İÇE KAPANMAYI VE
KENDİNİ SINIFSAK DURUŞ
DIŞI ZEMİNLERDE
İFADE ETMEYİ
BERABERİNDE GETİRİYOR**

Yukarıda özetlediğimiz süreç, bir yanı sıra giderek sistem dışına itilen burjuva kesimleri vururken, asıl olarak, sivri ucuyla emekçi kesimleri zora sokan biçimde gelişmektedir. Son olarak IMF Türkiye temsilcisinin, 250 dolarlık asgari ücreti çok bulduğuna yönelik açıklaması, yönelimin emekçi kesime neler vaat ettiğinin de ifadesidir. Bu bağlamda genelde emekçilerde özelde işçi ve köylü kesiminde globalleşme adı altında IMF, AB, vb. üzerinden yapılan dayatmalara, alternatiflerin yeterince üretilmemiş olması, doğru politikalar oluşturulamaması, sömürünün neden ve sonuçlarını çözümler eşliğinde anlatan bir yolgöstericilikten ve örgütlü duruştan yoksun olunması sebebiyle hızla içe kapanma ve **kendini sınıfsal duruş dışı zeminlerde ifade etme** (milliyetçilik vb.) eğilimi yaygınlık kazanıyor. Bir süredir dışavuran, MHP öncülüğünde kaçınıp kaçınılan milliyetçi eğilimin arkasındaki en belirgin neden budur.

Anımsanacak olursa, daha

önceleri, Türk-İslam sentezinin Türkiye'de ve Sovyetler'in güneyinde bir yeşil kuşak projesiyle birlikte önemli bir direnme noktası olarak görülmesi; ABD'nin ve tekelci burjuvazinin bu ekseninde politika yapma tercihi, bu çerçevede işbirliğine giden MHP'yi olduğundan daha hızlı bir şekilde kitleselleştirmiş ve toplumda önemli bir politik güç halinde ortaya çıkarmıştı. Ancak, aynı MHP, hükümet bileşeni olduğu dönemde, tabanının beklentileriyle örtüşmeyen politikalar bağlamında emperyalizmle işbirliğini sürdüren bir politik aktör olarak rol almış; emperyalizmin Türklük-milliyetçilik karşısında değişen duruşunun da bir ifadesi olan bu durum, onu zayıf düşürmüş, oy kaybettirmiştir.

"*Antikomünizmin iki temel niteliği vardır; biri İslam, diğeri ise milliyetçiliktir. Bu iki öge de bugüne dek emperyalizmle bütünleşmenin bir aracı olarak işlev görmüştür. Yani MHP, ırkçılığa varan milliyetçiliği ve emperyalizmle işbirliğini gözetken duruşu ile tarihinin hiçbir sürecinde ne antiemperyalist ne de yurtsever olmuştur. MHP'nin bugün yaşadığı zorlanma, 50 yıldır gıdalandığı ideolojik motiflerin, emperyalizmin dönemsel ihtiyaçlarını karşılamaz olması sebebiyledir. Bayrak olayına bir can simidi gibi sarılmasının da nedeni budur.*" (D.H. sayı:17)

MHP'nin bugün emperyalizmin global saldırısı karşısında toplumun değişik kesimlerinde oluşan tepkiyi örgütleyerek/istismar ederek milliyetçilik tabanında izlediği duruş, **Jayandığı toplumsal katmanlar itibariyle**, 12 Eylül öncesindeki duruşla örtüşmüyor. Belki bugün hala, MHP'nin 25 yıl önceki söylemiyle duvarlara "*Hedef Turan Rehber Kur'an*" yazanlar oluyor. Ama MHP'nin izlediği siyasal çizgiye ve önderliğinin duruşuna, bu slogan denk düşmüyor. Tabii MHP'nin bugünkü çizgiye ne de kaçınılmazlığı milliyetçi eğilimlere haklılık kazandırmıyor. Aksine bu duruş, sınıfsal çelişmenin

gizlenmesine ve üstünün örtülmesine ve dolayısıyla sistemin devamına hizmet ediyor. Aynı durum **Kızıl Elma** adıyla bir ara oluşturulan ittifak için de geçerlidir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi emperyalist saldırının sonuçlarına karşı çıkmakla, doğrudan emperyalizmin kendisine, araçlarına karşı çıkmak aynı şey değildir. Bugün MHP'nin duvarlara "*Kahrolsun Emperyalizm*" yazması, emperyalizme karşı olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü, kapitalizme karşı olunmadan emperyalizme karşı olmak mümkün değildir.

Ekonomik koşullarda ve halkın yaşam standartlarında gözlenen bozulmanın arkasında emperyalist saldırının olduğu; AB sürecinden IMF ve DB ile girilen ilişkilere, NATO'nun sebep olduğu askeri yükümlülüklerden yapılan bir dizi anlaşmaya kadar gelişmelerin bir bütün halinde emperyalizmle ilişkili olduğu anlatılabilmeli ve milliyetçi yönelimler dışında farklı alternatifler için çaba

Milliyetçiliğin dışavuran her biçimi faşizm değildir. Bir milliyetçi eğilim doğrudan emperyalist tekellerle bütünleşmiş, onların çıkarlarıyla özdeşleşmiş bir politik çizgi içerisinde bulunuyorsa, faşist olarak değerlendirilebilir. Fakat bunun dışında tekel dışı burjuva katmanların yönlendiriciliğinde gelişen milliyetçi eğilimleri faşizm olarak tanımlamak doğru değildir.

harcanmalı; bu çaba, somut üretim ve göstergelerle beslenmelidir

Bilinmesi ve üzerinde durulması gereken bir diğer boyut da, bizim gibi **birden fazla halkın bir arada yaşadığı toplumlarda** milliyetçiliğin zararlı etkilerinin daha büyük ölçülerde ortaya çıktığıdır. Böyle toplumlarda, yurtseverliğin, halkların ortak çıkarlarını savunan birlikteliklerin öne çıkarılması ve bunlar ekseninde mücadelenin gündeme getirilmesi gerekirken, milliyetçi eğilimlerin öne çıkarılması, toplumdaki farklı çelişmelerin çözülmesinde yanlış tercihleri beraberinde getirebilir ve süreç iç çatışmalar boyutuna kadar tırmanabilir. Aynı sürece hizmet etmemek ve **tetikleyici karşı kutbu** büyüten konuma düşmemek için Kürt sorununu gündeme getiren hareketlerin, jargondan programa ve fiili duruşa kadar özenli olması; süreci doğru kavraması ve ulusal taleplerin milliyetçiliğe yol açmayacak şekilde demokratik bir program etrafında savunulmasını sağlaması gerekiyor.

Milliyetçi eğilimlerin süreç içinde, bir iç savaş konumu dahil, alabileceği olumsuz biçimleri bugünden görüp, bu eğilimlerin güçlenmesine yol açabilecek politikaları devrimci bir tarzda çözerek, onlara alternatifler üreterek, milliyetçiliğin önünün alınması bugün için **devrimci bir görev** olarak düşünülmelidir. Bu, aslında demokratik devrim programı ile örtüşen bir görevdir. Bu bağlamda ezilen ulusun demokratik taleplerinin, **sınırlı demokratik kazanımlarla** değil, gerçek anlamda kapsamlı ve bütünlüklü bir demokratik devrim programıyla çözülebileceği anlatılmalı ve sorunlara bağlı tepkinin milliyetçi mecrada akması yerine demokratik talepler doğrultusunda bir mücadeleye dönüşmesini sağlamak için kapsamlı ve tutarlı bir demokratik devrim programı acil olarak tanımlanmalıdır. Bu ihtiyaca yanıt verebilen bir örgütlenme, toplumsal bir harekete dönüşme ve kitleleri kucaklama sürecini hızla yaşayabilir.

ENTERNASYONALİZM YERELLİĞİ REDDETMEZ

Bir süredir, özellikle de AB konulu tartışmalarda yerelliği bütünüyle reddeden tartışmalara tanık oluyoruz. Aynı kesimden "ulusal sol" yakıştırmaları gelmekte ve örneğin AB'ye karşı çıkan sol, İP'le özdeş tutulmaktadır. Bu durum, AB'yi kavrayış açısından bir cehaletin/kısırlığın ifadesi ise de aynı zamanda **özensiz** ve **toptancı** bir duruşu da yansıtıyor.

Devrimciler, tarihleri boyunca, enternasyonal duruşa yatkın olmuş, dayanışma ve kardeşliği geliştirmiş; ama bu, bir ülke sınırları içinde, toplumsal koşullar, ekonomik ve siyasal şekillenme dikkate alınarak örgütlenmeye ve mücadele yürütmeye engel olmamıştır. Aksine, enternasyonalizm doğru kavrandığında ve kapılar dayanışmaya kapatılmadığında; yerel olan geneli, genel olan da yereli besler.

Ulusal sınırlar içerisinde mücadelenin eksik kaldığı yerde "dışsal" destekler almak, yerelde verilen mücadelenin doğasını bozmaz; hatta bugün bunun araçları dünden daha fazla vardır. Önemli olan, genel ile yereli, birbirinin alternatifi değil, aynı sürecin bileşenleri olarak kavrayabilmektir. Bugün emperyalist sömürü, dünya ölçeğinde az sayıda tekel tarafından sürdürülüyor. Hatta bu tekeller, çeşitli ülke halklarının işgücünü, birbirine karşı bir kaldıraç olarak kullanmakta ve emekçileri, daha az ücretle daha zor koşullarda çalışmaya mahkum etmektedir. Procter Gamble'i ele alalım. İtalya, Belçika, Türkiye, vb. ülkelerdeki fabrikalarını, herhangi bir ülkeye yapacağı bir ihracat malı için rekabete sokmakta ve o ürünü, en ucuza üretecek fabrikaya ısmarlamaktadır. Kendi fabrikalarını adeta bağımsız bir işletme gibi görerek birbiriyle yarıştırmakta ve bunun sonucunda örneğin Türkiye'de pazarlayacağı ürünü İtalya'da üretmeyi tercih etmektedir. Bu, emperyalist tekellerin, **rekabetin kamçılایıcı gücüne** ne denli ihtiyaç duyduklarının da göstergesidir. Rekabetin aynı zamanda bölücü, parçalayıcı özelliği vardır. Üretim sürecindeki

bu durum, dünyada aynı işkolundaki işçilerin enternasyonal boyuttaki mücadelesinin önemini artırıyor. Yani global düzeyde süren sömürüye karşı global düzeyde mücadelenin örgütlenmesi doğru ve gereklidir. Fakat mücadele, bununla sınırlı olamaz. Aynı zamanda her ülkenin objektif ve sübjektif koşullarına dayanan ve çalışanların işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, esnafıyla farklı düzeydeki taleplerini ifade eden bir mücadele olmak zorundadır. Bunlar, birinin diğerini yadsımadığı, bütünlüklü görevlerdir.

Biri Türkiye'de, diğeri Almanya'da aynı işkolunda çalışan iki işçinin sorunları da mücadele araçları da aynı değildir.

Türkiye'deki işçi/emekçi için temel sorun demokratik hakların, demokrasinin olmamasıdır. Hızlı bir yoksullaşmanın yaşanması, polis baskısının olması, demokratik bir yaşamın olmaması sebebiyle, mücadele bu temelde sürer. Ama, aynı iş kolunda Almanya'da çalışan bir işçinin talepleri farklıdır. Orada 150 yıllık demokrasi mücadelesi ile kazanılmış hakların korunması ön plandadır. Bu bağlamda, her ülkenin sübjektif koşullarına bağlı farklılıklar, toplumun beklenti ve ihtiyaçlarından, mücadele araç ve yöntemlerine kadar pek çok noktada kendini gösterir. Bu durum enternasyonal dayanışmaya engel değildir; ancak, enternasyonal dayanışma da aynı ülke sınırları içinde farklı iş kollarındaki emekçilerin dayanışmasının yerine konulamaz.

Güncel bir örnek olarak, Seydişehir Alüminyum Fabrikası'nı ele alalım. Bu tesisin özelleştirilmesinden öncelikle zarar görecektir kesim, fabrika çalışanları ve bölge halkıdır. İşçiler, özelleştirmenin olması halinde fabrikanın çalıştırılmayacağını, dolayısıyla işsiz kalacaklarını biliyor. Onları öncelikle ilgilendiren budur. Birincisi, Oymapınar Barajı'ndan alınan elektriğin fabrikada kullanılması yerine TEAŞ'A satılması halinde, elde edilecek gelir, çok daha fazladır. İkincisi o bölgede bulunan ve şu an Seydişehir Alüminyum

işletmesinin mülkiyetinde olan bor madenlerinin kullanım hakkı firmanın yeni sahiplerine geçecektir. Böylece, özelleştirmeyle birlikte Bor Kanunu delinmiş ve bor yataklarının yabancı bir şirketin mülkiyetine geçmesinin önü açılmış olacaktır. Bu çerçevede düşünüldüğünde, Seydişehir tesislerini alacak olan firmanın alüminyum üretmekten öte amaçları olduğu görülür. İşte bu durumu oranın işçisi biliyor. Ve direnişi asıl olarak ayakta tutan budur; özelleştirme olursa, fabrika kapanacak, tekeller kazanacak, bölge halklarına ise hiçbir yararı olmayacaktır. İşte bu nedenle, oradaki mücadele yereldir. Benzer bir durum, Erdemir için de geçerlidir. Erdemir, bir yanıyla, birilerinin dediği gibi Türkiye ekonomisinin amiral gemisi ise de, bu durum bölge halkı açısından ikincildir. Bölge halkını öncelikle ilgilendiren, Erdemir'in Türkiye ekonomisindeki yeri değil, doğrudan muhatap olacakları sonuçlardır. Özelleştirme sonrasında oradaki demir-çelik fabrikası, daha fazla kar elde edebilmek için; kirli suyunu denize akıtırsa, bacadaki arıtma sistemini yok ederse ve daha ileri teknoloji kullanarak daha az sayıda işçi çalıştırır hale gelirse; kaybedecek olan, öncelikle Ereğli halkı olacaktır. Hatta aynı fabrika, örneğin demir cevherini, daha ucuz olur diye Hindistan'dan, kömürü de Rusya'dan almaya kalktığında, Ereğli'de ucuz işgücü sömürsünden başka bir şey kalmayacaktır. Bu da yerel

bir sorundur. Aynı şey genel boyutuyla özelleştirmeler için geçerlidir. Özelleştirmelerden etkilenen öncelikle çalışanlar olmaktadır. **Mülkiyetin Türkiye'deki işbirlikçi bir tekele veya uluslararası bir tekele geçmesi arasında önemli bir fark yoktur.** Sonuçta her iki durumda da zararı işçiler görüyor. İşte bu tür saldırılara karşı yerelde geliştirilen dirençlere, enternasyonal boyut taşımadıkları gerekçesiyle "ulusallık", "mülkiyetçilik" yakıştırmaları yapılamaz. **Her toplumun kendine ait farklı demokratik talepleri vardır. Devrimciler, buna önderlik eder ve uygun çözümler geliştirir.** Bu, her ülke devrimcisi için geçerlidir; genel bir toplum oluşturması itibarıyla dünya ölçeğinde devrimci değerlerin gelişip güçlenmesine hizmet eder; son tahlilde enternasyonalizmi de besler. Bu duruşun dışında, kendini şu veya bu şekilde sol diye adlandırıp sorunlara milliyetçi temelde yaklaşanların olması (İP,vb.), yaşadıkları ülke koşullarını dikkate alarak varlık gösteren devrimcilere milliyetçilik yakıştırmaları yapmayı gerektirmez. Milliyetçilik, İP'in kendi yanlısıdır ve zaten yeterince teşhir olmuştur. Özelleştirmeye karşı direnmek de AB'yi reddetmek de genelde tekil olgularla sınırlı tutulmayıp devrimci bir program eşliğinde, ittifaklar da gözetilerek geliştirildiğinde, sapla saman büyük oranda karışmaz olacaktır.

Bilinmesi ve üzerinde durulması gereken bir diğer boyut da, bizim gibi birden fazla halkın bir arada yaşadığı toplumlarda milliyetçiliğin zararlı etkilerinin daha büyük ölçülerde ortaya çıktığıdır. Böyle toplumlarda, yurtseverliğin, halkların ortak çıkarlarını savunan birlikteliklerin öne çıkarılması ve bunlar ekseninde mücadelenin gündeme getirilmesi gerekirken, milliyetçi eğilimlerin öne çıkarılması, toplumdaki farklı çelişmelerin çözülmesinde yanlış tercihleri beraberinde getirebilir ve süreç iç çatışmalar boyutuna kadar tırmanabilir.

GLOBALLEŞMENİN İRAN ÖZGÜLÜNDEKİ SONUÇLARINA KARŞI HALKIN TEPKİSİ SANDIĞA YANSIDI

Devrimci Hareket'in
24 Temmuz 2005'te Yaptığı Açıklama

Seçimleri önceleyen günlerde İran, seçim sonuçlarına etki etmeyi amaçlayan manipülasyonların adeta çarpışmasına sahne oldu. Özellikle ABD, propaganda ve yönlendirmelerini tehdit eşliğinde sürdürürken; İran'da Rafsancani üzerinden "Batıya açılım" mesajları veriliyor; türbansız, kot pantolonlu kadınlar bir reform ifadesi olarak öne çıkarılıyordu. İran'da yönetimin kilit noktalarının dini otoritelerin elinde olduğu, yönetme ve din ilişkileri konusunda seçimin önemli bir değişimi beraberinde getiremeyeceği bilinse de, İran'ın ABD karşıtlığını aşma konusunda bir adım olması itibarıyla seçimler bir fırsat olarak görüldü. Ancak tahminlerin (veya belki de "medyada öne çıkarılan niyetlerin" demek gerekiyor) aksine, ABD'ye mesafesiyle bilinen Ahmedinecad, Cumhurbaşkanlığı seçimini kazanınca; bu, "muhafazakarların zaferi" olarak yansıtıldı. ABD'nin tepkisi ise, "İran'da seçimlerin sona ermesiyle birlikte, İran'ın Ortadoğu'nun diğer bölgelerinde, özellikle Irak, Afganistan ve Lübnan'da bariz şekilde esen özgürlük ve demokrasi rüzgarlarının dışında kaldığı yönündeki görüşümüzü değiştirecek herhangi bir şey görmedik" biçiminde oldu.

İran halkı, yapılan tüm yönlendirmelere rağmen anti-Amerikancı duygularını korumayı ve ABD

tehditlerine seçimler aracılığıyla yanıt vermeyi başarmıştır. **Sandıktan çıkan sonuç, Ahmedinecad'ın kimliğinden veya diğer adaylardan farklı olarak neler yapacağından çok, halkın tercihindeki arka plan ile değerlendirilmelidir.**

İran'daki seçim sonuçlarını doğru kavrayıp yorumlayabilmek için öncelikle molla rejiminin dinamiklerini, ortaya çıkışını ve dayandığı kesimleri incelemek gerekiyor. İran'da Molla rejimi öncesinde, Şah'ın etrafında, ABD ile bütünleşmiş çok dar bir tekel grubu (oligarşi) mevcuttu. Petrol kaynakları ile beraber var olan sınırlı sanayi, Şah'la ve saraya yakın çevrelerle işbirliği halinde bulunan Batı tekel gruplarının denetimindeydi. Bunun dışında İran'da **çarşı esnafı** denilen ve Şah çevresindeki tekellerle çelişmeleri bulunan geniş ve örgütlü bir kesim vardı. Çarşı esnafı, İran'ın toplumsal yaşamından kaynaklanan nedenlerle kendine has bir örgütlenme biçimi geliştirmişti. Gerçekte Humeyni'yi iktidara taşıyan ağırlıklı dinamik, söz konusu örgütlülüğe sahip olan çarşı esnafı ile mevcut tekeller (oligarşi) arasındaki çelişme olmuştur. **Sol kesimler dahil, Şah rejimine tepkili olan bütün toplumsal dinamikleri yedeklemeyi başaran mollalar, iktidarı ele geçirirken, bu süreçte etkili**

rolü, çarşı esnafı oynamıştır. İktidara gelirken basamak olarak kullanıldığı toplumsal katmanların niteliği dahil, taşıdığı özgünlükler, Humeyni iktidarının niteliğine dair kimi tartışmaları gündeme getirdi. Kullanılan söylemin kapitalizme eleştirel bir yaklaşımı da içermesi, "Kahrolsun Emperyalizm/Kapitalizm" gibi sloganların kullanılması, söz konusu modelin, kapitalizme karşı sosyalizmin de bir alternatifi olarak sunulmasını beraberinde getirdi. Gerçekte ise molla rejimi, bazı tekel gruplarının çarşı esnafı tarafından tasfiyesinin ürünüydü ve kapitalizme karşılık içeren bir model değildi. O gün için Marksist perspektifle yapılan değerlendirmelerde; kapitalizmin varlık gösterdiği süreç boyunca olduğu gibi kalmayacağı, kendi içerisinde kimi dinamikleri geliştireceği ve eşitsiz gelişim yasası gereği bazı kapitalist işletmelerin güçleneceği, İslami temelde örgütlenmiş olan çarşı esnafının yeni bir burjuvazinin doğuşuna kaynaklık edeceği ve bu burjuvazinin, kendi gelişimine denk düşen tarzda uluslararası tekellerle ilişkiye girerek tekeli bir nitelik kazanacağı; dolayısıyla da İran'daki rejimin, ABD karşıtı söyleme rağmen anti emperyalist olamayacağı vurgulanmıştı. Ve sonuçta gelişmeler, bu değerlendirme sahiplerini doğruladı. ABD ile çatışma halinde bulunmak, ABD tekelleri ile İran'daki sermayenin ilişkilendirilmesini engellemiş; ama, bu süreçte Alman, İngiliz, İtalyan tekelleriyle yakın ilişkiler kurulmuş; Alman, İngiliz, İtalyan emperyalizmi İran'a yerleşebilme şansı bulmuştur. Ve sonuçta, Şah rejimi yıkılmış da olsa, yeni rejim, halkın yaşamında olumlu sayılabilecek önemli bir değişim yaratmamıştır.

Rafsancani ve Hatemi'nin Ahmedinecad'tan farkı, Avrupa tekeli burjuvazisinin taleplerine denk düşecek tarzda siyasal bir programa; bütün devlet işletmelerinin özelleştirilmesine, petrol dahil pek çok alanın Batılı tekellere açılmasına "evet" diyen ve bu konuda birbiriyle adeta yarışan adaylar olmalarıdır.

Molla rejiminde de kapitalist işleyiş, tekelleşme, emperyalist sömürü devam etti. Kısa bir süre için, petrol gelirlerinden halk yararlandıysa da sonradan bu kaynaklar bütünüyle mollalara ve onların etrafında varlık gösteren emperyalist tekellere aktı. Bugün petrol gelirlerinden İran halkına hiçbir biçimde pay ayrılmıyor. İran'lı bir gazeteci bunu, "*Dün karşımızda bir tane Şah vardı, bugün bin tane molla var.*" biçiminde özetledi. Böyle bir yapının siyasal düzeydeki yansımada ise, dini kimliğe sahip olmayan kişilerin varlık gösterebilme şansı yoktur. İran'daki bütün siyasal kimlikler şu veya bu oranda dini bir nüfuza dayanmak zorundadır. Örgütlenme de anayasa da bu durumu gözeten bir içerikte biçimlenmiştir. Bu durumdan Rafsancani, Hatemi veya Ahmedinecad muaf değildir. Liberal görüşlü, reform yanlısı Hatemi de dini kariyeri olan bir kişidir; Rafsancani de öyle. Hatta Rafsancani, Humeyni ile yakın ilişkiler içerisindeydi. **Rafsancani ve Hatemi'nin Ahmedinecad'tan farkı, Avrupa tekeli burjuvazisinin taleplerine denk düşecek tarzda siyasal bir programa; bütün devlet işletmelerinin özelleştirilmesine, petrol dahil pek çok alanın Batılı tekellere açılmasına "evet" diyen ve bu konuda birbiriyle adeta yarışan adaylar olmalarıdır.** Bu süreçte farklı bir programla sahneye çıkan; petrol gelirlerini halkın yararına sunacağını, halkın yaşam seviyesini arttırmak için petrol gelirlerinden halka pay vereceğini söyleyen, hatta bunu, belediye başkanı olduğu dönemde yoksulların yaşadığı bölgelere yapmış olduğu kapsamlı yatırım ve uygulamalarla kanıtlamış ve en azından Tahran halkına güven vermiş olan Ahmedinecad, halkın ağırlıklı oyunu almayı başarmıştır.

Ahmedinecad'a, belediye başkanlığı dönemindeki uygulamaları sebebiyle Cumhurbaşkanı Hatemi de parlamentodaki çoğunluk (reform yanlıları) da destek vermemiştir. Başlangıçta bu konumu ve savunmuş olduğu düşünceler gereği, biraz da medyaya egemen olan Batı yanlısı kurumların yarattığı imaj nedeniyle ona pek şans tanınmıyor; seçimin birinci aşamasında yarışın Hatemi ile Rafsancani arasında

gececeği varsayıyordu. Her ikisi de Batılı tekellerin talep ettiği reformları anayasal alanda ve ekonomik hayatta yapmaya istekli oluşları açısından benzerlik gösteriyordu. Bu yönüyle Batılı tekeller aslında "*Başkanlık yarışı iki kişi arasında geçecek*" derken gerçekte temennilerini dışavuruyorlardı. Ve sonuçta İran'daki seçimlere yönelik kamuoyu yoklamaları, vb konusunda yapılan açıklamaların bütünüyle kamuoyunu şekillendirmeye/yönlendirmeye yönelik bir kampanya olduğu ortaya çıktı. İlk turdaki seçimde Ahmedinecad'ın aldığı oy oranı ve doğrudan ikinci tura katılma şansı elde edebilmesi sürpriz etkisi yaptı; ancak yine de seçimi alabileceğine ihtimal verilmiyordu. Çünkü Hatemi ile Rafsancani'nin almış olduğu oyların toplamı Ahmedinecad'ın aldığı oylardan çok daha fazlaydı. Dolayısıyla, reformcuların aynı kişiye oy vereceği düşüncesiyle, ikinci turda Rafsancani'nin kesin olarak seçileceği şeklinde bir beklenti kamuoyuna pompalandı. Ama bu da etkili olmadı ve Ahmedinecad, % 60'ın üzerinde bir oy oranıyla cumhurbaşkanı seçildi.

Emperyalist propaganda mekanizmasının dev imkanlarına rağmen Ahmedinecad'ın seçilmiş olması, çeşitli değerlendirmeleri beraberinde getirdi. Hatta buradaki asıl nedeni gölgeleme amaçlı yönlendirmelere de başvurulduğu görüldü. Gerçekte bilinir ki bu tür rejimlerde seçimler, nitelik değiştirici sonuçlar doğurmaz. Bu, İran seçimleri için de geçerlidir. Ne var ki bu özgül örnekte sonuçtan çok, bu sonucu tayin eden nedenler önem taşımaktadır. Bu noktada, Ahmedinecad'ın nasıl bir programla seçime girdiği; hangi kesimlere ne tür mesajlar verdiği önem kazanıyor.

Seçimi önceleyen süreçte İran'da genellikle kırsal kesimde, ülkemizdekine de benzer biçimde bir yoksullaşmaya, işsizlik ve mülksüzleşmeye tanık olundu. Bu, pek çok ülkede eşzamanlı olarak gündeme gelen, **emperyalizmin global saldırısının** sonucuydu. Küreselleşen emperyalizmin doğrudan müdahaleleriyle baş edemeyen, rekabete dayanamayan ve sonuçta konumları şarsılan kesimler (büyük oranda köylülük), seçim sürecinde kendilerini dikkate alan programa oy

verdiler. Ahmedinecad, diğer adaylardan farklı olarak, özelleştirmelerden yani batılı tekellerin önündeki engellerin temizlenmesinden hiç bahsetmedi; aksine yoksulların, işçi ve köylü kesiminin yaşam koşullarının düzeltilmesini öne çıkardı. Petrolün, İran'ın doğal bir kaynağı olduğu ve bu kaynaktan her kesimin pay almaya hakkı olduğu biçiminde bir propagandayla yoksul kesimlere refah vaadeden Ahmedinecad; Tahran Belediye Başkanlığı dönemindeki uygulamalarını da referans göstermiş ve kitleler nezdinde inandırıcı bir tablo çizmiştir. Kısacası, **Ahmedinecad'ın aldığı %60'lık oy, globalleşmenin İran özgülündeki sonuçlarına halkın tepkisidir.** Benzer bir durum, Brezilya'da Lula'yı, Venezuela'da Chavez'i öne çıkarmıştır. Hatta AB Anayasasına dair oylama sonuçlarını da bu bağlamda ele almak, konunun bütünlüğü açısından daha da açıklayıcı olur. Bilindiği gibi AB'nin isim babası ve eksen ülkelerinde Fransa'da ve AB biçimindeki bir oluşumdan tekeli burjuvazisi en fazla avantaj sağlayan ülke konumundaki Hollanda'da halk, anayasaya hayır demişti.

Yukarıda çeşitli örneklerle ortaya koyduğumuz sonuçlar, elbette ki doğrudan/kendiliğinden bir olumluluk üretmiyor. Örneğin Ahmedinecad, dini kimlik bakımından Hatemi'den çok farklı değildir. Onun seçilmiş olması İran'da dini örgütlenme yerine demokratik değerlerin getirilmesi anlamına gelmeyecektir. Ahmedinecad, popülist bir söylemlerle seçilmiş ve ordu ile milis örgütlenmesinden ciddi destekler almıştır. Ancak burada asıl önemli olan nokta, yukarıda da belirttiğimiz gibi **kitlelerin tercihi içinde içerilmiş olan tepkidir.** Bu, kitlelerde emperyalist talan projelerine karşı ciddi bir tepkinin olduğunu ve bunun harekete geçirilmesinin sanıldığı denli zor olmadığını gösteriyor. **Bugün emperyalizmin global saldırısından yara alan toplumsal kesimlerin sorunlarını slogan düzeyinde dahi ifade eden yapılar, söz konusu kesimleri yedekleyebiliyorsa; bütünlüklü bir demokratikleşme programıyla, doğru bir önderlik ve somut/inandırıcı adımlarla süreçte tayin edici özne haline gelmek, pekala mümkündür.**

EMPERYALİZMİN İRAK POLİTİKASI LONDRA'YI VURDU

Devrimci Hareket'in
24 Temmuz 2005'te Yaptığı Açıklama

7 Temmuz günü, İskoçya'da G-8 Zirvesi'nin yapılmakta olduğu bir süreçte, Londra bombalarla sarsıldı. Onlarca insan yaşamını, yüzlerce insan sağlığını yitirdi. Eylemlerden hemen sonra; emperyalist - işbirlikçi- kirli koro, "barbarlık" dedi, "El- Kaide" dedi, konuyu terör demagojisiyle boğmaya çalıştı. Ama artık dünya halkları nezdinde teşhir olan emperyalizmin yalanları, işbirlikçiler hariç, kimseyi ikna etmeye yetmiyor. **Barbarlık** diyen, hala utanmadan **medeniyetten** söz eden Blair'e, İngiliz gazeteci **Robert Fisk**'ten yanıt geldi:

"2003'te Amerikan-İngiliz ittifakının işgal ettiği Irak'ta sivil-lerin öldürülmesi, Iraklı çocukların atılan misket bombalarıyla paramparça olması, Amerikan ordusunun kontrol noktalarında masum Iraklıların vurulması da barbarca değil mi?"

(...)

"Onlar öldüğü zaman savaş zaiyatı oluyor, biz öldüğümüz zaman barbarca bir terörün kurbanı oluyoruz."

(...)

"Irak'ta direnişle çarpıştıyorsak, direniş de neden bizim ülkemize gelmesin?"

Robert Fisk'in bu isabetli yanıtlarının yanında, emperyalizme karşı olduğu halde, yanlış sorular soran ve olayları yanlış noktalardan tartıştıranlar da oluyor ne yazık ki... Bu, bütünüyle yaklaşım/perspektif hatasından olabildiği gibi, liberal rüzgarın etkisine girmekten veya salt **çığlık atıp dans ederek özgürleşilebileceğine inanmaktan** da kaynaklanabiliyor.

"Özgürlük ise, kederli tutkularla değil, sevinç dolu çığlıklarla ve dans ederek gelecektir." (Bülent Usta, Birgün Gazetesi, 9 Temmuz 2005)

LONDRA EYLEMİ İRAK BAĞLAMINDAN KOPARILMADAN DEĞERLENDİRİLMELİDİR

"Her eylemi El Kaide ile açıklamaya çalışmak, halkların nezdinde yıpratılması daha kolay olduğu ve hedef şaşırtmaya yaradığı içindir. Kendilerine yönelik her eylemi gayrimeşru ve terörist olarak niteleyen emperyalist güçler ve işbirlikçileri, Irak'ta bir vatan savunmasının olduğu ve bu çerçevede gelişen eylemlerin, yapanın kimliğinden bağımsız olarak bir meşruiyet taşıdığı biçimindeki gerçekliği çeşitli çabalarla gölgeleme gayreti içindedir. Bu nedenle, Türkiye'de patlayan bombalar dahil, eylemler; "balistik inceleme" adı altında yansıtılan bilgilerin etkisine girmeden, hangi politikanın devamı olduğu ve nasıl bir gerçekliğe tekabül ettiği noktasından hareketle değerlendirilmelidir." (Bkz. DH. s:12)

Yukarıdaki ifade, 2003 Kasım'ında İstanbul'da İngiliz hedeflere saldırı sonrasında Devrimci Hareket tarafından yapılan değerlendirmeden alınmıştır. Daha sonra İspanya'da ve bugün Londra'da yapılan saldırılar da bilinçli bir yönlendirme sonucu El Kaide ile ilişkilendirilmiş ve eylemin devamı olduğu politikadan soyutlanarak değerlendirilmesi istenmiştir. Hatta direnişe de yarar değil, zarar getirdiği değerlendirilmesi yapan çevreler de olmuştur.

"Londra'da bombaları patlatanlar, eğer amaçları işgal cephesini zayıflatmaksa, her patlamayla karşılarındaki cepheyi daha da güçlendirdiklerini görmüyorlar mı? Bush'un ve Blair'in işgal gerekçelerini güçlendirmiyorlar mı?" (L.Doğan Tılıç, Birgün gazetesi, 9 Temmuz 2005)

Sürece askeri kurallar ve eylem-politika ilişkisi açısından bakabilenler; bu tür sansasyonel

eylemlerin, süreçte etkin/güçlü olan tarafından kullanılabildiğini, ona yaradığını bilir. Burada düşülebilecek yaklaşım eksikliği, eylemi Londra (veya İngiltere) sınırları içinde test etmektir. Gerçekte bu eylem, İstanbul ve Madrid eylemleri gibi, Irak'ta süren direnişin devamı olduğu için öncelikle Irak coğrafyası içinde test edilmelidir. Orada da güçlü olan, bu eylemi artırlara çevirecek olan **direniş güçleridir**. Bu gerçeklik, eylemin yapılaş biçiminden bağımsız bir olgudur.

Eylemde sivillerin, masum insanların öldüğü doğrudur. Eylem tercihini Marksistlerin bu biçimde yapmadığı, yapmayacağı da doğrudur. Ancak, buna rağmen eylemin sebep olduğu acılar, direnişe değil, işgale tepkiyi büyütmelidir.

"Patlamaların, günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş olması, bir Ortadoğu gerçeğidir. Bu gerçek, İstanbul'u da içine almıştır. Müsebbibi, başta ABD ve İsrail olmak üzere, emperyalizm ve işbirlikçileridir. İstanbul'daki eylemlerde canı yanan tüm masum insanlar; öfkelerini bu suçlulara yöneltmelidir." (Bkz. DH. S:12)

NEDEN İNGİLTERE?

Anımsanacak olursa, geçen sene Madrid bombalandığında, kimileri "Neden İngiltere değil?" diye sormuştu. Bu soru, eylemin Irak ilintisi sebebiyle doğru gibi görünse de, İspanya'nın özgünlüğünü ıskalıyordu. Madrid'teki bombalamalar, propaganda yönü ağır basan askeri eylemlerdi ve hedefleri tek değildi. İspanya seçim sürecindeydi; bu bağlamda Madrid'teki patlamalar, hem İspanya'nın ABD politikalarıyla örtüşen dış politikasına hem de ülke içi siyasal gelişmelere müdahaleyi içeriyordu.

Dün "neden İngiltere değil?" diye sorulmuştu; bugün İngiltere vuruldu. İngiltere'yi hedef haline

Sürece askeri kurallar ve eylem-politika ilişkisi açısından bakabilenler; bu tür sansasyonel eylemlerin, süreçte etkin/güçlü olan tarafından kullanılabildiğini, ona yaradığını bilir. Burada düşünülebilecek yaklaşım eksikliği, eylemi Londra (veya İngiltere) sınırları içinde test etmektir. Gerçekte bu eylem, İstanbul ve Madrid eylemleri gibi, Irak'ta süren direnişin devamı olduğu için öncelikle Irak coğrafyası içinde test edilmelidir. Orada da güçlü olan, bu eylemi artılara çevirecek olan direniş güçleridir. Bu gerçeklik, eylemin yapılış biçiminden bağımsız bir olgudur. Eylemde sivillerin, masum insanların öldüğü doğrudur. Eylem tercihini Marksistlerin bu biçimde yapmadığı, yapmayacağı da doğrudur. Ancak, buna rağmen eylemin sebep olduğu acılar, direnişe değil, işgale tepkiyi büyütmelidir.

getiren nedenlerin başında Irak politikası geliyor; ancak, İngiltere'nin de eylemin zamanlamasının da bir özgülüğü var.

Bugün ABD öncülüğünde dünya ölçeğinde yürütülen neoliberal saldırının hem askeri hem de ideolojik olarak en büyük destekçisi İngiltere'dir. Bu yanı sıra, dünya halklarının tepkisini en fazla çeken ülkelerden biridir. En vahşi neoliberal politikaların tüm dünyaya taşınmasının askeri ifadesi olan Irak müdahalesinde de İngiltere egemenleri, İngiltere'de milyonları kucaklayan kitlesel gösterilere rağmen ABD'nin yanında dolaysız biçimde yer almıştır. Bu nedenle İngiltere; Irak'taki işgalden, zulüm, yıkım ve katliamlardan birinci derecede sorumlu duruma düşmüş ve Irak'taki direniş hareketinin hedefi haline gelmiştir.

Eyleme neden olan ve zamanlamasına etki eden bir diğer olgu da G-8 Zirvesi olmuştur. G-8 Zirvesi gerçekte, uluslararası emperyalist odağın, bağımlı ülkeleri yeniden sömürgeleştirme, sömürüyü derinleştirme amaçlı bir oturumdur. Oradan yoksullar lehine, Afrikalı halkların yararına bir sonucun çıkması, emperyalizmin niteliği ile bağdaşmamaktadır. Bu iddia, küreselleşmenin açıklıktan sağlığa, bilgi teknolojilerinden gelir dağılımına kadar her sorunu giderecek; insanlığın önünü açacak ve hizmetleri en

üçra köşelere kadar taşıyacak olması iddiasından/yalanından farklı değildir.

Gerçekte ise artık bilinmektedir ki küreselleşme; emperyalist sömürünün ve bu amaçlı saldırının dünya ölçeğine yayılması; vahşi kapitalizm uygulamalarının, özelleştirmenin, açlık ve zulmün en üçra köşelere kadar taşınmasıdır. Afrika'daki açlığın da, "iç çatışma"ların da sebebi budur. Afrika'da halklar, emperyalist müdahale öncesi daha huzurlu daha mutlu ve toktu. Onları emperyalizmin ilgi alanına çeken; tarımsal alanları, kauçuğu, pamuğu, pirinci, kakaosu; elması, altın, vb. madenleridir. Emperyalizm, yağmur ormanları dahil Afrika'nın her zenginlik ve değerini yağmalamıştır. Bu yağmada en büyük pay G-8'lere aittir.

Üçüncü ve İngiltere'nin özgülüğünü yansıtan bir diğer neden de sosyal politikalarla ilintilidir. Bir dünya kentine dönüşme sevdasında olan ve temel işgücü açığının büyük bir kısmını yeni sömürge ülkelerden karşılayan Londra'nın (İngiltere'nin), son zamanlarda yeni gelen insanlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yaparak şehir dışında oluşturulan gettolarda toplaması, bu alanlarda çok zor koşullarda yaşamaya mahkum etmesi, ona karşı tepkiyi büyütüştür. Bu tepkinin doğrudan taşıyıcıları içinde siyasal bilinçle

eyleme geçebilecek insanların varlığı, aynı zamanda, söz konusu eylemler için Irak'tan gelmenin şart olmadığını da gösteriyor.

Gerçekte ne İstanbul ne Madrid ne de Londra'daki saldırılar bir tesadüf değildir. Özellikle 11 Eylül sonrasında tüm dünyayı bir savaş alanı olarak gören ABD'nin saldırganlığı karşı-saldırı olasılıklarını tetikleyip büyütürken, aldığı söylenen önlemlerin, 11 Eylül'ün tekrarını veya benzer saldırıları önleyemeyeceği görülmüştür. Evet çok ciddi önlemler alındığı doğrudur. Dünya ölçeğinde her türlü haberleşme, iletişim, maddi kaynak aktarımı tam bir denetim altına alındı. Şehirler veya ülkeler arasındaki yolculuklarda, çok uzun dönemli geçmişe gidilerek kimlik denetimi yapılmadan seyahatlere izin verilmemiş, hatta kimlikleri hakkın-da net bilgiye ulaşılamayan kişilerin varlığı nedeniyle uçakların havada engellendiği bile olmuştur. Ancak bunlar sonuçta teknik önlemlerdir ve insan/halk unsurunu, kendi toprakları üzerinde direniş geliştirme eğilimi taşıyan bir halkın yaratıcılık kapasitesini, haklı olmanın verdiği güç ve motivasyonu yok sayan bir yaklaşımın ürünüdür.

Eylemlerin Irak bağlamı olması, eylemcilerin mutlaka Irak'tan gelmesini gerektirmiyor. New York, Madrid, Londra eylemleri arasında organik bir bağ da olmayabilir. Ama, biliniyor ki eylemlerin dünya genelinde sürdürülebilmesinin altyapısını Irak direnişi sağlıyor.

Eylemlerin Marksistlerce yapılmıyor olması, sivil kaybın boyutları, eleştiri konusu yapılsa da bunun öne çıkarılması ve sorunun salt bu çerçevede tartışılması, Irak'taki direnişin meşruiyetini ve eylemlerdeki politik boyutu ıskalamak anlamına gelir. Nasıl ki Filistin sorunu bugün artık salt Filistin'de yaşayanların sorunu değilse, Irak sorunu da salt Iraklıların sorunu olarak görülemez. Devrimci, demokrat veya duyarlı çevrelerin düşeceği en büyük hata, eylemler sonrasında bizzat emperyalist odaklarca tetiklenen "terör" yaygarasına ortak olmaktır.

Irak'taki direniş, giderek güçlenmekte ve yaygınlık kazanmaktadır. Artık Bakuba, Felluce

gibi yerlerle sınırlı değildir. Bir yıl önce ayda bir yapılabilen üst düzeydeki askeri eylemler, artık güncelleşmiş durumdadır. İtalya, Londra eylemlerinden sonra Irak'tan asker çekmekten söz etmeye başladı. Bunlar, emperyalizmin duruşunu sarsan gelişmelerdir. Dünya genelindeki ölçeksiz sömürü ve saldırının muhatabı halklar, kendilerini Irak'tan bağımsız veya Irak'ı kendilerinden uzak görmedikleri oranda ortak adım atma, vuruşların sonuçlarını birleştirebilme şansına sahip olacaktır.

Bu arada 7 Temmuz'daki eylemden sonra Londra bir kez daha vurulurken, eş zamanlı olarak Mısır'da da benzer saldırılar oldu. Mısır'ın Irak'ta işgal güçleri ile girdiği işbirliği, verdiği destek akla ilk gelen nedendir. Ve gelişmeler gösteriyor ki artık Irak, tüm dünya ülkelerinin sorunudur. Diğer bir ifadeyle, Irak'ın nabızı tüm dünyada atmaktadır. **Savaşı tüm dünyaya yaymaktan söz eden ABD, şimdi tüm dünyada hedef konumundadır.** Ve görünen o ki eylemler daha sık aralıklarla gündeme gelecektir. Bunun için eylemcilerin Irak'tan gelmelerine de gerek yoktur. Çünkü sistem her ülkede kendi düşmanlarını bizzat kendisi yaratıyor. **Ve sonuçta, rüzgar ekenleri yarın daha büyük fırtınalar bekliyor.**

DEVİRİMCİLERE VE ONLARIN AYDINLATICI FAALİYETLERİNE BELKİ DE TARİHİN HİÇBİR EVRESİNDE BU DENLİ İHTİYAÇ OLMAMIŞTI

Düzenlerini sömürü üzerine kurmuş olan egemenler, tarihin her döneminde yalana başvurma ihtiyacı duymuş; yanılmayı, kafaları bulandırmayı, halkın muhakeme yeteneğinin akamete uğratılmasını varlığının devamı için bir güvence olarak görmüştür. İşte tam da bu nedenle, egemenler tarihin her döneminde, halka gerçekleri anlatan yolgösterici konumda olan kişi ve yapıları boy hedefi yapmış; işkence, tutsaklık ve imha dahil her yolu denemiştir.

Bugün emperyalizmin dünya ölçeğinde, işbirlikçi rejimlerin ülkeler özgülünde ayakta tutmaya çalıştıkları sistemin, öz itibarıyla, önceki tüm sömürü sistemlerinden bir farkı yoktur. "Farkmış" gibi yansıyan, egemen güçlerin niyet-

En vahşi neo-liberal politikaların tüm dünyaya taşınmasının askeri ifadesi olan Irak müdahalesinde de İngiltere egemenleri, İngiltere'de milyonları kucaklayan kitlesel gösterilere rağmen ABD'nin yanında dolaysız biçimde yer almıştır. Bu nedenle İngiltere; Irak'taki işgalden, zulüm, yıkım ve katliamlardan birinci derecede sorumlu duruma düşmüş ve Irak'taki direniş hareketinin hedefi haline gelmiştir.

lerini gizleyebilme imkanlarındaki gelişmelerdir. Bu nedenle devrimcilere ve onların aydınlatıcı faaliyetlerine belki de tarihin hiçbir evresinde bu denli ihtiyaç olmamıştı.

Günümüzü zorlu ve özgün kılan etmenlerden biri de yolgösterici rol oynaması gereken solun da önemli oranda emperyalist propagandanın etkisine girmiş, burjuva ideolojisi karşısındaki üstünlüğünü -konjonktürel de olsa- yitirmiş olmasıdır. Böyle bir tablo içerisinde emperyalizm, halkların kanını emen bir sülüğü "kurtarıcı" olarak gösterebilmekte; IMF, DB, G-8, vb. oluşumlara şirin maskeler takarak alkış almalarını sağlayabilmektedir. Kimisi sol olmak üzere dünya basınında G-8 zirvesinin amacının "Afrika'ya yardım" olarak yansıtılması, bilinen tüm gerçekliklere rağmen, etkili olabiliyor. Goebbel'in de dediği gibi "*Bir yalan defalarca tekrarlırsanız, o en sonunda bir gerçeğe dönüşür.*" Elbette ki bu sonuca etki eden tek faktör yalan değildir; ama, örneğin Live 8 konserlerinin mimarı, Bob Geldof ve Uz grubunun vokalisti Bono, Bush yönetiminin Afrika'ya karşı 'Cömert' olduğunun iddia edebiliyor. Tabii insanlık Bob Geldof gibilerinden ibaret değil:

"Geldof ve Bono çıldırmış olmalı! Bu iki müzisyen, geçmişi ne de çabuk unutupuyorlar. Bu insanlar, neden ABD'nin, 1998 yılında Afrika'nın tek ilaç fabrikası olan Sudan'daki Şifa fabrikasına bomba yağdırdığını ağızlarına almıyorlar? Ya da BM'nin, Ruanda'da 1994 yılındaki soykırıma göz yumduğundan neden bahsetmiyorlar? Geldof ve Bono, 'Cömertlik'ten laf açarken, Emperyalist güçlerin Kongo'da son 5 yılda neden oldukları

3 milyon sivil ölümünü mü kastediyorlar? Adı geçen 'Cömertlik', acaba ABD'nin, Afrika petrol kaynaklarını yağmalaması anlamına mı geliyor? Eğer böyleyse evet; Bush, Afrika'ya karşı haddinden fazla cömert...!" (İspanya Açık Üniversitesi'nden Doç. Dr. Agustin Velloso)

Bugün artık "deli saçması" sayılabilecek iddiaların kabul görmesi, yaratılan/dayatılan düşünme kalıpları ile ilintilidir. Beyinlere de bir çeşit terör uygulanmakta; kimin diktatör, kimin iyi devlet adamı, neyin terör, neyin demokrasi hamlesi olduğuna tek elden karar verilip halka dayatılmakta ve bunun sonucunda, örneğin Londra'daki saldırılar olduğunda, Tony Blair'i teşhir edip, Londra'daki şiddetin de müsebbibinin kendisi olduğunu anlatmak yerine, "Şiddet Seviciliği" veya "Her türlü şiddete karşı olma" üzerine yazılar yazmak; "aydın"ları, aydınlatıcı değil, karartıcı yapmaktadır.

Robert Fisk gibi soru soranların sayısı arttığı oranda, dünyalarını yalan üzerine kuran asalakların hareket kabiliyeti azalacaktır. Bunun için devrimci olmak şart değildir; ama, devrimcilerin fikri dünyasında taşların dizilme biçimini ifade eden Diyalektik ve tarihsel Materyalizmi bir yöntem olarak benimseyenlerin sayısı arttıkça, umut aynı oranda büyüyecektir.

BOMBALAMALAR SONUCU YAŞANAN MADDİ VE RUHSAL KAYIPLARIN SORUMLUSU EMPERYALİZMDİR

ÖFKE EMPERYALİZME YÖNELTİLMELİDİR

SINIFLAR MÜCADELESİ CİDDİYET İSTER

Devrimci Hareket'in
24 Temmuz 2005'te Yaptığı Açıklama

Sınıfların varolduğu tüm toplumsal dönemlerde insanlık, sınıflar mücadelesine tanık olmuş; rejimlerin niteliği, sınıflar mücadelesince belirlenmiştir. Bu süreçte, sömürüye dayalı sınıflı toplumun hangi biçiminde olursa olsun, egemen sınıfların niteliğine dair değişmeyen en belirgin öge, hiçbir hakkı bahşederek vermedikleridir.

Buna rağmen;

Son yılların Türkiye'sinde, AB emperyalizminin dayatmaları, **demokrasi** olarak algılanmış, halk yararına düzenlemeler olarak alkışlanmış; demokratikleşme yönündeki beklentiler, AB'ye yedeklenmiştir.

Özelleştirmeler hızlandırılmış, taşeronlaştırma yaygınlaşmış, emeğin örgütlülüğü özel gayretlerle zayıf düşürülürken; kimileri çözümü sermaye çevreleri ile sendika yönetimlerinin uzlaştırılmasında bulmuş; sınıflar mücadelesinin gereği atılacak adımlar, zararlı/gereksiz görülmüştür.

MHP, bayrak provokasyonuna dört elle sarılıp, linçler

örgütlemeyi; lümpen kesimleri veya kolay kışkırtılabilir toplulukları halk kesimlerine ve özellikle sol yapılara saldırtmayı **durumdan çıkarılmış vazife** olarak bellemişken; kimileri, üstelik sol kimlikle, Mehmet Gül'le aynı platformları paylaşıp ondan sağduyu telkini talep etmeyi çözüm olarak görmüştür.

8 Mart'ta kadınlar coplanıp yerlerde sürüklenirken, küçük çocuklar "terörist" diye kurşunlanırken, basit bir eleştiri yazısı yüksek miktarda para cezaları ile karşılarken, Kürt emekçiler salt Kürt kimlikleri sebebiyle saldırılara maruz kalıyorken, AB'nin kendi emekçilerine demokratikleşme yönünde sağladığı bir yarar yokken; kimileri Türkiye'nin barış ve demokrasi yönünde ciddi gelişmeler sağladığına inanmış ve etrafına bu inancı yaymayı görev bilmmiştir.

İşte bu rüyadan, bu ataletten ve mücadele perhizinden uyanışı sağlayacak ses; **Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'dan**

geldi. Başbuğ, 19 Temmuz günü 48 gazeteciye verdiği brifingte; yazılı ve görsel basın temsilcilerinin mesleklerini nasıl icra edeceklerini; hangi sözcükleri kullanıp hangilerini kullanmayacaklarını; hangi olayları hangi boyutlarda nasıl vereceklerini anlattı. Affa karşı çıktı. Terörle Mücadele Kanunu'nun yeniden ele alınmasını ve Başbakanlığa bağlı yeni bir güvenlik biriminin oluşturulmasını istedi. Diğer bir ifadeyle Başbuğ, **sınıflar mücadelesinin ne olduğunu** dostta da düşmana da anlatmış, bunun gereklerini unutmuş veya rica-minnetle sınıf düşmanına laf anlatabileceğine inananları soğuk duşa sokmuştur. Aynı şekilde **Başbuğ'un, yürütülecek mücadelenin en caydırıcı hükümleri için AB ile özdeşlikler kurması, bunun için AB yasalarının uygunluğunu anımsatması, AB'den demokrasi bekleyenlere ders olmuştur.**

"TMK gözden geçirilmeli, gerçekten ihtiyaca cevap verecek bir hale getirilmelidir. Batı ülkelerinde olanlar olsun, yeter. Örneğin;

- İngiltere'de 2000 yılında çıkarılan Terörizm Kanununun 13 nci maddesi kapsamında yasaklanmış bir örgütün renklerini taşıyan bir rozet bile takamazsınız.

- İngiltere'de bir teröristin resmi veya sesi radyo ve televizyonlardan verilemez. İngiltere'de terörle mücadele kanunu yeniden ele alınmış olup, polisin yetkilerinin artırılması düşünülmektedir.

- Ülkemizde ise, Adalet Bakanlığına başarısız bir intihar saldırısında bulunan teröristin öldürülmesinin ardından bazı sivil toplum örgütleri üyeleri açtıktan bu

Başbuğ, sınıflar mücadelesinin ne olduğunu dostta da düşmana da anlatmış, bunun gereklerini unutmuş veya rica-minnetle sınıf düşmanına laf anlatabileceğine inananları soğuk duşa sokmuştur. Aynı şekilde Başbuğ'un, yürütülecek mücadelenin en caydırıcı hükümleri için AB ile özdeşlikler kurması, bunun için AB yasalarının uygunluğunu anımsatması, AB'den demokrasi bekleyenlere ders olmuştur.

Sınıfların varolduğu tüm toplumsal dönemlerde insanlık, sınıflar mücadelesine tanık olmuş; rejimlerin niteliği, sınıflar mücadelesince belirlenmiştir. Bu süreçte, sömürüye dayalı sınıflı toplumun hangi biçiminde olursa olsun, egemen sınıfların niteliğine dair değişmeyen en belirgin öge, hiçbir hakkı bahşederek vermedikleridir.

Buna rağmen;

Son yılların Türkiye'sinde, AB emperyalizminin dayatmaları, **demokrasi** olarak algılanmış, halk yararına düzenlemeler olarak alkışlanmış; demokratikleşme yönündeki beklentiler, AB'ye yedeklenmiştir.

Özelleştirmeler hızlandırılmış, taşeronlaştırma yaygınlaşmış, emeğin örgütlülüğü özel gayretlerle zayıf düşürülürken; kimileri çözümü sermaye çevreleri ile sendika yönetimlerinin uzlaştırılmasında bulmuş; sınıflar mücadelesinin gereği atılacak adımlar, zararlı/gereksiz görülmüştür.

MHP, bayrak provokasyonuna dört elle sarılıp, linçler örgütlemeyi; lümpen kesimleri veya kolay kışkırtılabilir toplulukları halk kesimlerine ve özellikle sol yapılara saldırtmayı **durumdan çıkarılmış vazife** olarak bellemişken; kimileri, üstelik sol kimlikle, Mehmet Gül'le aynı platformları

paylaşıp ondan sağduyu telkini talep etmeyi çözüm olarak görmüştür.

8 Mart'ta kadınlar coplanıp yerlerde sürüklenirken, küçük çocuklar "terörist" diye kurşunlanırken, basit bir eleştiri yazısı yüksek miktarda para cezaları ile karşılanırken, Kürt emekçiler salt Kürt kimlikleri sebebiyle saldırılara maruz kalıyorken, AB'nin kendi emekçilerine demokratikleşme yönünde sağladığı bir yarar yokken; kimileri Türkiye'nin barış ve demokrasi yönünde ciddi gelişmeler sağladığına inanmış ve etrafına bu inancı yaymayı görev bilmiştir.

İşte bu rüyadan, bu ataletten ve mücadele perhizinden uyanışı sağlayacak ses; **Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'dan** geldi. Başbuğ, 19 Temmuz günü 48 gazeteciye verdiği brifingte; yazılı ve görsel basın temsilcilerinin mesleklerini nasıl icra edeceklerini; hangi sözcükleri kullanıp hangilerini kullanmayacaklarını; hangi olayları hangi boyutlarda nasıl vereceklerini anlattı. Affa karşı çıktı. Terörle Mücadele Kanunu'nun yeniden ele alınmasını ve Başbakanlığa bağlı yeni bir güvenlik biriminin oluşturulmasını

DEVRİMCİLER ÖLÜMSÜZDÜR

Devrim, bir coğrafyadaki tüm çirkinlik ve kötülüklerin silinip, süpürülüp atılmasıdır. Devrim, doğayla insanın uyumu; insanın doğadan süzdüğü güzelliklerin yaşama hakim kılınmasıdır.

Devrimciler, devrimin öznesi; vaadedilen insanca yaşam projesinin güvencesi; halkların onurudur.

Örgüt, devrimcilerin ailesi, devrimi mümkün kılan kaçınılmaz bir araçtır.

Bu gerçekleri bilen egemenler, devrimcilerin örgütlü yapısını her dönem boy hedefi yapmış; güzelliklere de yapıcılarına da saldırmıştır.

Son olarak Dersim'de 17 MKP'li, 17 devrimci, 17 güzellik güvencesi insan katledildi. Kendimiz vurulduk; bir parçamız yitti. Yumruğumuz, avuçiçimizi kanatırcasına kenetlendi. Beynimiz de ayaklarımız da yeni bir enerjiyle donandı. Düşenlerin eksikliğini hissettirmeme refleksiyle sarsıldık.

Düşenler; kardeşimiz, yoldaşımızdır. Onları yaşatacak; onların bedenlerini inciten elleri kırma bilincini zaman aşımına karşı diri tutacak; mutlaka hesap soracağız.

Bugün MKP'yi sahiplenmek ve yanında olmak ertelenemez ve başka bir görevle ikame edilemez acil bir görevdir.

**MKP'Lİ DEVRİMCİLERE UZANAN ELLERİ KIRACAĞIZ.
MKPŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR.**

19.06.2005
DEVRİMCİ HAREKET

AB'NİN GELECEĞİ

AB'nin bugüne dek hemen hiçbir zeminde ayrıntılı biçimde tartışılmadığını, bu nedenle de ne olup olmadığını bilmediğini, sol zeminde de burjuva zeminde de bütünlüklü araştırmalar yerine, sınırlı kesitlerle yetinildiğini daha önce de çeşitli biçimlerde ifade etmiştik. Hatta sürecin ortaya çıkardığı soru işaretleri, AB'nin emperyalist bir örgütlenme olduğu pazar sorununu aşmayı amaçladığı, vb. biçimindeki açıklamaları geride bırakmış, ek tanım ve değerlendirmeleri gerekli kılmıştır.

Uzun süredir AB, ABD'nin rakibi/karşıtı bir odak olarak yansıtılır, veya öyle algılanırken, bazı gelişmeler, AB'nin çekirdek ülkelerinin, önleyemedikleri bir iradeyle karşı karşıya olduğunu gösterdi. Bunun belirtilerinden biri, doğuya doğru genişlemenin, istenmeyen hızda olmasıdır. Bunda, söz konusu ülkelerde sosyalizme dönüşü önleme amacı rol oynamış ise de diğer önemli nedenin, ABD'nin dayatmaları olduğunu söyleyebiliriz. Benzer bir durum AB Anayasası için de geçerlidir. Gerçekte o Anayasa, Avrupa tekeli burjuvazi-

sinin değil, onun içerisinde İngiliz-Amerikan tekel gruplarıyla çok yakın ilişki içerisinde bulunan sınırlı bir tekel grubunun tercihinin ve dolayısıyla dayatmasının sonucudur.

Hiçbir demokratik açılım içermeyen, demokrasinin burjuva anlamdaki ölçülerini bile yok sayan böyle bir anayasanın Fransa ve Hollanda'da halktan aldığı tepki, AB düşüncesinin gerçekte hangi sınıflara dayandığını açığa çıkardı. Bunun yanında, böyle bir tepkinin ortaya çıkmasını sağlayan bilincin oluşumuna yol açan etmenler üzerinde de durulmalıdır. Türkiye'de olduğu gibi Fransa veya Hollanda'da da AB'nin tartışıldığı, bir bilinçlendirme faaliyetinin yapılmadığı biliniyor. Buna rağmen Fransız köylüsü "Bu neoliberalerin anayasasıdır, benim düşüncüm AB'nin değil" diyebiliyorsa; bu, emekçilerde böyle bir bilince sebep olan, farklı bir olguya işaret eder. Fransa ve Hollanda'da halk, Anayasa'ya "hayır" derken, gerçekte emperyalizmin küreselleşen saldırılarına, yaygınlaştırılan neoliberal politikalara "hayır" diyordu.

Görünen o ki İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, İspanya gibi ülkelerde maddi yaşam koşulları giderek daha da kötüye gidecek. Yatırımlar, ücretlerin daha düşük olduğu, teşviklerin yüksek olduğu ülkelere kaydırılacak ve sonuçta bu durum, gelişmiş kapitalist ülke emekçisinin yaşam standartlarının hızla geriye düşmesine anlamına gelecektir. İşte bu, birebir AB projesinin bir sonucu değildi. AB projesinin bizzat kendisi globalleşmenin dışında bir olgu değilse de, bu sürece Amerikan-İngiliz eksenli sermaye gruplarının müdahalesi gelişmeleri farklı bir mecraya soktu.

AB, kendi doğal akışı içerisinde doğuya doğru genişlemeyi oldukça uzun bir vadeye yaymıştı. Ancak, eski Sovyet cumhuriyetlerinin çözümlenmesiyle beraber Doğu Avrupa'da da ortaya çıkan "ara durum"un uzun süre bu şekilde devam etmeyeceği varsayımıyla ve geri dönüş olasılığı sebebiyle hızlı bir entegrasyon süreci yaşandı. Aslında mevcut nedenlere rağmen bu entegrasyon da büyük oranda Amerikan-İngiliz eksenli sermaye gruplarının baskısıyla ve kendilerine yakın sermaye gruplarının siyasal desteğiyle oldu. Ve sonuçta bu genişleme, AB içerisinde AB düşüncesine karşı olan kesimlerin yer alması olarak değerlendirildi. Dikkat edilirse son 2-3 yılda Fransa, Almanya, Belçika, bir oranda da İspanya'nın içinde yer aldığı bir grup ülke, yeni bir çekirdek örgütlenmeye doğru gitme eğilimi taşıyordu. Buna göre, çekirdek dışında kalan ülkelerle siyasal birliği hedeflemeyen, ama ekonomik işbirliğini içeren, esnek bir ilişkilendirme içinde olunacaktı. Türkiye'ye özgü dillendirilen ayrıcalıklı ortaklık statüsü de bunun ifadesiydi. İşte böyle bir örgütlenme ABD'nin direnci ile karşılaştı ve "doğmadan öldü" diyebiliriz.

Anımsanacak olursa yeni silahlı birliklerin oluşturulması, NATO-

Özelleştirme Karşıtı Pazartesi Eylemleri - Almanya

AB'nin mevcut eksenler içerisinde ABD'yi frenleyen, önünü kesen konumda olduğunu söyleyemeyiz. ABD'nin emperyalist güçler arasında ön plandaymış gibi görünmesi konjonktürel olsa da ve eşitsiz gelişim yasasının er geç ABD aleyhine sonuçlar üreteceği var sayılsa da, bu trendi yakalama konusunda AB'nin görünür vadede önemli bir şansı olduğunu düşünmüyoruz. Hatta tersine olarak, son gelişmeler, Avrupa'da AB'ye rağmen ABD'nin gelişmekte olduğunu gösteriyor. Gürcistan, Azerbaycan, Ukrayna, giderek Belorusya ve benzerlerindeki artan ağırlığı ABD'nin; AB içinde bir ABD amaçladığını gösteriyor. Kimi ülkelerin şu an AB içinde olmaması önemli değildir. Önemli olan ABD'nin bu coğrafyada artan hakimiyetidir. Giderek aşındırılan AB düşüncesi; Fransa, Almanya, Belçika, Hollanda, İspanya gibi ülkelere kadar daralma eğilimini yansıtıyor.

(Arşivden - Bkz. Devrimci Hareket, Sayı 16)

AB'nin bugüne dek hemen hiçbir zeminde ayrıntılı biçimde tartışılmadığını, bu nedenle de ne olup olmadığını bilinmediğini, sol zeminde de burjuva zeminde de bütünlüklü araştırmalar yerine, sınırlı kesitlerle yetinildiğini daha önce de çeşitli biçimlerde ifade etmiştik. Hatta sürecin ortaya çıkardığı soru işaretleri, AB'nin emperyalist bir örgütlenme olduğu pazar sorununu aşmayı amaçladığı, vb. biçimindeki açıklamaları geride bırakmış, ek tanım ve değerlendirmeleri gerekli kılmıştır.

Uzun süredir AB, ABD'nin rakibi/karşıtı bir odak olarak yansıtılır, veya öyle algılanırken, bazı gelişmeler, AB'nin çekirdek ülkelerinin, önleyemedikleri bir iradeyle karşı karşıya olduğunu gösterdi. Bunun belirtilerinden biri, doğruya doğru genişlemenin, istenmeyen hızda olmasıdır. Bunda, söz konusu ülkelere sosyalizme dönüşü önleme amacı rol oynamış ise de diğer

önemli nedenin, ABD'nin dayatmaları olduğunu söyleyebiliriz. Benzer bir durum AB Anayasası için de geçerlidir. Gerçekte o Anayasa, Avrupa tekeli burjuvazisinin değil, onun içerisinde İngiliz-Amerikan tekel gruplarıyla çok yakın ilişki içerisinde bulunan sınırlı bir tekel grubunun tercihinin ve dolayısıyla dayatmasının sonucudur.

Hiçbir demokratik açılım içermeyen, demokrasinin burjuva anlamdaki ölçülerini bile yok sayan böyle bir anayasanın Fransa ve Hollanda'da halktan aldığı tepki, AB düşüncesinin gerçekte hangi sınıflara dayandığını açığa çıkardı. Bunun yanında, böyle bir tepkinin ortaya çıkmasını sağlayan bilincin oluşumuna yol açan etmenler üzerinde de durulmalıdır. Türkiye'de olduğu gibi Fransa veya Hollanda'da da AB'nin tartışıldığı, bir bilinçlendirme faaliyetinin yapılmadığı biliniyor. Buna rağmen

Fransız köylüsü "Bu neoliberalerin anayasasıdır, benim düşüncüm AB'nin değil" diyebiliyorsa; bu, emekçilerde böyle bir bilince sebep olan, farklı bir olguya işaretir. Fransa ve Hollanda'da halk, Anayasa'ya "hayır" derken, gerçekte emperyalizmin küreselleşen saldırılarına, yaygınlaştırılan neoliberal politikalara "hayır" diyordu.

Görünen o ki İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, İspanya gibi ülkelere maddi yaşam koşulları giderek daha da kötüye gidecek. Yatırımlar, ücretlerin daha düşük olduğu, teşviklerin yüksek olduğu ülkelere kaydırılacak ve sonuçta bu durum, gelişmiş kapitalist ülke emekçisinin yaşam standartlarının hızla geriye düşmesine anlamına gelecektir. İşte bu, birebir AB projesinin bir sonucu değildi. AB projesinin bizzat kendisi globalleşmenin dışında bir olgu değilse de, bu sürece Amerikan-İngiliz eksenli sermaye gruplarının müdahalesi gelişmeleri farklı bir mecraya soktu.

AB, kendi doğal akışı içerisinde doğruya doğru genişlemeyi oldukça uzun bir vadeye yaymıştı. Ancak, eski Sovyet cumhuriyetlerinin çözümlenmesiyle beraber Doğu Avrupa'da da ortaya çıkan "ara durum"un uzun süre bu şekilde devam etmeyeceği varsayımıyla ve geri dönüş olasılığı sebebiyle hızlı bir entegrasyon süreci yaşandı. Aslında mevcut nedenlere rağmen bu entegrasyon da büyük oranda Amerikan-İngiliz eksenli sermaye gruplarının baskısıyla ve kendilerine yakın sermaye gruplarının siyasal desteğiyle oldu. Ve sonuçta bu genişleme, AB içerisinde AB düşüncesine karşı olan kesimlerin yer alması olarak değerlendirildi. Dikkat edilirse son 2-3 yılda Fransa, Almanya, Belçika, bir oranda da İspanya'nın içinde yer aldığı bir grup ülke, yeni bir çekirdek örgütlenmeye doğru gitme eğilimi taşıyordu. Buna göre, çekirdek dışında kalan ülkelerle siyasal birliği hedeflemeyen, ama ekonomik işbirliğini içeren, esnek bir ilişkilendirme içinde olunacaktı. Türkiye'ye özgü dillendirilen ayrıcalıklı ortaklık statüsü de bunun ifadesiydi. İşte böyle bir örgütlenme ABD'nin direnci ile karşılaştı ve

17'LER ÖLÜMSÜZDÜR...

OKAN'A

Çok vakitsiz gittin be çocuk
Biliyorum "Ölümün vakti mi olur?" diyeceksin
Ama daha şimdiden
ertelenmiş buluşmalarımız
noktasız sohbetlerimiz gelip
boğazıma düğümlendi.
Gözlerindeki dostluğu
karşılıklı ürettiğimiz
bize has yoldaşlığı özledim.
Dışımı kanatarak öfkelenmek
kâr etseydi eğer

Ama ben dişlerimi de tırnaklarımı da
17 yerinden yara alan havuzu
varetmek için koruyacağım.
Gidenlerin düşlerini gerçek kılmak
kalanların borcudur.
Dün gece rüyama
ceviz yemekten dudaklarını boyamış
esmer gülüşlü bir çocuk girdi.
Ona söz verdim diye değil
insanlığa başka türlü yakışmaz diye
ortalığı çakallara bırakmayacak
Okan'sızlık da 17'sizlik de çektirmeyeceğiz.

Sınıflar mücadelesi, bir kavga çeşidi ise de kendine has yanları ile bilinen tüm kavga biçimlerinden ayrılır. Mücadelenin taraflarından biri olan ezilenlerin girdiği; çok uzun sürecek, eşitsiz ve zorlu kavga, dışarıdan bakıldığında, "umutsuz bir çırpınma", "boşa kürek çekme" gibi görünebilir. Adeta kayıplarla yol almak, yenilerek biriktirmek anlamına da gelebilecek direnişler, tarih boyunca, belki "acı defteri"ni kabartmış; ama meydanı, ezenlere boş bırakmamıştır.

Ezenlerin zulümüyle yüzyüze kaldığında tekil karşılıklar veren ve kısa sürede bertaraf edilen kişi ve çevrelerin dirençlerinin sonuç vermemesi, süreç içinde giderek, parçaların toplandığı, daha bütünlüklü; örgütlü ve disiplinli dirençleri zorunlu hale getirmiş ve bugün artık, bilimsel temeller üzerine oturtulmuş kurtuluş projelerine sahip direniş örgütleri yaşamın dört bir yanında varlık gösterir olmuştur.

Buna rağmen belki hala yeniliyoruz. Hala acıları kilometre taşı yaparak öğreniyoruz. Ama, ödenen bedeller, başarıyı güne taşımaya da öğretti. Artık güzellikler sadece Kaf Dağı'nın ardında değil. Dünyanın sahibi gibi davranan ABD'yi Irak coğrafyasında yenmek, uzun güdümlü silahlarını boşa çıkarmak artık bir varsayım olmaktan çıktı; gerçek oldu. Kanımızın dökülmesi hala çok acı veriyor; ama, bu şekilde yok edilemeyeceğimiz artık katillerce de biliniyor.

Biz sendeleyebilir; yara alıp düşebilir; ama doğrularımızda ısrardan vazgeçmeyiz. İşte bu nedenle, işgal sürecinde Yunanistan'da Alman askerlerinin varlığına ve ateş etme tehdidine rağmen 1943'te Atina sokaklarını boydan boya "Size diz çöktüreceğiz" sloganı kaplamıştı. İşte bu nedenle, Mahir, Kızılder'e'de o eşitsiz güç koşullarındaki çatışmada düşmana meydan okurken, gerçekte 10 yıllara damgasını vuracak bir potansiyelin haberini veriyordu. Bu aynı zamanda sınıflar mücadelesinin günü birlik kayıp ve kazançlarla ölçülemeyeceğinin de ifadesiydi.

Potansiyel halindeki varlık, eylem halindeki varlığa kendiliğinden geçmez. Bir şey, potansiyel olarak var olduğu halde fiilen yokmuş gibi görünür. Mücadele azimlerini ve örgütsel varlıklarını görüntüdeki ilerlenebilmişliğin ölçüsüne göre ayarlayanlar, potansiyelin o müthiş hazırlığını, içten içe kaynayan hareketini görmezler. Bu, aynı zamanda örgütsel karşıtlık ve özgüven sorununa işaretir.

Kaynağını nereden alırsa alsın, soluk renkli duruşlarla, **iştahsızlık** ve **heyecan yitimiyle** mücadele etmek, biz devrimcilerin ihmal etmemesi gereken bir görevdir. Önü, kalın bariyerlerle kesilmiş olduğu için, kurtuluş istikametinde ısrar etmek, güçlü bir motivasyonu, sağlıklı bir bilgilenmeyi ve enerjik bir duruşu gerektirir. Örgütteki heyecan yoğunluğu, çalışma şevki ve ruhsal doyuruculuk, belirli bir etap sonrasında kazanılır. Kişi bunu kazanana dek, yoğun bir ilgi ve yol göstericiliğe muhatap edilir.

Kavgada ödenen kimi bedellerin boşa gitmediğini anlatabilmek zordur; ama, zorunludur. Sınıflar mücadelesi tarihi boyunca birbiriyle ilgisiz gibi görünen ve birbirinden habersiz öznelerce gerçekleştirilen pek çok olay, birikim zincirinde bir halka olarak yerini alır. Ve kayıplar, genel toplamda "yükseltici bir basamak" olarak işlev görür. Eğer böyle olmasaydı, örneğin "Arabalara koşulmuş dermansız kadanalar Paris'in sokaklarında kanlı tarihi kalıntıları sürüklüyordu. Kurşunlanmış çuvalar, kırık makineler, mobilyalar, yırtık döşekler ve barikat olarak kullanılmış her şey. İsyancıların silahları, hala, tahrip olmuş kaldırımların üzerinde duruyordu. Bıçaklar, tabancalar, süngüler, demir sopalar, kalaslar..

Kalbura dönmüş evlerden sarkıtılmış 'Yaşasın Cumhuriyet' sloganı pankartlar, rüzgarda savruluyordu." (Galina Serebryakova, Ateşi Çalmak, c:I, s.11) biçimindeki tabloları anlamak olanaksız hale gelirdi.

HALKIMIZA!..

Elimize e-posta Yoluyla Gelen Bu Açıklamayı, Haber Değeri Taşıdığından Dolayı Yayınlıyoruz

Devrimci mücadeleler tarihi; faşizmin güç ve olanaklarına rağmen bedenlerini sakınmayan, inançlarını yaşama kaygısı ile kirletmeyen sosyalistlerin askeri olarak kaybedilen kimi meydan savaşlarını siyasal kazanımlara dönüştürdüğüne defalarca tanıklık etmiştir. Faşizme karşı kaybedilen bazı muharebeler orada sergilenen direnişle zaman içerisinde zafere yönelik güçlü kazanımlara dönüşmüştür. Düşmanın üstün teknik donanım ve fiziki gücüne rağmen gösterilen cüret ve devrimci kararlılık kolayca kazanılmış bir zaferden çok daha fazlasını kazandırabilme gücüne sahiptir. 17 MKP savaşçısının kahramanca direnişi kökü Spartaküslerin isyanına dayanan bu devrimci kahramanlık zincirine Dünya'nın Türkiye'sinden yeni ve güçlü bir halka eklemiştir. Onlar, insanlığın özgürlük umudu ve sömürsüz bir dünya ideali için canlarını verirken bir an bile tereddüt etmediler. Yaşamları ile olduğu gibi ölümleriyle de örnek olmasını bildiler.

Emperyalist kapitalizmin yerli uşakları (oligarşik diktatörlük) iktidarlarını koruyabilmek için gözü dönmüş bir saldırganlıkla emekçi sınıflara ve onların kurtuluş mücadelesinin öncü güçlerine yöneliyor. Devrim mücadelesinin her geçen gün daha fazla hissedilen, sonlarını hazırlamadaki mayalandırıcı etkisini çok iyi bildiklerinden azgınca saldırıyorlar. Parçalayarak, yok ederek umudu da yok edeceklerini sananlar, umudu kurşunlarla öldüremeyecek, teslim alamayacaklardır.

Gün, onlara devrimcilerin ve devrimci duruşun katliamlarla yok edilemeyeceğini aksine devrimci kararlılığı daha fazla bilemediğini gösterme de birlik olma günüdür.

Gün, Devrimciler Öldü Yaşasın Devrim sloganını hep beraber büyük bir coşku ve kararlılıkla haykırma günüdür.

Gün, düşmana, boğmaya çalıştığı sesin alanlarda, dağlarda, çok daha fazla çıktığını ve çıkacağını gösterme günüdür.

MKP savaşçıları onurumuzdur. Kavgaları kavgamız, sevdaları sevdamız, umutları umudumuzdur.

**MKP SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA!
FAŞİZM YENİLECEK HALK KAZANACAK!**

DEVİRİMCİ YOL (Avrupa Örgütlenmesi)

17'lere

Kendi canımız gibi biliriz sizi
Nasıl bilmeyelim!
Eylemlerde, barikatlarda,
tutsaklıkta...
Bütün farklılıklar silinip
yüreğlerimiz birleşmiş
Bir olmuşuz yani.

Dingin kiminiz; usul usul akan bir
nehir misali
Kiminiz ateşli; önüne geçilemeyen
fırtınalar gibi
Sevinçli, şakacı, cıvıl cıvıl
kiminiz...
Anımsatırsınız selvi dalındaki
serçeyi

Dersim, güzelliğini sizden alır
Onurunu, namusunu
Siz ki taşırsınız bütün halkların
kirlenmeyen gururunu

Tükenmezsiniz vurularak üstelik
Üçer, beşer, onyediler...
Ve arkada kalmaz gözünüz
Düşerken tohumlarınızı dökersiniz
sizinle bereketlenen toprağa
Binlerce yıl da geçse unutulmaz
yüzünüz

Çoğalırsınız çünkü
Adlarınızı çocuklarımıza koyarız
Taylan olur yiğitlerimiz
Yıldızlaşırız zifiri karanlıkta
Aydın olurlar
Taşırılar insanlığa kucaklarında
güneşi
Cemal olurlar
Çakmak çakmak gözlerinde
Sevgi, hırs ve inanç taşırılar
zaman aşımına uğramayan
Berna ve Gülnaz olurlar
Ezilen tüm kadınları çıkarırlar
zindanlardan

Parçalarlar gri bulutları yani
Sürer mücadele
Sürer yürüyüşler
Sürer gülüşler

Demek isterim ki yoldaşlar
Şöyle yüreğimizin siper
kardeşliğiyle
Arkada kalmasın gözünüz
Çoktan kaldırıldı yerden silahlarımız
Ve yazıldı yarı kalan türkünüz...

Cevahir Aslan

MERCAN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

**Elimize e-posta Yoluyla Gelen Bu Açıklamayı,
Haber Değeri Taşıdığından Dolayı Yayınıyoruz**

**TARİHİ KAN VE KATLIAM
ÜZERİNE KURULU TÜRKİYE
CUMHURİYETİ DEVLETİ, BU
TARİHİNE YENİ BİR KATLIAM
DAHA EKLEDİ**

**KÜRT, TÜRK VE ÇEŞİTLİ
MİLLİYETLERDEN
HALKIMIZA**

16 Haziran 2005 tarihinde Dersim'de seyir halinde olan MKP önder kadrolarının da içinde yer aldığı birliğe saldıran Faşist Türk ordusu 17 devrimciyi hunharca katletti. Her karış toprağında devrimci, ilerici ve yurtsever kanı olan Dersim, bir kez daha devrimcilerin kanıyla sulandı. Dersim denilince akla direniş ve karşı koyuş gelir. Bu kez de böyle oldu. Mercan Vadisi'nde 17 MKP önder ve savaşçısı tereddütsüzce ölüme meydan okuyarak canlarını devrime feda etmekten çekinmediler. Onlar, işkencede, polis sorgularında, hapis-hane direnişlerinde, ölüm oruçlarında sınanmış MKP savaşçılarıydı. **Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Alattin Ateş, Cemal Çakmak, Ali Rıza Sabur, Berna Ünsal, Okan Ünsal, Ersin Kantar, Taylan Yıldız, Gülnaz Yıldız, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karaoğlu, Ahmet Perктаş, Çağdaş Can, İbrahim Akdeniz, Binali Güler, Dursun Turgut.** Onları asla unutmayacağız.

Bu katliamda yaralı olarak üç devrimci de esir alınmıştır. Bu üç devrimci hakkında hiçbir açıklama yapmayan devlet açıktır ki, onları katletmeyi planlamaktadır.

Faşizmin demokrasi oyunları tutmuyor. Emperyalist ağababalarının direktifleri doğrultusunda hareket etmekten bir adım dahi şaşmayan egemenler her fırsatta saldırıyor. Açık açık tüm devrimci, ilerici ve yurtseverleri bitireceklerini söylüyorlar. Saldırıyor ve katlediyorlar. Öldürülen devrimcilerin cesetlerini parçalıyor, gözlerini oyuyor ve ailelerine öyle teslim ediyorlar. Böylece toplumda korku ve dehşet

yaratmak istiyorlar. Şüphesiz ki, bu saldırılar boşuna değildir. Egemen sınıflar tüm bunları kendi saltanatlarını daha iyi sürdürmek, halkı köleleştirmek ve suskun bir toplum yaratmak için yapıyorlar.

ABD ve Avrupa emperyalistlerinin egemenlerin eline tutuşturduğu yol haritasında devrimci ve yurtseverleri yok etmek vardır. Kürt ulusunu yok saymaya devam eden Türk devleti, Türkiye Kürdistan'ın da yeniden olağan üstü hal uygulamaya başlamıştır. Bir kez daha, Kürt köyleri bombalanmakta, köylülerin yaylaya çıkışları ve tarımla uğraşmalarına izin verilmemekte ve yeniden göçe zorlanmaktadır.

Özelleştirme politikalarıyla ülke değerlerimizin yok pahasına emperyalist tekellere satılması, tarımın yok edilmesi, demokratik kurum ve kuruluşların yasaklanması, kapatılması, yeni ceza ve infaz yasasıyla devrimcileri F tipi hapis-hanelerinde diri diri ölüme terk edilmesinin gerisinde de toplumsal dinamikleri yok etmek vardır.

Fakat unuttukları bir şey var; O da devrimcileri yok edemeyecekleri gerçeği! Bizleri toplu katledebilirler, cesetlerimizi parçalayabilirler, ancak bizi yok edemezler. Çünkü biz halkız. Bir halkı yok edemezler. Onlar bizi yok ettiklerini, bitirdiklerini defalarca söylemediler mi? Bizi Kızılder'e'de, İşkencelerde, haphanelerde, idam sehparlarında ve Nurhak'larda yok ettiklerini sandılar. Şimdi de Dersim ve Mercan'da yok ettiklerini sanıyorlar. Fakat her defasında yanıldılar ve bir kez daha yanılıyorlar. Biz devrimciler her defasında ölümden yeniden doğduk, büyüdük ve onlara korku saldık. Faşizmin ölü beden-lerimizde dahi korkması bu nedenledir.

Devrim uzun soluklu bir iştir. Geçici yenilgiler, kayıplar olacaktır. Tarih bunun tanığıdır. Ekim devriminden günümüze milyonlarca işçi, emekçi, komünist ve devrimci kaybettik. Fakat, tarih hükmünden bir

şey yitirmedi. Tarihi yazmaya devam ediyoruz. Tarihimizi İbrahim'lerle, Mahirlerle, Deniz'lerle, Mazlumlarla, İrfan'larla, Fatih'lerle, Sinan'larla, Habip'lerle, Önder Babat'larla, Tamer Arda'larla ve 16 Haziran'da Cafer ve Aydın'larla bir kez daha yazdık, yazmaya devam edeceğiz.

16 Haziran 2005 tarihinde kaybettiğimiz 17 devrimci kadro ve savaşçının yüreğimizdeki acısı büyüktür. Bunu biliyoruz. Ancak asla yas tutmayacağız. Zira, gün devrimci sorumluluklarımızı daha büyük bir ciddiyetle yerine getirmenin zamanı. Gün mücadeleyi birlikte büyütmenin zamanıdır.

Biz aşağıda imzası bulunan partilerin yurtdışı örgütleri olarak, 16 Haziran'da Dersim'de 17 MKP önder kadro ve savaşçısının katledilmesini bir kez daha lanetliyor, bu katliama karşı herkesi direnişi büyütme çağınıyoruz.

Şan olsun bin kılıç darbesiyle ölümden korkmayan 17 devrimci önder ve savaşçıya!

**DERSİM MERCAN ŞEHİTLERİ
ÖLÜMSÜZDÜR!
17'LER YAŞIYOR!
DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜM-
SÜZDÜR!
FAŞİST DEVLETEN KATLIAMIN
HESABINI SORACAĞIZ!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
DEVRİMCİLERE VE HALKA
KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ
YAŞASIN DEVRİM VE
SOSYALİZM**

**MKP-YÖK, MLKP-AK,
TİKB-YDK, TKİP- YÖ, HÖC,
DEVRİMCİ YOL(AÖ),
TKP/ML-YDB,
DEVRİMCİ KURTULUŞ**

DEVRİMCİ GENÇLİK

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇTE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİ ZORLU SINAVLAR BEKLEMEDİR

Cevahir Aslan

Yaşadığımız bu tarihsel kesitte, ülkemizde, özelleştirmeler ve emperyalist saldırganlık daha önce eşi benzeri görülmemiş bir hızda ve derinlikte yaşanıyor. Alternatif bir sistem ve yeterince güçlü bir duruş olmaması sebebiyle emperyalizm, pervasızca, aleni bir biçimde ve halkın bütün değerlerini çiğneyerek politikalarını hayata geçiriyor. Emperyalizmin genelde dünya ve özelde coğrafyamız üzerine olan hesapları/politikaları hayata geçirdikçe, bu politikalar emperyalizmin müdahalesine hedef olan ülke veya ülkelerde de farklı gelişmeler doğuruyor/farklı dinamikleri tetikliyor.

Bugün itibarıyla ülkemizde sosyo-ekonomik ve politik süreç büyük oranda Avrupa Birliği ekseninde ilerliyor. Veya AB, önümüzdeki süreçte ülkemizde çok derin tartışmalara sebep olacak ve çok farklı dinamikleri tetikleyecektir. Peki yaklaşık elli yıldır ülkemizde işçisinden köylüsüne, esnafından memuruna kadar hemen herkesin şu veya bu oranda tartıştığı AB yeterince tartışılmamış mıdır?

Rahatlıkla tartışılmamıştır diyebiliriz. Bugüne kadar deyim yerindeyse AB toplumumuzda hep magazin bir biçimde tartışılmış,

tartıştırılmıştır. Televizyonlarda, gazetelerde, radyolarda ve medyanın hemen her alanında AB hep, "Tofaş araba fiyatına Mercedes almaya yarayan bir kurum" ya da "Hiçkimsenin, kimsenin hakkına tecavüz etmediği, demokrasinin, teknolojinin, medeniyetin ve insanîyetin beşiği" olan bir harikalar diyarı olarak yansıtılmıştır ve halk böyle kandırılmıştır. AB'nin de aynı ABD gibi emperyalist bir güç olduğu ve dünyanın her yerinde yaşanan vahşetten, açlıktan en az ABD kadar sorumlu olduğu gerçeği sistem tarafından daima ikinci planda tutulmuştur. Bunun yanı sıra sistemin kullandığı araçlar kadar olmasa da bu konuda halkın bilincini bulandıran etkenlerden biri de "sol"da durduğunu söyleyen kimi yapı ve kişilerin açıklamalarıdır. Bu durumun en uçlaşmış örneği olması bakımından Melih Pekdemir'in (Birgün Gazetesi yazarı) içine düşmüş olduğu tutarsızlık hali örnek verilebilir. AB tekellerinin dayatmalarını ve onların ihtiyaçlarına göre hayata geçirilen politikaları "Ama bunlar hakikaten devrim!" diye karşılıyor Melih Pekdemir. Tabii, ertesi gün, okulunda, Nazım Hikmet'in "Vatan Haini" şiirini okuyan bir lise

öğrencisi göz altına alınca bu sefer de "Dıştan gelen devrim ancak bu kadar olur" diyor. M.Pekdemir ve AB'nin savunuculuğuna soyunan diğer 'solcu' kişi ve yapılar AB'nin ne olduğunu bilmiyor değiller. Ama, sistem dışında başka bir alternatif olmayan tüm kesimlerin söylemleri zaman içinde sistem içileşiyor. Bu bir kuraldır ve başka bir yönde gelişmesi de beklenemez.

AB'nin bugüne kadar ülkemizde özüne uygun biçimde tartışılmadığını, bundan sonraki süreçte bu konunun çokça tartışılacağını daha önceki sayımızda ve açıklamalarımızda söylemiştik. Bu tartışmaların Kıbrıs sorunundan Ege sorununa, özelleştirmelerden ulusal sınırlar ve konfederalizm konularına kadar geniş bir yelpazeyi kapsayacağını söyleyebiliriz. Ama tartışmanın en kızıştığı ve daha önce de söylediğimiz üzere bir iç savaşa kadar varabileceği en hassas nokta Kürt sorunudur. Bunda TC egemenlerinin Kürt halkına karşı tutumlarındaki 82 yıllık geleneklerinin payı büyüktür. TC egemenleri bu konudaki tutumlarında tarihlerinin hiçbir evresinde esneklik göstermemişler ve Kürt halkına en faşizan yöntemleri reva görmüşlerdir. Bu süreçten sonra da bu politikalarında

olumlu yönde hiçbir gelişme olmayacak. Aksine, genelde Türkiye halklarının, özelde Kürt halkının üzerindeki baskı boyutlanarak artacaktır. Egemenlerin bundan sonraki politikalara örnek olması bakımından "bayrak provokasyonu" öğretici bir örnektir. Ayrıca geçtiğimiz günlerde İlker Başbuğ'un 48 gazeteciye verdiği brifing, sürecin hangi doğrultuda gelişeceğini gözler önüne sermektedir. İlker Başbuğ, konuşmasında, bundan sonraki süreçte en temel insan haklarının dahi kısıtlanması, basına sert yaptırımlar ve sansürün hemen her çeşidinin uygulanması, Terörle Mücadele Yasasının yeniden düzenlenmesi, Yeni Terörle Mücadele Birimleri (kontr-gerilla) oluşturulması gerektiğine vurgu yaptı. Bu konuşmada devrimcilere verilen mesaj ise çok netti: "Süreç daha da sertleşecek, Kürt coğrafyasındaki operasyonlar değil durmak daha da artacak, siz araçlarınızı hazırlarsanız da hazırlamarsanız da bir sizi katledeceğiz."

Söz konusu süreci önceleyen günlerde (**bugünlerde**) genel olarak devrimcilerin, özelde devrimci gençlik gruplarının yapması gereken çok şey var.

ÖĞRENCİ GENÇLİK BU SÜRECİN NERESİNDE YER ALACAK VE NASIL BİR SORUMLULUK YÜKLENECEKTİR?

Ülkemiz devrimci gençlik hareketi, Türkiye devrimci hareketi ile bir paralellik hali içindedir. Güne uygun politikalar üretememe, üretilen politikaların hayata geçirilememesi, öğrenci kitlesine yeterince anlatılamaması ve ülke sorunlarının kitleye benimsetilememesi karşılaştığımız en yakıcı sorundur. Bununla beraber eksiklerimizi giderecek sağlıklı bir tartışma ortamının yakalanamaması ve yapılan eleştirilerin veya tartışmaların çoğu zaman polemik düzeyinde kalması bir diğer önemli etkidir. Bunun yanında devrimci gençlik gruplarında bulunan ve devrimci kültür açısından çokça tartışılabilir kimi özellikler; bencillik, dar grupçuluk, kendini bir

başka devrimci yapı üzerinden anlatma gayreti, faydacılık vb. hareketin gelişmesinin ve geniş bir kitle ile buluşmasının önündeki ciddi engellerden biridir. Umuyoruz ki önümüzdeki süreçte bu vb. olumsuzlukların birçoğu sürecin kendi niteliği yüzünden aşılabacaktır. Aksi takdirde bir bütün olarak hepimizin çok daha gerilere düşme olasılığı yüksektir.

Ders yılının başlaması ile beraber faşist saldırılar okullarda giderek yoğunlaşacaktır. Geçtiğimiz sene yaşanan faşist saldırılar, önümüzdeki süreçte yaşanacaklarla kıyaslandığında belki de çok küçük kalacaktır. Bu durumda biz devrimci gençlik gruplarının üzerine düşen görev nedir? Nasıl bir tarz izlenmelidir?

DEVRİMCİ GENÇLİK GRUPLARI FAŞİST KESİMİN İŞBİRLİKÇİ KARAKTERİNİ ÖZELLİKLE AFİŞE ETMELİ ANTIEMPERYALİSTLİĞİN BU KESİMLERE KALMADIĞINI ISRARLA VURGULAMALIDIR

Belli bir süreden beri işbirlikçi, faşist kesim anti-emperyalizme adeta "denize düşen yılana sarılır" misali sarılmıştır. Bunun sebebi faşist kesimin önümüzdeki süreçte özelleştirmeler ve tekelin, üretimin (perakende satış dahil) her aşamasına müdahale etmesi sonucu büyük bir işsizler ordusunun oluşacağını görmesi ve bu kesimleri şimdiden yedekleme

gayretidir. Yani Mehmet Ağar'ın başında köylü şapkası ile köy köy gezip AKP'ye veryansın etmesi boşuna değildir. Veya MHP'nin sıkça tarımı ve köylülerin zor yaşam koşullarını telaffuz etmesi de tesadüf değildir. Devrimci gençlik grupları tüm bu yaşananları göz önüne alarak sürece uygun araçlarla müdahale etmelidir. Öncelikle faşist kesimin anti-emperyalist söylemi boşa çıkarılmalıdır ki bu da çok kolaydır. Düünden bugüne ABD, CIA ve diğer emperyalist devletler tarafından beslenen bu uşakların tarihlerinde halka karşı işlemiş oldukları yüzbinlerce suç vardır. Bu kesimlerin tarihlerinin Kırıcı'ların, Çatlı'ların, Ağar'ların tarihleri olduğu ve tetikçilikten uyuşturucu kaçakçılığına, kadın ticaretinden CIA'dan maaş almaya kadar hemen her türlü pislüğün bu kesimin bizzat tekelinde olduğu ısrarla vurgulanmalıdır. Halkın değerlerini savunmanın, emekçilerin yaşam şartlarını düzeltmenin bunlara kalmadığı, zira halkı bu şartlarda yaşamaya mecbur edenlerin bizzat bu kesim olduğu afişe edilmelidir.

Yapılması gerekenler tabii ki bununla sınırlı değildir. Daha önce de vurguladığımız üzere sene başından itibaren faşist saldırılar, özellikle okullarda yoğun bir biçimde yaşanacaktır. Bu olgu karşısında da devrimci gençlik grupları bütünlüklü bir mücadele yürütmelidir. Bu bütünlük sadece devrimci gençlik grupları arasındaki bütünlük değildir, aynı

Ders yılının başlaması ile beraber faşist saldırılar okullarda giderek yoğunlaşacaktır. Geçtiğimiz sene yaşanan faşist saldırılar, önümüzdeki süreçte yaşanacaklarla kıyaslandığında belki de çok küçük kalacaktır. Bu durumda biz devrimci gençlik gruplarının üzerine düşen görev nedir? Nasıl bir tarz izlenmelidir?

Yaşadığımız bu tarihsel kesitte, ülkemizde, özelleştirmeler ve emperyalist saldırganlık daha önce eş benzeri görülmemiş bir hızda ve derinlikte yaşanıyor. Alternatif bir sistem ve yeterince güçlü bir duruş olmaması sebebiyle emperyalizm, pervasızca, aleni bir biçimde ve halkın bütün değerlerini çiğneyerek politikalarını hayata geçiriyor. Emperyalizmin genelde dünya ve özelde coğrafyamız üzerine olan hesapları/politikaları hayata geçirildikçe, bu politikalar emperyalizmin müdahalesine hedef olan ülke veya ülkelerde de farklı gelişmeler doğuruyor/farklı dinamikleri tetikliyor.

Bugün itibariyle ülkemizde sosyo-ekonomik ve politik süreç büyük oranda Avrupa Birliği ekseninde ilerliyor. Veya AB, önümüzdeki süreçte ülkemizde çok derin tartışmalara sebep olacak ve çok farklı dinamikleri tetikleyecektir. Peki yaklaşık elli yıldır ülkemizde işçisinden köylüsüne,

esnafından memuruna kadar hemen herkesin şu veya bu oranda tartıştığı AB yeterince tartışılmamış mıdır?

Rahatlıkla tartışılmamıştır diyebiliriz. Bugüne kadar deyim yerindeyse AB toplumumuzda hep magazin bir biçimde tartışılmış, tartıştırılmıştır. Televizyonlarda, gazetelerde, radyolarda ve medyanın hemen her alanında AB hep, "Tofaş araba fiyatına Mercedes almaya yarayan bir kurum" ya da "Hiçkimsenin, kimsenin hakkına tecavüz etmediği, demokrasinin, teknolojinin, medeniyetin ve insanîyetin beşiği" olan bir harikalar diyarı olarak yansıtılmıştır ve halk böyle kandırılmıştır. AB'nin de aynı ABD gibi emperyalist bir güç olduğu ve dünyanın her yerinde yaşanan vahşetten, açlıktan en az ABD kadar sorumlu olduğu gerçeği sistem tarafından daima ikinci planda tutulmuştur. Bunun yanı sıra sistemin kullandığı araçlar kadar olmasa da bu konuda halkın bilincini bulandıran etkenlerden biri

de "sol"da durduğunu söyleyen kimi yapı ve kişilerin açıklamalarıdır. Bu durumun en uçlaşmış örneği olması bakımından Melih Pekdemir'in (Birgün Gazetesi yazarı) içine düşmüş olduğu tutarsızlık hali örnek verilebilir. AB tekellerinin dayatmalarını ve onların ihtiyaçlarına göre hayata geçirilen politikaları "Ama bunlar hakikaten devrim!" diye karşılıyor Melih Pekdemir. Tabii, ertesini gün, okulunda, Nazım Hikmet'in "Vatan Haini" şiirini okuyan bir lise öğrencisi göz altına alınınca bu sefer de "Dıştan gelen devrim ancak bu kadar olur" diyor. M. Pekdemir ve AB'nin savunuculuğuna soyunan diğer 'solcu' kişi ve yapılar AB'nin ne olduğunu bilmiyor değiller. Ama, sistem dışında başka bir alternatifi olmayan tüm kesimlerin söylemleri zaman içinde sistem içileşiyor. Bu bir kuraldır ve başka bir yönde gelişmesi de beklenemez.

AB'nin bugüne kadar ülkemizde özüne uygun biçimde tartışılmadığını, bundan sonraki süreçte bu konunun çokça tartışılacağını daha önceki sayımızda ve açıklamalarımızda söylemiştik. Bu tartışmaların Kıbrıs sorunundan Ege sorununa, özelleştirmelerden ulusal sınırlar ve konfederalizm konularına kadar geniş bir yelpazeyi kapsayacağını söyleyebiliriz. Ama tartışmanın en kızıştığı ve daha önce de söylediğimiz üzere bir iç savaşa kadar varabileceği en hassas nokta

BİZİ GÖZETEN 17 GÜZEL İNSANA

Çocukken ne kadar da mutluyduk. Dersim coğrafyası başımızı döndüren dağları, annelerimizin ninnilerini hatırlatan ırmakları ve dünyanın bütün çirkinliklerine inat ezmekten korktuğumuz çiçeklerin renklerinin kardeşliği ile konar-göçer yaşama hep yoldaş oldular. Mutluyduk hayatın günlük rutin koşuşturması içerisinde, gecenin karanlığına arkadaşlık eden kızılı erkekli hatta annelerimizin bile eşlik ettiği saklambaç oyunlarımız ve bizi saklayan küçük kayacıklar, dere yatakları. Gece olmasına rağmen hiçbir şeyden korkmazdık. Çünkü biz biliyorduk ki **bizi gözetleyen, çığlıklarımızla mutlu olan uzaktan bile olsa futbol maçlarımıza hakemlik yapan ve bizi koruyan birileri vardı.** 17 güzellik güvencemizi şehit versek bile onlar hep varolacaklar göz bebeklerimizde kenetlenen avuç içlerimizde nerde olursak olalım çocukluğumuzda olduğu gibi onları hep özlemlerle bekleyeceğiz bizim küçücük dünyamıza hep yoldaş olmuşlardı. Bizim tek mutluluk kaynağımızdı çünkü bizim sarı saçlı bebeklerimiz yoktu.

Bir yanımız eksilse bile acımız gözyaşı olup yanağımıza düşse de onlar bizim yetiştireceğimiz yeni nesillerimizde varolacaklar birer eğitimci olarak. Bu kayıp ağır bedeli elbet ödenecek.

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nden Bir Okurumuz

CUMA

Öykü

Akşam babamla görüştüm. Köyden peynir yollamış. “Lütfü Abi'ne gönderdim” dedi. Ve bir şantiyenin adresini verdi bana. “Lütfü Abi'n burada çalışır. Ondan al peyniri.” dedi. 4. Levent civarında bir yer. Üç yıldır bu şehirdeyim. Yolum bu taraflara hiç düşmemişti. Daha çok okul çevresinde vakit geçirir, sonrasında eve gelirdim.

Benim yaşadığım çevreye göre çok farklı bir yer. Büyüklük konusunda birbiri ile yarışan gökdenler, parıltılı çehresinden içerisini kimsenin göremediği camakan yapılar. Bu yapıların üzerine oturmuş devasa holding tabelaları... Isıya duyarlı otomatik kapıların yanı başında bir elinde telsiz, diğerinde dedektör olan iriyarı adamlar, gelene geçene anlamsızca bakmaktalar. Dört bir yana yerleştirilmiş kameralar aynı bu adamların başları gibi sistematik bir şekilde sağa sola dönüp durmakta.

Onlar bunu yaparken lüks arabalarında, yumuşak, deri koltuklar üzerinde oturan tertemiz giyimli kişiler, lüks araçlarından inerek korumaları eşliğinde bu binalara girmekte ve bu binalardan çıkmaktalar.

Bense şantiyeyi arıyorum. Birden midemde bir yanma hissi oluşuyor, ağrı yoğunlaşıyor. Otobüsle buraya gelirken başlamıştı. Trafik sıkışınca, sıkıntıdan nüksetti. Haplarda yanımda değil... Sızlana sızlana yürürken arımdan yaklaşan lüks araçlar curcunasının korna sesleri kendime getirdi beni. Polis eskortları eşliğinde lüks mercedeslerin içinde “önemli birileri” vardı yine. Hemen ardından bir gazeteci ordusu beni çiğneyip de geçti. Kaldırıma işledi sıcaklığım. Bir özür bekledim... Doğru ya! Göz göre göre çiğneyen adam özür diler

mi hiç! Araç konvoyu biraz ilerde bir şantiyenin önünde durdu. Aradığım şantiyeydi bu. Ne yapacaklardı orada, meraklandım. Yürüdüm vardım yanlarına. Kalabalığın içinden sıyrılıp Lütfü Abi'yi buldum. “Burada otur, akşama şantiyede kalırsın, dertleşiriz. Benim şimdi işim çok.”, deyip ayrıldı yanımdan. Gösterdiği yere oturup o gün ki çalışmanın bitimini beklemeye koyuldum.

Girişteki tabeladan anladığım bir iş merkezi inşaatıydı bu. Yabancı sermaye tarafından yaptırılıyordu. Avrupa'nın en büyük iş merkezi olacaktı. Şantiyenin önü bir hayli kalabalıklaştı. İki işçi inşaatın yanı başındaki kürsüden lüks araçlara doğru kadife pırl pırl parlayan, kırmızı bir halı serdiler. Mercedesin kapısı açıldı. Araçtan inen takım elbiseli önemli adamlar; ayaklarının altında ezilen kırmızı halı, kürsüye doğru yürümeye başladılar. Esas oğlan önde, korumaları ardında sahte gülücükler saçarak dört bir yana, vardılar kırmızı halının sonuna... Sunucu birkaç söz söyledi daha doğrusu yalan söyledi. Bu salyalı övgülerin ardından alkışlarla çıktı kürsüye, aldı eline mikrofonu esas oğlan. Korumaları yanı başında, betonlaşmış yüzlerini gizlemeye çalıştıkları güneş gözlüğü ile bakıyorlar etrafa. Esas oğlan birkaç kalıplaşmış söz, birkaç yalan “dede yadigarı” savurdu kalabalığa doğru. Tüm gazeteciler canları sıkılmış bir şekilde onu dinlediler. Kameralar onu çekti. Diğerleri bu yalancının... yala-yıcıları hep bir elden bir alkış şimşeği çaktırdılar. Flaşlar patladı. İşçilerden birine işaret etti ustabaşı. Hemen bir el arabası harçla, bir kürek getirdi işçilerden biri. Bu önemli kişi kafasında işçi kaskı, temelin önünde bir elinde kürek, yanında el arabası

önemli bir iş yapmanın saadeti ile poz verdi kameralara. Flaşlar bir kez daha patladı. Sonrasında kaskı ve küreği işçiye geri verdi. Bir kürek harç bile atmadı temele. Hızla bu “önemli kişiler” tekrar kırmızı halıyı çiğneyerek araçlarına bindiler. Büyük bir curcunayla gittiler. Gazeteci ordusu beni yine ezipte geçti...

İnşaata bakıyorum büyük, çok büyük bir inşaat. Kaç bin ton çimento... Kaç bin ton demir... Bu demirleri büküp bağlayan, harcı karıştıran temelleri atan da işçilerdi. Bütün binaların harcında onların alın teri vardı. Ama bu törenleri niye hep başkaları yapıyordu, yalanları dillerine boncuk boncuk dolayıp. Bütün temelleri işçiler atarken neden bu esas oğlanlar görünürdü ekranlarda. Bu film hiç mi bitmez. Bu törenler niye yapılır ki?

İşçiler var güçleri ile çalışıyorlardı. Bir yandan türkü çığırıyorlardı yanık yanık... Öyle içten nakışlıyorlardı ki türkülerini, sanki sevdiklerinin yüreğini okşuyordu dilleri. Çoğu gurbet çocuğuydu bunların. Daha çocuk yaştaydı çoğu. Gelmişler bu garip şehre bir ekmek parası peşine.

Akşama kadar onları seyrettim. Kimisi harcı karıyor, kimisi demiri bağlıyor, kimisi temel atıyordu. İşçiler kan ter içinde kalmışlardı. Sarı sarı çizmelerinden şap şup sesler geliyor, sırtlarındaki tulumdan kızgın bulutlar yükseliyordu. Dikkatimi çekti, usta başları durmadan emir yağdırıyordu altındaki işçilere, her yerde ayrı bir iktidar var dedim kendime. Cılız mı cılız kara kuru bir esmer oğlan vardı orada. Adı Cuma. En çok ona yükleniyorlardı. Akşama doğru, iş bitimine yakın bütün işçilerin yüzlerinden belirgin bir yorgunluk okunuyordu. Cuma iyice yo-

rumuştu. Kendisine büyük gelen tulumun içinde küçük görünüyordu zaten. Zorlandığı yüz çizgilerinin gerginliğinden anlaşıyordu. Yalpalaya yalpalaya itekliyordu el arabasını. Yüzünden süzülen ter çenesinin ucundan kopup düşüyordu el arabasının içine. Her adım atışında sarı çizmeleri çıkmak istiyordu sanki ayağından. İki karış bir tahta üzerinde yürüyordu. Birden ayağı kaydı Cuma'nın. Bir anda yüreği geçi verdi bir inşaat demirine. Hemen koştuk yanına. Oracıkta can vermişti Cuma. Bir anda yıldızlar gözüktü gökyüzünde. Günlerden Cuma'ydı. Sonra "Cuma günleri çalışılmaz, çalışılırsa böyle olur!" dedi birisi. "Tabii tabii" dediler diğerleri. Cuma'nın kanı bu binanın temelinde kaldı.

19 yaşındaydı Cuma. Yeni evliydi. Evleneli 10 ay olmuş ve 6 aydır gurbette bir ekmek kavgasında. Bir yanda yar hasreti, bir yanda kulluk ve öte yanda ölüm! Eşi hamileymiş. Oğlan olursa adını Cuma koyarlar herhalde. Ne yaparlar, ne ederler, kimi kimseleri var mı? Bu acıya yeni yetme bir yürek nasıl dayanır. Kim bilir ne düşleri vardı ikisinin de kaçarlar birbirlere. Doğacak olan Cuma'nın sonu babası gibi mi olur?

Tüm işçiler öfkeli, ağlamaklı aldılar Cuma'yı bu hayattan, düşürüldü yerden. Birkaç arkadaş alele acele hastaneye götürdüler ama çoktan soğumaya dönmüştü bir fidanın körpelikli taşıyan bedeni. Sonrasında bir savcı geldi inşaata, kızdı işçilere "Ölü adamı neden götürürsünüz ben gelmeden" diye. 18034820664 Cuma Çalışkan'ın katilini aradı işçilerin arasından. Neymiş efendim kimseyle bir hasımlığı var mıymış, biri itmiş olamaz mıymış? Birkaç sorgu sual etti, sonra da umursamadan çekip gitti. Asıl katil kimdi acaba, neredeydi?

Bütün gece temele bakıp durmuşum. Uyandığında feci bir koku vardı etrafta. Soludukça bu kokuyu, burnum, ciğerlerim, her yanımlı yanıyordu. Bütün hücrelerimde hissediyordum bu acıyı, tüylerim diken diken oluyor. Bir ürperti savuruyor beni inşaattan

dışarı. Kendimi sokağa atıyorum. Her yanda bu koku! Dayanılmaz! Başım dönüyor, gözlerim kararıyor. Sokakta; kaldırımında; yolda; iş merkezinde, gökdelende; her yerde bu koku var! Bugüne kadar her kokuya dayandım. Ama bu koku dayanılır gibi değil! Düşe kalka gidiyorum, koşmak istiyorum. Koşamıyorum. Her yerde Cuma'nın yüzü... Bir anda yığılıyorum kaldırıma. Tüm kaslarım kasılmış. Midemde tarif edilmez bir yanma, gözlerim kararmış. Dünya fırl fırl! Ve kusuyor, kusuyor, kusuyorum. Kan kusuyorum! Kıpkırmızı oluyor kaldırım. Kızıla boyanmış kaldırımında ben Cuma'yı görüyorum. Birden gözlerimin önüne bir kare düşüyor. Önemli kişilerin üzerine basarak geçtiği kırmızı halı... Bu kanın rengi ne kadar da benziyor o halının rengine. Yarı baygın ayağa kalkıyorum. Hala kan sızıyor dudağımın kıyısından. Sendeleme yürüyorum ardıma bakmadan. Beynimin karelerinde bir kırmızı halıyı, bir kana boyanmış kaldırımını, bir de Cuma'yı görüyorum.

Sonra bir gazete bayinin önünden geçerken gözlerim gazetelere takılıyor. Gazetelerde boy boy çünkü temel atma töreninin fotoğrafları. Avrupa'nın en büyük iş merkeziymiş. Fotoğrafta en önde o esas oğlan ve altında törenden notlar... Ama Cuma'dan tek bir haber yok. Fotoğrafa bir daha dikkatlice bakıyorum fotoğrafın en sol köşesinde çok ufak bir nokta gibi görünen bir kişi harç karıyor. Bakıyorum da Cuma'ya ne de çok benziyor. Esas oğlanın korumaları var, izbandut gibi bir yanında. Bizim cılız oğlan Cuma'nın yok bir koruyanı. Fotoğraftan ne kadar da belli oluyor. Dünyanın bütün dağlarından bir yel esiyor sığındığım kıyıya. Kızılçık ağaçlarını, kır çiçeklerini ve posta güvercinlerini hatırlatıyor bana. Ve ben bu kan kokusunu duya duya yol alıyorum elimde bir bidon peynir...

Bir ayna aldım sana
Şöyle güzelinden
Kendi kararımca

Saçları iki yanından örülmüş
bukle bukle
ve yediği şekerden dudakları
kızılaştırmış bir kız
çocuğunun
aydınlık yüzüne benzeyen bir ayna

Bakınca göresin istedim
Serçe kanadındaki özgürlüğün
rengini
ve masumluğunu bir kedi
yavrusunun gözlerindeki

Göresin istedim her göz göze
gelişimizde
göz pınarlarımızda biriken yaşları
ve
hafif tebessümü
dudaklarımızdaki...
İnancı, sabrı, kızgınlığı ve aşkı

Hissedesin istedim çoğulluğu
Tek başına kaldığın zamanlarda
bile
Hissedesin binlerce milyonlarca
olduğunu

Bir ayna aldım sana,
bakarken
göresin istedim
İlyas'ın yüzündeki yumurcak
çocuğu
Hıdır'a patlayan sigara uzatırken
mahpusta

Önder'i görebilmen için
En taze, en acemi ve en
savunmasız yanımız kanarken hala
Kanarken hala gözbebeklerimiz
Onun yüzündeki ciddiyeti ve
saflığı
görebilmen için aldım

Her baktığında o aydınlık aynaya
Bu güzelliklerin hepsinin sen
olduğunu
Sende olduğunu bilebilmen için
aldım
Şöyle güzelinden kendi
kararımca...

Cevahir Aslan

İLİŞKİLERDE KALICILIK VE GELİŞİM DEVRİMCİ NORMLARIN YAŞAMA İÇERİLEBİLMESİYLE MÜMKÜNDÜR

Yılmaz KARADENİZ

*“İnanıyoruz ki, kendimize devrimci deme hakkımız var, fakat ileriye doğru yürüyüşümüzü bıraktığımız gün bu hakkımız olmayacak.”
(F. Castro)*

Bugün dünya ölçeğinde çürümesini hızlandıran emperyalizmin, buna paralel olarak kurmuş olduğu egemen kültür de hızla çürümesinin sonuna doğru yol almaktadır. Sonuç olarak bu, kitlelere daha çok yozlaşma, yabancılaşma anlamına gelmektedir. Kurmaya çalıştığımız yeni toplum, diğer tüm toplumlar gibi eskinin bağrından çıkacak (elbette eskiye karşı uzlaşmaz bir savaşım vererek) ve gelişmesini bunun üzerinde sürdürecektir. Yeni topluma giden yolda sağlam adımlarla yürümek, yeni toplumu kurmak, bugünden yaratılan yeni insan ve onun istikrarlı mücadelesi sonucunda kurulacaktır. Peki bu nasıl başarılabilecektir? Elbette devrimci bir örgütlülüğe sahip olmakla. Çünkü sistemin yaşamımıza ektiği yozlaşmanın önüne geçebilecek salt örgütlenmeyle çözülebilecek bir sorun değildir. Sistemin dayatmış olduğu yaşam biçiminin dışına çıkabilmenin, ona alternatif bir yaşam biçimiyle karşı koyabilmenin biricik yolu, örgütlü bir duruşa sahip olmakla mümkündür. Ancak bunun yanı sıra nasıl bir örgütlülük içerisinde olduğunun büyük önemi vardır. Kimi kurumlar, yapılar var ki (anarşistler, troçkistler vb.) egemen sisteme muhalif gibi görünseler de yaşamdaki duruşları ve pratikleriyle insanlarda en az sistem kadar tahribata yol açmakta ve deyim yerindeyse sonuçta aynı değirmene su taşımaktadırlar. Yazımızın konusuna sadık kalma anlamında bizi ilgilendiren yanını yani devrimci örgütle birey arasındaki ilişkiyi ele almaya çalışacağız.

Kişinin devrimci bir bilinç oluşturmasının ve yaşama bu bilinçle yön verebilmesinin zorlu bir süreçten sonra kazanılabileceğine geçmiş yazılarımızda da çokça değindik. Sözünü ettiğimiz bu gelişim süresi her birey için aynı değildir. Kimi insanlar verilmek isteneni kısa sürede alır ve gelişimini hızla sürdürürken, kimi insanların gelişimi ise çok yavaş ve sancılı olur. İnsanın savaşımı önce kendi içindeki sisteme ait alışkanlıklara karşı başlar. Kişi bir yandan doğru olanı öğrenmek için mücadele verirken, bir yandan da ona bu gelişiminde ayak bağı olan sisteme ait alışkanlıkları yenmek için çaba içerisinde olur.

Yıllarca kişilik ve dolayısıyla davranışlarımızda büyük tahribata yol açan sistem, bizleri sorunlu birer duruma getirmiştir. Hatta sorunlardan beslenen, varlığını büyük oranda bunun üzerine kuran kimi kişiliklerin olduğunu söylemek sanırım abartılı olmayacaktır. Kardeşçe, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin, birbirini incitmeksizin bir arada yaşamak ve mücadele etmek kimi insanlar için sorundur. Çünkü o, sistemin öğrettiği şeyi böyle bir ortamda sürdüremediği için rahatsızdır, bu davranışlarından kaynaklı kendisine gelen eleştirileri asla kabul etmez. O, sürekli yoldaşlarıyla sürüşme zemini arayacak, kulis yapacak, fırsat buldukça aşağılayacak, ve diğerleri üzerinde kendi hegemonyasını kurmaya çalışacaktır.

Kapitalizmde insan birey olarak yaşar, bireysel kurtuluşunu düşünür, sistemin yasalarının

kaçınılmaz sonucu gereği “iyi yaşamayı” diğer insanların ezilmesi üzerine kurar. Burada örgütlü insanların dışındaki herkes gece gündüz bunu düşünür, böyle yaşar demiyoruz. Ancak iyi niyetli olmak tek başına, sistemin yozlaştırıcı etkisini bertaraf etmeye yetmeyeceği gibi zamanla bu duygunun da aşınması kaçınılmaz olacaktır. Sistemin tahribatı her bireyi farklı oranlarda etkiler. Kimisinin yaşamı oldukça geriyken, kimileri biraz daha istikrarlı bir yaşama sahip olabilir. Ancak sonuç itibarıyla her iki insan tipi de, yaşamlarında sistemi yeniden üreten durumdadırlar. Kitleler niyetlerinden bağımsız, bu davranışlarının bilincinde olmaksızın sistemin potasına girerler ve sisteme alternatif devrimci bir yaşam biçimini hayata geçiremedikleri oranda düşünce ve davranışlarında sistemin normları belirgin hale gelir. Fidel *“İnsanların aklında ve yüreğinde dolar işareti oldukça asla komünist bir bilinç inşa edemeyiz”* der. İnsan, kelimenin tam anlamıyla proleterleşme sürecinde içinde küçük de olsa sisteme yönelik bir eğilim taşıyorsa ve zamanla bu eğilimin önüne geçemiyorsa bu devrimci yaşamla barışık olmadığını gösterir ve büyük olasılıkla geriye dönüşü de beraberinde getirecektir. Kapitalist üretim ilişkilerinin doğrudan bir sonucu olarak bünyemiz rekabete, gösterişe, kişisel çıkarlarını öncelikli görme eğilimine açıktır. Sistem insana biçimselliği dayatır. Bu sınırlar içerisinde hareket eden kişi ne paylaşımı ne sevgiyi ne de dostluğu özüne uygun bir biçimde yaşayamaz. Çünkü yukarıda da

değindiğimiz gibi sistem, insanın maddi ve manevi tüm değerlerinin sömürsü, kişisel çıkar, hırs ve insana ait en olan değerlerin yozlaşması üzerine kurulmuştur. İnsanın, sistemin bu saydığı tüm niteliklerinin bilincine varıp ona karşı mücadeleye girişmesi şüphesiz o kişinin yaşamında bir dönüm noktasıdır. İnsan mücadeleyi sahiplendiği, özümsemediği oranda kendini ortaya koyar ve bu niteliği yaşamına içerebilmesiyle istikrarı ve verimliliği olanaklı kılmış olur. Kişi, sahiplendiği ve sevdiği şeyin adeta üzerine titrer, ona zarar gelmesini istemez ve onun gelişimi için elinden geldiğince çaba gösterir. Bu durum herhangi bir olgu yani dostluk ve aşk ilişkisi için de geçerlidir. Devrimcilerin tüm bu ilişkilere yaklaşımı, sahip oldukları kimlikleri gereği niteliklidir, olgundur. Örneğin sistemin yaşam normlarıyla hareket eden bir insanın eşi ya da sevgilisiyle yaşanan bir ayrılık sonrası bir anda bencilleşip, daha düne kadar sevdiğini söylediği, yaşamı birlikte ördüğü insana karşı insani olmayan davranışlar içerisine girip ona zarar verir duruma gelmesi aslında bizce hiçte şaşırtıcı bir durum değildir. Çünkü az önce söylediğimiz gibi, sistemin yaşam normlarıyla hareket eden insanın kurduğu ilişkiler biçimseldir ve büyük oranda çıkar üzerine kurulmuştur. Onun ilişkilerinde bireysel ihtiyaç sevgiden çok daha önce gelir. Buna örnek olarak kitlelerin yaşamlarında gittikçe belirgin hale gelen yoksullaşmaya paralel olarak boşanma davalarının had safhaya varmasını gösterebiliriz. Devrimcilerin ise tüm birliktelikleri sevgi, saygı ve gönüllülük temelinde gerçekleşen birlikteliklerdir. Devrimci bir kişi yaşadığı bir ayrılık sonucunda da, karşısındaki insana karşı sevgi ve saygısını yitirmez, dost olarak ilişkisini sürdürür ve karşısındaki insana yeni yaşamını kurmasında elinden geldiğince yardımcı olur, bencil değildir. Örneğin Georgi POLITZER naziler tarafından kurşuna dizilmeden az önce eşine, kendisinin yasını tutmamasını, evlenip mutlu olmasını istediğini söyler.

Yaşamını bu bakış açısından hareketle sürdüren bir devrimci fedakarlığı, özveriyi, sevgiyi ve samimiyeti ilişkilerinde temel alır. Dolayısıyla devrimci görevlerini öncelikli olarak yerine getiriyor olmaktan kaynaklı eşine, sevgilisine ya da kendine yeterince zaman ayıramıyor olmayı bir yakınma/sızlanma nedeni olarak görmez. Devrimci bir insan için örgütü yani gerçek ailesi her şeyin üstünde ve önemdedir. Çünkü insanlığı zulümden, haksızlıklardan, kölece yaşamdan ve bu yozlaşmadan kurtaracak yeni, tertemiz sevginin yeşereceği tek tek bireylerin değil tüm bir halkın/ halkların mutlu, özgür yaşayacağı bir dünya kuracak olan odur. İşte tüm bu saydıklarımızdan hareketle kişi taşıdığı kimlikle barışık olmak durumundadır ve sürecin getirdiği yoğunluk nedeniyle yapamadığı şeyleri bir kayıp olarak görmemelidir. *"Eğer bir insan bütün hayatını devrime adanmış istiyorsa, bazı şeylerden yoksun olduğu yada çocuğunun ayakta kalabilmesinin eskidiği yahut da ailesinin bazı ihtiyaçlarını karşılayamadığı gibi endişeleri olmamalıdır. Yoksa zihnini gelecekteki yozlaşmanın tohumlarının etkisine açık tutan bir düşünce yapısına sahip olur."* (Che, Sosyalizm ve İnsan)

ÖRGÜT BİREY İLİŞKİSİNDE ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLER

İnsanlar genellikle örgüt kavramını fetişleştirir, mükemmelleştirir ve herhangi bir anlaşmazlık yaşandığında ise hayal kırıklığına düşülür. Oysa örgüt, yaptığı her eylemle, aldığı her kararla bir bütün olarak yanlışsız, hatasız bir organizasyon değildir. Elbette kişiler gibi örgütlerinde temel yada tali anlamda hataları olur. (Türkiye ve dünya devrimci tarihi bunu anlatan onlarca örnekle doludur) Çünkü bir takım şeyleri her zaman öngörebilmek mümkün olmayabilir. Önemli ve hayati olan örgütün söz konusu yanlışın farkına varıp o yanlış açık yüreklilikle kabul edip, onu düzeltip düzeltmediğidir. (Yine dünya devrimci tarihi bu olum-

luluğu anlatan onlarca örnekle doludur) Yaşanan herhangi bir durumda haksızlığa uğradığımızı, yanlış anlaşıldığımızı düşünebilir, alınan bir kararı doğru görmeye biliriz. Böylesi bir durumda yapmamız gereken var olan sorunu çözmek için samimi bir çaba içerisinde olmamız ve konuyla ilgili görüşlerimizi normlarımıza uygun, yapıcı bir biçimde ifade etmemiz olacaktır. Örgütün tecrübeli, bilgi ve birikimli bir irade tarafından yönetildiği düşünülürken, örgüt bireylere oranla daima öngörü şansına sahiptir. Ve unutulmamalıdır ki, alınan en küçük bir karar bile üzerinde defalarca tartışılarak, düşünülerek alınmaktadır. Sözü ettiğimiz irade hareketin istikrarını korumasının, gelişmesinin güvencesidir ve bu iradeyi yıpratmamak, zedelememek en önemli görevlerimiz dahilindedir.

Yaşam, kişi için bir bütün olarak bilinçli bir irade gerektirir. Gelişmenin, öğrenmenin bir sınırı yoktur, ama geriye dönüş eğiliminin yani insanın inancının ve coşkusunun erozyona uğramasının tam anlamıyla olmasa da gelip dayandığı bir sınır vardır ve içimizdeki geçmiş yaşamımıza ait alışkanlıkların düşünce ve davranışlarımıza yön veren, hakim olan bir duruma dönüşmesiyle bünyemizdeki tahribat boyutlanmış olur. Yerine getirilmesi gereken küçük bir görev bile angarya gibi görünür, gönüllü olarak kurulan birliktelikler yerini zorunlu birlikteliklere dönüşmeye yönelir. Sonuç olarak bu durum kişinin kendisine ve harekete zarar verir duruma geleceğinden önlem almak kaçınılmaz olur.

Mücadelenin günlük seyri içinde bir çok sorunla karşı karşıya kaldığımız anlar olur. Bu gerek yoldaşlarla ya da kendimizle ilgili olsun yer yer ortaya çıkar ve zorlu süreçler yaşamamıza neden olur. Bu sorunları aşmak ise, sorunlar karşısında rehavete kapılmadan, doğru tavrın ne olduğunu sorgulayarak/bularak mümkün olur. Kimi zaman yaşadığımız sorunlar moralimizin bozulmasına tam anlamıyla olmasa da inanç değerlerimizde bir

aşınmaya sebep olabilir. Bu durumda yapmamız gereken her zamankinden daha fazla kavgaya sarılmaktır. Hani bazen yazı karakterinden kaynaklı olarak bir kelimeyi ya da bir cümleyi okumakta, anlamakta güçlük çekeriz. Oysa kelimenin/cümlenin paragrafla bütünlüğünü kurup okuduğumuzda anlatılmak istenen daha iyi anılır. Bizlerde günlük pratik içerisinde herhangi bir yoldaşımızla yaşadığımız sorunu böyle ele alır, yani yoldaşımızı o sorundan ibaretmiş gibi görmeyip, onun olumsuz yanlarına rağmen olumlu yanlarının da olduğunu düşünür, olumlu yanını sahiplenir olumsuz yanlarını aşmasına yardımcı olmamız gereklidir. Böyle bir yaklaşım tarzı hem sorunların kalıcı bir biçimde çözümü için iyi bir araç olacak hem de, yüreklerimizi kardeşçe birleştirme çabalarımızı iyi bir sonuca vardır. Şüphesiz kimi yoldaşlarımızla uyum sağlamakta, iletişim kurmakta zorlanacağımız zamanlar olacaktır ve bu durum yanlış anlaşılmalara, reaksiyoner tepkilerin doğmasına da yol açacaktır. Ancak bizler hangi şartlar altında olursak olalım, karşımızdaki yoldaşımızın olumsuz tavırlarıyla doğrudan muhatap dahi kalsak her zaman zor olanı yani yapıcı ve olumlu düşünme yolunu seçeceğiz. Daima, yoldaşlarımızın moralini ve motivasyonunu bozan değil, aksine moral ve güven veren durumda olmamız gereklidir. Çünkü bir devrimciyi dirençli kılan en önemli olgulardan biri de onun moral değerleridir. Moral değerleri aşınmaya uğramış bir devrimcinin buna paralel olarak mücadeleye ve onun başarıya ulaşacağına olan inancı da aşınmaya başlar, dolayısıyla da direnci kırılır, sistemin saldırıları karşısında savunmasız kalır. Tam da burada Jose MARTI nin *"Söylenenin en iyi biçimi, yapmaktır."* sözünden yola çıkarak kendimden, aylar önce yapmış olduğum bir hatayı aktarmak kanımca geliştirici olacaktır. Niyetten bağımsız olarak, bir yoldaşla, onun üzerinde nasıl bir etki yapacağını bilmeden, günlük pratiğe ilişkin yaptığımız sohbetten

sonra onda bu konuştuklarımızın ne denli büyük bir tahribata yol açtığını günler sonra anlamıştım. Ve inanıyorum ki, sorumluluk sahibi bir devrimci için bu durumun yani moral değerlerde aşınmaya sebep olan ya da moral değerleri aşınmaya uğramış durum-da olmanın verdiği acı, hiçbir fiziki acıyla ölçülemeyecek denli büyük ve ağırdır. Elbette bizler mükemmeliyetçi değiliz, yanlış yapmaya kodlanmış bir robotsa hiç değil. Yukarıda da değindiğimiz gibi bazen sonuçlarını kestiremeden yaptığımız bir konuşma yada anlık bir refleks sonucu karşımızdaki yoldaşımızı incitecek duruma düşebiliriz. Burada temel olan bu anlattıklarımızın istisnai durumlarının yaşanıyor olması değil, tersine bir tarz halini almış olmasıdır.

Hareketin tüm olumlu çabalarına rağmen yaşamını disipline edemeyen, mücadelenin seyri içinde gelişip, belli bir olgunluk seviyesine ulaşamayan kişiyle mücadele arasında büyük bir mesafe oluşur, mücadelenin getirmiş olduğu görevlerin gerisinde kalınır ve sonuç olarak istikrarsız, yanlışlarla dolu bir yaşam kaçınılmaz olur. Böylesi bir durumun aşılma ise hareketin tek yönlü çabalarıyla mümkün değildir. Bu durumdan çıkmak hareketle bireyin karşılıklı samimi çabaları sonucu mümkün olur. Sürekli ve ısrarla anlattığımız, kurmaya çalıştığımız ilişkilerin en temel direği, temel dayanağı samimiyet olgusudur. Evet yoldaşlar samimiyet, dürüstlük olmaksızın bu sözünü ettiğimiz ve hedeflediğimiz ilişkiler asla oluşmayacaktır. Gelişime ayak direyen, alınan kararları mücadelenin çıkarları doğrultusunda değerlendirmeyen, sürekli muhalif olan, eleştiriyi kabul etmeyen ve hareketin sorunlarından kendini muaf gören kişi kendisiyle birlikte harekete de zarar vermiş olur.

"Bir insanın özeleştirme ruhunu koruması ve yanlış şeyler yaptığını kavraması ne kadar zordur. Ve genel olarak, kötü çalışan insanların, yanlış yaptıklarını gerçekten düşündükleri zaman bile işten alınması gereklidir. Bu acı.

Yaşanması gereken utançla karşı karşıya kaldığımızda, isteksizliğimizi nasıl yeneceğimizi bilmiyorsak biz devrimci değiliz, çünkü özünde bu kokakça bir tavidir. Birine 'düzgün çalışmıyorsun, yerine birini almak gelecek' demek zorunda kalmak acıdır. Ama bu kesinlikle gereklidir. Yoldaşlar, tüm iyi çalışanları desteklemek devrimin görevidir." (Fidel CASTRO. Sosyalizmi Kuracağız sf 120)

Yaşadığı çevrenin doğrudan ürünü olan ve o çevrenin karakteristik özelliklerini davranışlarında dışavuran insanın rekabete, gösterişe mülkiyetçiliğe açık bir kişiliği vardır. Dolayısıyla verilen bir sorumluluk sonucunda bu durumunu bir ayrıcalık, üstünlük nedeni sayabilmekte yine bu "ayrıcalıklı konumunu" diğer yoldaşları üzerinde söz sahibi olmak ve bu durumundan kaynaklı yoldaşlarının söylediği şeyleri önerilerini, eleştirilerini ciddiye almamak gibi son derece yanlış davranışlar içerisine girebilmektedir. Bu durum devrimciliğin kavranılışına ilişkin bir eksikliğin göstergesidir. Oysa kollektif irade (örgüt) insanın kişisel gelişimine de engel olan bu tür davranışlara karşı uzlaşmaz bir savaş verir.

Bazen yanlış olduğunu bildiğimiz ancak küçük gibi görünen, önemsemediğimiz tekrar ettiğimiz davranışlar, ileride büyük hatalar yapmanın zeminini hazırlar. Örneğin sigarayı bırakmaya çalışan ve günde bir iki tane içen insan bağımlılık derecesini azalttığını düşünür, oysa bir iki tanede olsa içilen sigaralar bünyede nikotinin kalıcılığını, bünyeyle nikotinin ilişkisini sağlayan devam ettiren bir hal alır. Önemsemediğimiz ve tekrar ettiğimiz kimi hatalar, bir süre sonra bizde bir vurdumduymazlık halinin oluşmasına sebep olacak ve bu küçük gibi görünen hataların da boyutunu aşarak tüm bir yaşama nüfus etmeye başlayacak ve bizi bir çok sıkıntıyla karşı karşıya bırakacaktır.

Sistem yıllarca bizlere kendimiz dışındaki insanlarla sürekli yarış halinde yaşamayı empoze etti. İşçiyi fabrikasına, doktoru hastanesine, öğrenciyi okuluna kısacası

kitleleri bir birlerine yabancılaş-
ırdı, atomize etti.

Bir çok insan örgütlü iken dahi belli bir bilinç ve olgunluk seviyesine ulaşana dek bu türden alışkanlıklarını sürdürür ve omuz omuza aynı amaç uğruna mücadele ettiği yoldaşlarını (çeşitli siyasi hareketlerin birbirlerini rakipmiş gibi görmeleri de aynı sebeptir) rakip olarak görür. Birilerinin "gözüne girme" uğruna yoldaşlarını, üzerine basarak yükselecek bir araç olarak görür. Herhangi bir konudaki anlaşmazlığı büyütür, husumet yaratır, yoldaşının gelişmesine engel olmaya çalışır ve sürekli tatsızlık ortamı yaratmaya çalışır. Şimdi burada "Böyle yoldaşlık mı olur" diye düşünen okurlarımız olabilir. Evet yoldaşlar bu hiç olmaması gereken bir durumdur ve yaşanan bir gerçeklik olarak önümüzde durmaktadır. Kişi bu tür davranışlarıyla, farkında olmadan kendi kendini küçülmüş olur. Ve sonuç olarak tüm bu olumsuzlukların bir diğer nedeni de devrimciliğin, yoldaşlığın bilincinde olmamanın, kavrayamamanın bir sonucudur. Gerçekte ise herhangi bir yoldaşımızın, yoldaşlarımızın kendini geliştirmesi, nitelik kazanması yaşamında istikrarlı yol alması, gerçek bir devrimci için son derece büyük bir mutluluk kaynağıdır. Çünkü o, yoldaşlarının gelişmesini, hareketinin, mücadelenin gelişmesi olarak algılar, dolayısıyla tüm hayatını bu zorba düzeni yıkıp, yeni bir toplum kurmaya adanmış bir devrimci için bunun üzerinde bir mutluluk söz konusu değildir.

Sonuç olarak sorunlar daima olacaktı, bu kaçınılmazdır. Ancak bizler doğru bir yöntem ve algılayış sistematiğine sahip olur ve de öncelikli olarak daima hareketin çıkarlarını gözeterek hareket edersek sorunların çözümü hiçte zor olmayacaktır. İdeolojik olarak temelden zıt olmadığı sürece hiçbir sorun çözümsüz değildir, yeter ki bizler sorunu çözmek için samimi bir çaba içerisinde olalım.

YİNE DE SEVGİYLE

Yılmaz KARADENİZ

I

Yaşananlar onca acı olsa da
Yaşananlar onca acı olsa da
Ve dağlasa da durmaksızın içimizi
Yine de gülümsemeliyiz hayata
Umutla, öyle değil mi?
Kötü gitse de bir çok şey
Yine de sevebilmeli insan
Ve sensiz kalsa da
Ya da düşman ablukasında,
kuşatma da
Bilmeli,
Umut etmeyi ve direnmeyi

Umutsuz kalırsak
Yağmur düşmez toprağımıza
Suyu çekilir nehirlerimizin
Yüzümüz yitirir tebessümünü
Güneşimiz kararır
Denizlerimiz rengini griye çalar
Çürür içimizde bir şeyler
Türkümüz susar

Biliyorum, yaralısın
İçinde, bir yaşanmışlığın ağır sızısı
Yanılmış olmanın derin bir acısı
var
Sonbaharın kara örtüsünü
Zorla örtmeye çalışmışlar
Baharının üzerine
Acı dayatmışlar gülüşlerine gülüm
Ama sen direnmişsin
Bir kardelen çiçeği gibi
kötülüklerle
Kardelen çiçeklerini bilir misin?
Kat kat kar yağar üzerlerine
Ama onların başları diktir,
Yüreklere temiz
Onca kar yığını yararak
Çıkarlar yeryüzüne
Ve direnirler en amansız boranlara
tipilere
Şimdi benim direndiğim gibi
sensizliğe

II

Bilsen ne çok sevmişim seni
Bilsen ne çok sevmişim seni
Ağaçların toprağı
Balıkların denizi
Kuşların gökyüzünü sevdiği gibi
bir kaygının üzerine yürümek gibi
inançla

Ve dalmak gibi kötülüklerin
bağrına korkusuzca
Böyle sevmişim seni
Umut demişim adına
Hüzün kuşatmış her yanımı
ama bir yanım var ki
hep umutludur yarına
sana umutludur
Öylece temiz sevmiştir seni
ve bu güzellikle akmıştır yaşama
umutla sarılmıştır, aşkla
kavgasına ve sana

söylesene sevgili,
yaşayamıyorsak duyguları
berrak bir ırmak gibi
içten ve samimi
bir anlamı olur mu?
Seviyorum demelerin
El ele gezmelerin
Göz göze gelmelerin ?

Yanık bir türkünün neresindeyiz
Güne kavuşan bir gecenin
Neresinde yüreğimiz
Sesimiz, gözlerimiz
Neyi anlatıyor şimdi şiirimiz
Ve hangi dostumuzdu o,
Soluğumuzu kesmeye
yeltenenimiz

Belki de günler sonra bugün
Uzunca bakabildim yüzüne
Durgundun
Bir hüznün yeli mi
Değmişti gözlerine
Bilsen içimden kaç kez sordum
"Neyin var gülüm, neden böyle
suskunsun"

Nasıl da alışmışım gülüşlerine
Nasıl da özlemişim
Bir yürek boyu seninle
Yan yana olsak bile
Düşün gülüm ve sor kendine
Yüreğine, gözlerine
Ama sadece kendine
Neydi bu yaşadığımız diye
Biz aslında yürek yüreğeydik
seninle
Sezdirmiyorduk kendimize bile...

CMKP İLE RÖPORTAJ

Aşağıda Devrimci Hareket'in (DH) Pakistan'da bulunan Komünist Mazdoor Kissan Partisi (CMKP) (Komünist İşçi Köylü Partisi) ile yapmış olduğu röportaj bulunmaktadır.

DH: Bize kısaca CMKP'nin tarihini anlatır mısınız?

CMKP: Sajjad Zaheer'in başkanlığındaki Pakistan Komünist Partisi (CPP) 1948 yılında kuruldu.

1951 yılında ordu içindeki anti-emperyalist ve devrimci subayların hükümeti devirme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması, CPP üyelerinin katledilmesine neden oldu. Bu olay "Rawalpindi Komplosu Olayı" olarak bilinir. Sonuç olarak bu olay 1954'de parti ve bazı demokratik kurumların çalışmalarının yasaklanmasına yol açtı. Örnek olarak: Demokratik Öğrenciler Federasyonu, İlerici Yazarlar Hareketi (Başkanlığını 1962 yılında Pablo Neruda ile birlikte Lenin Barış Ödülünü alan Ahmed Faiz yapmaktaydı), Demiryolu İşçileri Sendikası (Başkanlığını devrimci sendikacı Mirza İbrahim yapmaktaydı), İlerici Gazeteler (Mian İftikharuddin tarafından kurulan İngilizce ve Urdu dilinde yayımlanan gazeteler)... CPP ve tüm devrimci hareket yeraltına çekilmek zorunda kaldı..

CPP, kitlesele bir taban oluşturmak için Maulana Bhashani başkanlığındaki antiemperyalist, Ulusal Awami Partisi (NAP) içerisinde çalışmalarına başladı. NAP, 1957'de solcu ve bölgesel ulusalcıların bir araya geldikleri bir oluşumdur. 1960'lı yıllarda CPP, işçi ve köylü kitle örgütlerinin desteğini kazandı.

Çin-Sovyet kutuplaşması Pakistan devrimci hareketinin ikiye bölünmesine neden oldu. "Mao-ular", 1970 yılında İshak Muhammed önderliğinde Sovyet reviz-

yonizmini eleştirerek Mazdoor Kissan Partisi'ni (MKP) (İşçi Köylü Partisi) kurdular. MKP kısa süre içerisinde Hashtnagar Vadisi'nde feodalizme karşı gerilla mücadelesi başlattı. Hashtnagar'daki mücadele yaklaşık 200 mil kare alanı kurtarılmış bölge haline getirdi ve Pakistan genelinde irili-ufaklı birçok harekete esin kaynağı oldu. Pakistan Komünist Partisi, Baluchistan'ın Patfeeder bölgesinde bir köylü direnişi başlattı ve ayrıca şehirlerde geniş kitle tabanına sahip militan işçi sendikalarının kontrolünü ele geçirdi. 1970'ler Pakistan tarihinde devrimci mücadelenin ivmesinin yükseldiği dönemlerdi. İşçiler ve köylüler, içlerinde işçi sınıfının güçlü olduğu kimi büyük alanların kontrolünü kazandılar.

1977 yılında ABD destekli, karşı devrimci "Marshall Yasası" bütün ülkede ilan edildi ve neredeyse tüm devrimci önderlikler yakalanıp hapse atıldı. MKP'nin genel sekreteri İshak Muhammed hücreye kapatıldı ve her türlü uzlaşmayı reddetti. 1982 yılında henüz 62 yaşında iken tutsaklığın zor koşullarından kaynaklanan hastalığına yenik düştü. Ölümünün ardından halkçı, devrimci, köylü lideri Ghulam Nabi Kalu partinin başına geçti.

1980'lerde MKP ve CPP Ziya Ul Hag'ın teokratik diktatörlüğüne karşı cesaret ve yiğitlikle savaştı. Yüzlerce militanı tutuklandı, işkencelerden geçirildi ama diktatörlüğün otoritesine boyun eğmediler.

Sovyetler Birliği'nin dağılması Pakistan solunda derin bir etki yarattı. Çok sayıda oportünist grup

Marksizm-Leninizm'i ve devrimci hareketi terk etti. Bu bir ideolojik yalpalama, bulanıklık, kaçış ve uluslar arası tecrit dönemi idi. Bu zor tarihsel kesitte Pakistan Komünist Partisi ve Mazdoor Kissan Partisi komünizm bayrağını yükseltmek için bir araya geldiler. 1994'te iki parti de eleştiri ve özeleştiri verdiler. CPP'deki yoldaşlar, Sovyet revizyonizminin etkileri konusundaki kusurlarından dolayı eleştirildiler. MKP'li yoldaşlar ise Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist olarak nitelendirmeleri konusunda eleştirildiler. İki parti de tarihi bir birlik oluşturarak Komünist Mazdoor Kissan Partisi'ni (CMKP) (Komünist İşçi Köylü Partisi) kurdular.

54 yıllık mücadele tarihinde CMKP Marksizm-Leninizm yolundan asla taviz vermedi ve en kötü koşullarda bile komünizmin ilkelerini savunmaya devam etti. Dünya 21.yy'da ilerlerken biz aydınlık, sosyalist bir gelecek için çöşku ve umut doluyuz.

DH: Kısaca Pakistan'ın ve ülkenizdeki devrimci mücadelenin güncel durumunu anlatır mısınız?

CMKP: Ülkemizde yönetim Ekim 1999'dan bugüne bir kez daha ordunun denetimine girmiştir. İnsanlarımızın önemli bir çoğunluğu, laik düşünce sahibi insanlar ve ilerici insanlar orduyu desteklemiş ve onlarla işbirliğine girmiştir. Çünkü onlar, Müşerref ve yönetimini "laikliği" savunan bir kişi olarak benimseyiyorlar. Böylece Müşerref'in emperyalizmin dalakavukluğu görevine de göz yumuyorlar. Bu gelişmeler ülkemizde devrimcilerin daha çok

CMKP'nin düzenlediği bir yürüyüş

DH: Bize kısaca CMKP'nin tarihini anlatır mısınız?

CMKP: Sajjad Zaheer'in başkanlığındaki Pakistan Komünist Partisi (CPP) 1948 yılında kuruldu.

1951 yılında ordu içindeki anti-emperyalist ve devrimci subayların hükümeti devirme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması, CPP üyelerinin katledilmesine neden oldu. Bu olay "Rawalpindi Komplosu Olayı" olarak bilinir. Sonuç olarak bu olay 1954'de parti ve bazı demokratik kurumların çalışmalarının yasaklanmasına yol açtı. Örnek olarak: Demokratik Öğrenciler Federasyonu, İlerici Yazarlar Hareketi (Başkanlığı 1962 yılında Pablo Neruda ile birlikte Lenin Barış Ödülünü alan Ahmed Faiz yapmaktaydı), Demiryolu İşçileri Sendikası (Başkanlığı devrimci sendikacı Mirza İbrahim yapmaktaydı), İlerici Gazeteler (Mian İftikharuddin tarafından kurulan İngilizce ve Urdu dilinde yayımlanan gazeteler)... CPP ve tüm devrimci hareket yeraltına çekilmek zorunda kaldı..

CPP, kitlesel bir taban oluşturmak için Maulana Bhashani başkanlığındaki antiemperyalist, Ulusal Awami Partisi (NAP) içerisinde çalışmalarına başladı. NAP, 1957'de solcu ve bölgesel ulusalcıların bir araya geldikleri bir oluşumdu. 1960'lı yıllarda CPP, işçi ve köylü kitle örgütlerinin desteğini

kazandı.

Çin-Sovyet kutuplaşması Pakistan devrimci hareketinin ikiye bölünmesine neden oldu. "Mao-cular", 1970 yılında İshak Muhammed önderliğinde Sovyet revizyonizmini eleştirerek Mazdoor Kissan Partisi'ni (MKP) (İşçi Köylü Partisi) kurdular. MKP kısa süre içerisinde Hashtnagar Vadisi'nde feodalizme karşı gerilla mücadelesi başlattı. Hashtnagar'daki mücadele yaklaşık 200 mil kare alanı kurtarılmış bölge haline getirdi ve Pakistan genelinde irili-ufaklı birçok harekete esin kaynağı oldu. Pakistan Komünist Partisi, Baluchistan'ın Patfeeder bölgesinde bir köylü direnişi başlattı ve ayrıca şehirlerde geniş kitle tabanına sahip militan işçi sendikalarının kontrolünü ele geçirdi. 1970'ler Pakistan tarihinde devrimci mücadelenin ivmesinin yükseldiği dönemlerdi. İşçiler ve köylüler, içlerinde işçi sınıfının güçlü olduğu kimi büyük alanların kontrolünü kazandılar.

1977 yılında ABD destekli, karşı devrimci "Marshall Yasası" bütün ülkede ilan edildi ve neredeyse tüm devrimci önderlikler yakalanıp hapse atıldı. MKP'nin genel sekreteri İshak Muhammed hücreye kapatıldı ve her türlü uzlaşmayı reddetti. 1982 yılında henüz 62 yaşında iken tutsaklığın zor koşullarından kaynaklanan hastalığına yenik düştü. Ölümünün ardından halkçı, devrimci, köylü

lideri Ghulam Nabi Kalu partinin başına geçti.

1980'lerde MKP ve CPP Ziya Ul Hag'ın teokratik diktatörlüğüne karşı cesaret ve yiğitlikle savaştı. Yüzlerce militanı tutuklandı, işkencelerden geçirildi ama diktatörlüğün otoritesine boyun eğmediler.

Sovyetler Birliği'nin dağılması Pakistan solunda derin bir etki yarattı. Çok sayıda oportünist grup Marksizm-Leninizm'i ve devrimci hareketi terk etti. Bu bir ideolojik yalpalama, bulanıklık, kaçış ve uluslar arası tecrit dönemi idi. Bu zor tarihsel kesitte Pakistan Komünist Partisi ve Mazdoor Kissan Partisi komünizm bayrağını yükseltmek için bir araya geldiler. 1994'te iki parti de eleştiri ve özeleştiri verdiler. CPP'deki yoldaşlar, Sovyet revizyonizminin etkileri konusundaki kusurlarından dolayı eleştirildiler. MKP'li yoldaşlar ise Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist olarak nitelendirmeleri konusunda eleştirildiler. İki parti de tarihi bir birlik oluşturarak Komünist Mazdoor Kissan Partisi'ni (CMKP) (Komünist İşçi Köylü Partisi) kurdular.

54 yıllık mücadele tarihinde CMKP Marksizm-Leninizm yolundan asla taviz vermedi ve en kötü koşullarda bile komünizmin ilkelerini savunmaya devam etti. Dünya 21.yy'da ilerlerken biz aydınlık, sosyalist bir gelecek için coşku ve umut doluyuz.

DH: Kısaca Pakistan'ın ve ülkenizdeki devrimci mücadelenin güncel durumunu anlatır mısınız?

CMKP: Ülkemizde yönetim Ekim 1999'dan bugüne bir kez daha ordunun denetimine girmiştir. İnsanlarımızın önemli bir çoğunluğu, laik düşünce sahibi insanlar ve ilerici insanlar orduyu desteklemiş ve onlarla işbirliğine girmiştir. Çünkü onlar, Müşerref ve yönetimini "laikliği" savunan bir kişi olarak benimsiyorlar. Böylece Müşerref'in emperyalizmin dalkavukluğu görevine de göz yumuyorlar. Bu gelişmeler ülkemizde devrimcilerin daha çok emek harcamasını ve daha az insanla aynı düşünceleri paylaştığı bir dönemi getirdi. Bulduğumuz süreçte, gericilerin yaptıkları anti-

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM

MUNZUR TÜM HALK KESİMLERİNCE KABUL GÖREN KARDEŞLEŞTİRİCİ NİTELİKLERİ BAĞRINDA TAŞIR

5 yıldır kesintisiz olarak yapılan, bu yıl da 6. Ulusal ve 1. Uluslar arası Munzur Kültür ve Doğa Festivali olarak tasarlanan etkinlikler, gerçekte güvenliği tehdit eden güçlerce, “güvenlik” gerekçesi ile 45 gün sonrasına ertelenerek önlenmek istendi. Katılımcılar bu yasağı fiili olarak aştı.

Munzur'la ilintili olarak bugüne dek çok şey yazılıp söylendi. Doğal güzellikleri, halkın yakıştırdığı inançlar, tüm halk kesimlerince kabul gören kardeşleştirici bir çekim oluşturması; coğrafyayı hiç tanımayanlarca da duyulmuş, bilinen niteliklerdir.

Munzur Vadisi'nde yapılmaya çalışılan barajlar ve siyanürlü maden arama projeleri, pek çok kesim tarafından, tepki ile karşılanmakta, festival, bu tepkinin ortaklaşmış adı olarak gündeme gelmektedir. Biz bu yazımızda, gerçekte baraj için hiç de uygun olmayan Munzur'un neden seçildiği üzerinde duracağız.

Munzur, Türkiye'de bitki örtüsü, orman ve doğal yapı açısından doğal özelliklerini en sağlıklı biçimde koruyabilmiş bir bölgedir. Munzur dağlarının güney bölgesi kuzey rüzgarlarına büyük oranda kapalı, ılık bir iklimde çok değişik bitki ve hayvan türlerinin bir arada yaşayabildiği bir coğrafyadır. Bu doğal özellikleri sebebiyle Munzur

Vadisi, Mercan Vadisi mutlaka korunması gereken, bir çeşit doğal parktır. İşte böyle bir bölgeye baraj yapılmak isteniyor. Barajın görünür gerekçesi enerji sağlamaktır. İlk bakışta, nehrin yüksek bir debiye sahip olması ve büyük bir kod farkının bulunması, enerji kaynağı olarak uygun olduğu izlenimini bırakıyor. Gerçekte ise o bölgenin özellikleri, baraj yapmaya hiç uygun değildir. Kalkerli toprak yapısı sebebiyle, yapılacak barajlara da su biriktirmek adeta olanaksızdır. Keban Barajı'nın oluşumunda da yapıldığı gibi, su tutmak için yer altındaki mağaralara tonlarca

çimento enjekte etmek gerekecek. Bu, hem çok zordur hem de hiç ekonomik değildir, ayrıca bölgeye kurulacak barajlar, canlı sirkülasyonunu, mevsime ve besin durumuna göre yer değiştirmeyi önleyecek ve bölgedeki hayvan türlerinin büyük oranda yok olmasını beraberinde getirecektir. Benzer bir durum bitki türlerinde de gözlenecek, tümüyle yok olmasa da yaşam şansı azalacaktır. Dağ keçileri ile köylülere ait keçilerin bir arada otlatıldığı, belki de dünyada başka örneği olmayan bu bölgeye dünya kamuoyundan gelecek tüm tepkiye rağmen böyle bir müdahale düşünüyor.

Türkiye'de enerji alanında kurulan rant ağları, yapılan anlaşma ve müdahaleler, Munzur'da sorunun elektrik olmadığını göstermeye yeterlidir. Son 5 yıldır yapılan doğalgaz anlaşmaları, “kullan ya da öde” temelinde biçimlenmiş, yüksek miktarda ödemeleri zorunlu hale getirmiştir. Ayrıca, kurulu olduğu halde kullanılmayan hidroelektrik santralleri dururken, rant sağlama amaçlı termik santraller kurulmaktadır. Kısacası, kurulu olan santrallerden elektrik enerjisi üretilmeyip bekletilirken Munzur Vadisi'ne elektrik enerjisi üretmek için baraj kurmak, hiç akıllıca/inandırıcı görünmüyor.

Bölgeyi tanıyanlar ve ikti-

darın bölgeye “özel ilgi”sini bilenler için gerçekte sorun karmaşık değildir. İktidarın amacı, insanların yaşadığı bölgeleri aşmaz engellerle birbirinden ayırarak, oradaki doğal yaşayışa müdahale etmektir. Bunun için, en büyük doğal engel, geniş bir göl (baraj) alanıdır. Bu şekilde müdahale etmek insanların yaşadığı alanları küçük küçük parçalara ayırmak, bütünlüklü hareketi önlerken, sistem için daha kolay başedilebilir hale getirir. Bölgenin barajlarla paçalanması, gerilla için de geçişi önlerken, bölgenin kendine özgü korunaklı yapısını, direnişe uygun konumunu da değiştirmiş olacaktır. Görünür en “gerçekçi” gerekçe budur. Keban Barajı'ndan bölgeye bol miktarda enerji gelmektedir. Ek baraja ihtiyaç yoktur.

Yukarıdaki gerekçeler dışında, selin önlenmesi, akarsuların debisinin kontrolü gibi gerekçeler de ileri sürülüyor. Bunlar da inandırıcı değildir. Munzur Vadisi'nde sel olayı pek görülmez. Bölgenin orman örtüsü ile kaplı olması ve yağışların genellikle kış aylarında kar olarak yağması, karların yavaş erimesi gibi vb. nedenlerle sele pek rastlanmaz.

Akarsuların debisini kontrol iddiası da gerçeği yansıtmıyor. Çünkü, Munzur'un debisinde

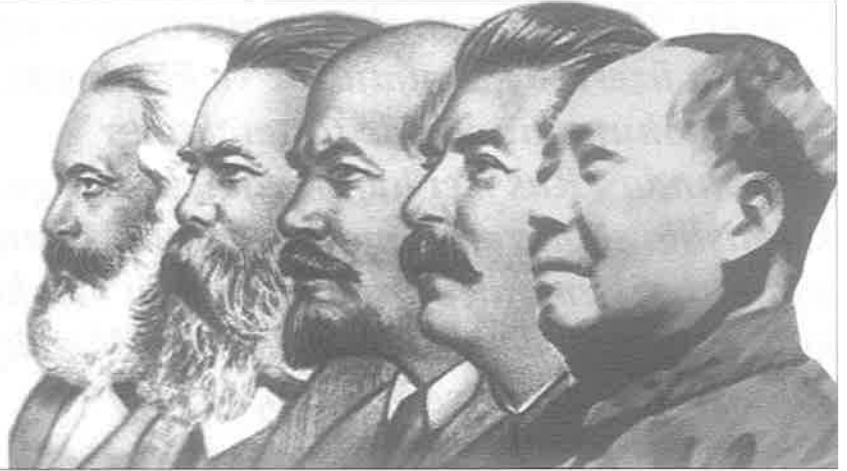
önemli bir değişiklik olmuyor. Bazı akarsular yaz aylarında kurur ama ilkbaharda, kış veya sonbahar aylarında çok yüksek debilerle akar. Munzur için böyle bir durum söz konusu değildir. Çünkü Munzur suyunun neredeyse yarısından yakını Ovacık çevresinden tek bir kaynaktan çıkar; yeraltı suyudur; yukarıdan gelen suların yeraltı sularıyla buluşup tek bir noktadan su yüzüne çıkması ile oluşur. Debisi de sıcaklığı da büyük oranda sabittir.

İnsanlar Munzur Vadisi'nde ya da vadiye açılan küçük akarsuların yatakları üzerinde dar, küçük bölgelerde yaşarlar; hayvancılık yapılır; meyve yetiştirilir. Bölgeye barajların kurulması buradaki yaşama imkanlarını yok edecektir. Bu bağlamda Proje **bölgenin insansızlaştırılması** olarak da değerlendirilebilir.

Munzur Vadisi, Mercan Vadisi tartışılırken, orada yaşamını yitiren 17 güzel insandan da söz etmemek olmaz. Onlar, Munzur'un çocuklarıdır. Munzur'a baraj kurulabilir mi, onu zaman gösterecek, mücadele tayin edecektir. Ama bizler biliyoruz ki, baraj sorunu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Munzur çocuklarını unutmayacak. Çocukları da Munzur'u sahipsiz bırakmayacaktır.

Munzur, Türkiye'de bitki örtüsü, orman ve doğal yapı açısından doğal özelliklerini en sağlıklı biçimde koruyabilmiş bir bölgedir. Munzur dağlarının güney bölgesi kuzey rüzgarlarına büyük oranda kapalı, ılık bir iklimde çok değişik bitki ve hayvan türlerinin bir arada yaşayabildiği bir coğrafyadır. Bu doğal özellikleri sebebiyle Munzur Vadisi, Mercan Vadisi mutlaka korunması gereken, bir çeşit doğal parktır. İşte böyle bir bölgeye baraj yapılmak isteniyor. Barajın görünür gerekçesi enerji sağlamaktır. İlk bakışta, nehrin yüksek bir debiye sahip olması ve büyük bir kod farkının bulunması, enerji kaynağı olarak uygun olduğu izlenimini bırakıyor. Gerçekte ise o bölgenin özellikleri, baraj yapmaya hiç uygun değildir.

DOĞRU YERDEN ÖĞRENELİM

TERAZİNİN AYARIYLA OYNAYARAK ADALET SAĞLANAMAZ; YA DA EKİM DEVRİMİNE KADAR TROÇKİ(*)

Orhan Keskin

Gerçeğin aydınlığına bakamayıp gözlerini yumanlar, yürürken burjuvazinin değneğini kullanırlar. Gün geçmiyor ki burjuvazi, devrimin önderleri hakkında bilinçleri bulan-dırmaya çalışsın. Gönlü sosyalizmden yana herkesin basit mantık yürütmelerle bile bozabileceği bu duruma intikam dürtüsüyle yaklaşanlar sahnelenen oyunun figüranından öteye gidemez. Örneğin Faşizme karşı savaşta 20 milyondan fazla insanını yitirmiş SSCB'nin önderi Stalin, oğlu esir düştüğünde bir Alman generali ile değiş- tokuş edilebileceği önerisini tereddütsüz reddetmiş ve sonuçta oğlu katledilmişti. 60 yıl sonra yeni bir şey keşfetmiş gibi burjuva basın "oğlunu kurtarmak için hiçbir çaba harcamadı, bu nasıl babalık" gibi başlık atarken bu durumu onurlu bir halka yakışan bir önderin davranışı olarak algılamayanların sadece zihninde değil gönlünde de çatlak var demektir.

Özelde Stalin'i hedef tahtasına koyup atış yaparken genelde tüm Sovyet halkına isabet ettirilmeye çalışıldığını yada dün Stalin'i boy hedefi yapanların bugün diğer önderleri de hedeflediğini bir süre önce burjuva basında Lenin'in "frenğiden ölmüş olabileceği" haberlerinden görüyoruz. Maksadın, Lenin'in sadece fizyolojisiyle değil,

önder kişiliğiyle de aşındırılmaya çalışıldığı hemen anlaşıldığı halde kendini "sol", "sosyalist" olarak tanımlayan bir kısım basın bu haberi atlamadı. "Acar gazeteciliğin" gereğini yaptı.

STALİN ŞAHSINDA BOLŞEVİKLERİ DESPOTLUKLA SUÇLAMAK BİR TESADÜF MÜ?

Lenin'in ölümünden sonra Troçki, başlangıçta "politbüroyu", "Parti Merkez Komitesini" bürokratizmle suçlamış "devrimin barometresi" dediği gençliği göreve (başkaldırıya) çağırıyordu. Yalnızlaştıkça daha saldırgan bir hal alıp ibreyi Stalin'den yana çevirdi. SSCB'den kovulduktan sonra ağza alınmayacak küfürlere kadar işi tırmandırdı. Buraya kadar Ekim Devrimi'nde yer almış, emeği geçmiş bir insanın hoş olmayan tutumu olarak algılanabilecek bu durumun devrimden önce de var olduğunu; hatta bunun bir yöntem, tarz olduğunu görmek insanları iyice şaşır-tacaktır. İyi niyetli okurlardan yaptığı hiç mi iyi bir şey yok diye sorulabilir; duran bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir. Kendimizi çok zorlarsak Troçki'nin de yaptığı iyi şeyler olduğunu düşünebiliriz ama bu durum sonucu değiştirmez.

1905 Devriminde TROÇKİ;

1905 Ocağına Kanlı Pazar olayıyla girildi. Papaz Gapon'un etkili olduğu (RSDİP'in yanlış bulmasına rağmen kısmen desteklediği) büyük bir kitle Çar'a (yaşam koşullarının iyileştirilmesi amacıyla) dilekçe vermek için yola çıktı ama askerlerce tam bir katliamla karşılandı.

1900-1904 yılları arasında Rusya'da 670 köylü ayaklanması olmuştu. 1905 yılında 3000 köylü ayaklanması gerçekleşmiş; 2000'den fazla büyük toprak sahibinin çiftliği imha edilmişti.

Ordu içinde de 1905 yılında çatışmalar yoğunlaşmış; başta Potemkin Zırhlısı olmak üzere Karadeniz'deki gemilerin bir çoğu devrimci askerler tarafından ele geçirilmişti. Ayrıca Kronstadt denizcilerinin ayaklanması da bu dönemde öne çıkan olaylardandır.

Yine 1905 ortalarında Çarlık tarafından Duma'nın yetkisi genişletilmek zorunda kalmış; 1) Halka seçim hakkı (yetersiz de olsa) 2) Duma'ya yasama hakkı tanınmıştı.

1905 Aralığına gelindiğinde Petersburg İşçi Sovyeti tutuklanmış, bunun üzerine RSDİP ve Sosyal Devrimciler Genel Grev ve Ayaklanma kararı aldılar. Devrimin merkezi durumuna gelen Moskova'da 20 Aralık'ta 10 bin kişiyle başlayan grev

Troçki; “Leninizm'in tüm yapısı bugün yalan ve tahrifat üzerine kurulmuştur ve kendi yıkımının zehirli tohumunu içinde taşımaktadır” devamında “Rus işçi hareketindeki her geri kalmışlığı sömürmeyi meslek edinmiş olan bu adamın, sistematik olarak kışkırttığı alçakça kavga; insana delice bir şeytanlık gibi geliyor” (Menşevik Çaydze'ye Mektup, 1913)

Gerçeğin aydınlığına bakamayıp gözlerini yumanlar, yürürken burjuvazinin değneğini kullanırlar. Gün geçmiyor ki burjuvazi, devrimin önderleri hakkında bilinçleri bulandırmaya çalışsın. Gönlü sosyalizmden yana herkesin basit mantık yürütmelerle bile bozabileceği bu duruma intikam dürtüsüyle yaklaşanlar sahnelenen oyunun figüranından öteye gidemez. Örneğin Faşizme karşı savaşta 20 milyondan fazla insanını yitirmiş SSCB'nin önderi Stalin, oğlu esir düştüğünde bir Alman generali ile değiş-tokuş edilebileceği önerisini tereddütsüz reddetmiş ve sonuçta oğlu katledilmişti. 60 yıl sonra yeni bir şey keşfetmiş gibi burjuva basın “oğlunu kurtarmak için hiçbir çaba harcamadı, bu nasıl babalık” gibi başlık atarken bu durumu onurlu bir halka yakışan bir önderin davranışı olarak algılamayanların sadece zihninde değil gönlünde de çatlak var demektir.

Özelde Stalin'i hedef tahtasına koyup atış yaparken genelde tüm Sovyet halkına isabet ettirmeye çalışıldığını yada dün Stalin'i boy hedefi yapanların bugün diğer önderleri de hedeflediğini bir süre önce burjuva basında Lenin'in “frengeiden ölmüş olabileceği” haberlerinden görüyoruz. Maksadım, Lenin'in sadece fizyolojisiyle değil, önder kişiliğiyle de aşındırılmaya çalışıldığı hemen anlaşıldığı halde kendini “sol”, “sosyalist” olarak tanımlayan bir kısım basın bu haberi atlamadı. “Acar gazeteciliğin” gereğini yaptı.

**STALİN ŞAHSINDA
BOLŞEVİKLERİ
DESPOTLUKLA SUÇLAMAK
BİR TESADÜF MÜ?**

Lenin'in ölümünden sonra Troçki, başlangıçta “politbüroyu”, “Parti Merkez Komitesini” bürokratizmle suçlamış “devrimin barometresi” dediği gençliği göreve (başkaldırıya) çağırmıştı. Yalnızlaştıkça daha saldırgan bir hal alıp ibreyi Stalin'den yana çevirdi. SSCB'den kovulduktan sonra ağza alınmayacak küfürlere kadar işi tımandırdı. Buraya kadar Ekim Devrimi'nde yer almış, emeği geçmiş bir insanın hoş olmayan tutumu olarak algılanabilecek bu durumun devrimden önce de var olduğunu; hatta bunun bir yöntem, tarz olduğunu görmek insanları iyice şaşıratacaktır. İyi niyetli okurlardan yaptığı hiç mi iyi bir şey yok diye sorulabilir; duran bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir. Kendimizi çok zorlarsak Troçki'nin de yaptığı iyi şeyler olduğunu düşünebiliriz ama bu durum sonucu değiştirmez.

1905 Devriminde TROÇKİ;

1905 Ocağına Kanlı Pazar olayıyla girildi. Papaz Gapon'un etkili olduğu (RSDİP'in yanlış bulunmasına rağmen desteklediği) büyük bir kitle Çar'a (yaşam koşullarının iyileştirilmesi amacıyla) dilekçe vermek için yola çıktı ama askerlerce tam bir katliamla karşılandı.

1900-1904 yılları arasında Rusya'da 670 köylü ayaklanması olmuştu. 1905 yılında 3000 köylü ayaklanması gerçekleşmiş; 2000'den fazla büyük toprak sahibinin çiftliği imha edilmişti.

Ordu içinde de 1905 yılında çatışmalar yoğunlaşmış; başta Potemkin Zırhlısı olmak üzere Karadeniz'deki gemilerin bir çoğu devrimci askerler tarafından ele geçirilmişti. Ayrıca Kronstadt denizcile-

rinin ayaklanması da bu dönemde öne çıkan olaylardandır.

Yine 1905 ortalarında Çarlık tarafından Duma'nın yetkisi genişletilmek zorunda kalınmış; 1) Halka seçim hakkı (yetersiz de olsa) 2) Duma'ya yasama hakkı tanınmıştı.

1905 Aralığına gelindiğinde Petersburg İşçi Sovyeti tutuklanmış, bunun üzerine RSDİP ve Sosyal Devrimciler Genel Grev ve Ayaklanma kararı aldılar. Devrimin merkezi durumuna gelen Moskova'da 20 Aralık'ta 10 bin kişiyle başlayan grev ertesi gün 150 bin kişiyle Genel Greve çevrilmişti. 22 Aralık'ta Silahlı Ayaklanma başladı ve Moskova'nın birçok semtinde barikatlar kuruldu. 28 Aralık'a kadar Silahlı Devrim Birlikleri halkla 20-30 kişilik gruplar oluşturup gerilla savaşı yürütmüş; Çarlık askerlerine karşı büyük başarılar elde edilmişti. Ayaklanma iki düşman kuvvet arasında denge durumundayken dışarıdan getirilen yeni takviyelerle durum tersine dönmeye başlayınca Moskova İşçi Sovyeti ve Parti 1 Ocak 1906'da geri çekilme kararı aldı. Tam 9 gün boyunca halk kahramanca savaşmıştı. Başka şehirlerde de ayaklanmalar olmuş ama onlarda bastırılmıştı.

1905 Devrimine yaklaşım konusunda RSDİP içinde çok farklı düşünceler vardı:

Menşevik'ler proletaryanın müttefik olarak burjuvaziyi (liberal ve monarşist) yanına alması gerektiğini, hatta işçi sınıfına düşen görevin iktidarı burjuvaziye teslim etmek olduğunu ileri sürüyorlardı.

Bolşevikler'in programını ise Lenin “İki Taktik” adlı kitabında şöyle açıklıyor: “...çarlık üzerinde kesin bir zafer kazanabilecek tek güç halktır,yani proletarya ve köylülüktür.(Kent ve kır küçük burjuvazisi de halka dahildir.) “Devrimin çarlık üzerindeki kesin bir zaferi, proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması demektir.” (c.III,s.81)

Lenin uzağı görerek devamında da şöyle diyor: “...eğer bu güçler (halk) yetersiz kalacak olursa o zaman her şey sahte bir anayasa ile sonuçlanacak ya da kötüsü bu da bir “burjuva devrim” olacaktır, ama bu, bir düşük, bir erken doğum, bir kürtaj olacaktır...” (c.III. s.83)

Devrimin iki çizgisi üzerine adlı yazısında Lenin, “Troçki'nin orijinal teorisi (sürekli devrim) Bolşeviklerden, proletaryanın kararlı devrimci mücadele yürütmesi...Menşeviklerden Köylülüğün reddi”ni (Lenin cilt-V) alıp yamalı bohçasını hazırlıyor. Hatta Rosa Lüksemburg ve Parvus'un (Menşevik) Emperyalizm teorisinin orijinalinden aşırıldığı ve kendi “sürekli devrim teorisi”ne temel oluşturduğu da yaygın bir kanıdır.

1905 devriminde Troçki ne yapıyor? “Sürekli Devrim” teorisini yazmakla meşgul! Menşevikler'den de Bolşeviklerden de “ileriye” görüyor! Troçki burjuvaziye hiç yaklaşıyor, Lenin'in halk dediği köylülerle kent-kır küçük burjuvazisini güvenilmez buluyor. Kim yapacak devrimi? İşçiler. Nasıl? **kaba solcu**(vurgu Lenin'in) “sürekli devrim” teorisıyla.

1910;

TROÇKİ Alman Sosyal Demokratlara yanadır

1905 ayaklanması Çarlık rejimi tarafından kanla bastırıldıktan sonra uzun bir döneme Gericik Yılları adı verildi. (1907-1912) Bu dönemde Bolşeviklerin taktiği geri çekil-meydi. Devrime inançları kırılan aydınlar hızla partiden uzaklaşmış; Okhrana polisi birçok ilişkiyi açığa çıkarmakla kalmayıp ajan-prava-katörleri de devreye sokmuştu. Yurt dışında da Bolşevikler çok zor koşullarla mücadele etmek zorunda kaldı. Lenin'in de eşi olan N. Kurupskaya o yılları şöyle anlatıyor: “Paris (1910) de... yoldaşlardan biri...günün birinde açıklıktan o kadar bitkin düşmüştü ki ayağa bile kalkmamıştı. Bir pusula göndererek, bir miktar para getirmemizi, ama parayı kendisine vermek için odasına çıkmamamızı, kapıya bırakmamızı yazmıştı...” (Leninden Anılar) O dönem bu türden olaylar çok yaygındı.

Tüm bunlar bilinmeden Gericik Yılları'nda Bolşeviklerin sadece Çarlıkla değil, Uzlaşmacılarla, Tasfiyecilerle yada Troçkistlerle mücadelede gösterdiği irade ve kararlılık ta iyi anlaşılabilir.

1910 yılına gelindiğinde Troçki'nin ifrad düzeyine varan

çabalarına Alman Sosyal Demokrat Partisi tarafından çanak tutulmuş, desteklenmiştir.

Almanların Troçki'yi yeterince tanımadığını düşünerek Lenin, cevap niteliğinde kaleme aldığı yazıyı Neue Zeit'te yayınlamamış, Polonyalı Sosyal Demokrat Marchauski Lenin'in gözden geçirip onayladığı başka bir yazıyı yayınlamayı başarmıştı.

“Neue Zeit”in 51. sayısında Troçki'nin “Rus Sosyal Demokrasisinin Gelişme Eğilimleri” adlı makalesi yayınlandı. Lenin yanıt olarak aynı yıl “Rusya'daki Parti İçi Mücadelenin Tarihsel Anlamı” makalesini yayınladı. Makaleyi inceleyelim:

“Menşeviklerin ve Bolşeviklerin” proletaryanın derinliklerinde sağlam kökler saldığına inanmak bir “yanılsamadır” diyor Troçki. Troçkimizin ustası olduğu, kulağa hoş gelen ama boş laflara bir örnektir bu. Menşeviklerle Bolşevikler arasındaki görüş ayrılıklarının kökleri “proletaryanın derinlikler-

inde” değil, Rus devriminin **ekonomik içeriğinde** yatmaktadır.

“...Troçki, “boykotçu eğilimin Bolşevizmin tüm tarihinde var olduğunu...bu eğilimin “kitleler içinde eriyip gitmekten kaynaklanan sekterce korkunun, uzlaşmaz imtina radikalizminin bir ürünü” vs. olduğunu düşünüyor.

Troçki Bolşevizmi çarpıtıyor, çünkü o hiçbir zaman, Rus burjuva devriminde proletaryanın rolü hakkında bir ölçüde kesin görüşlere sahip olmayı becerememiştir.”

“...melankolik Troçki ise, bu zeminde fraksiyonlar arasındaki görüş ayrılıklarının, aydınların politik olarak olgun olmayan proletarya üzerinde nüfuz mücadelesi olduğunu düşünüyor.

Troçki'nin Parti'yi küçük düşürüp, kendisini Almanların gözünde göklere çıkarırken ne büyük bir utanmazlık içinde olduğunu şu olay gösteriyor. Troçki Rusya'da “işçi kitleleri”nin Sosyal Demokrat Partiyi “kendi çevrelerinin dışında”

Lenin: ‘Eski “Iskra” zamanında (1901-1903) yalpalayan ve “Ekonomistler”den “Iskracılar”a, Iskracılardan Ekonomistlere geçen bu kişilere “Tuşino firarileri” damgası vurulmuştu... 1901-1903 yıllarında Troçki, ele avuca sığmaz bir “Iskra” taraftarıydı...1903 sonunda Troçki bu kez ele avuca sığmaz bir Menşevik olmuştu, yani “Iskra” taraftarlığından “Ekonomistlere” geçmişti; ...1904-1905 yılında Menşeviklerden ayrılıp yalpalayan bir tutum alarak kah (Ekonomist) Martinov ile birlikte çalışır, kah kaba-solcu “sürekli devrim”i ilan eder. 1906-1907 yıllarında Bolşeviklere yakınlaşır, 1907 ilkbaharında ise Rosa Lüksemburg ile dayanışma içinde olduğunu açıklar.

Dağılma döneminde uzun “fraksiyon olmayan” yalpalamalardan sonra yeniden sağa sapar ve 1912 Ağustos'unda Tasfiyecilerle bir blok oluşturur. Şimdi yine onlardan ayrılıyor, fakat meselenin özü itibariyle onların zavallı düşüncelerini tekrarlıyor.’

ertesini gün 150 bin kişiyle Genel Greve çevrilmişti. 22 Aralık'ta Silahlı Ayaklanma başladı ve Moskova'nın birçok semtinde barikatlar kuruldu. 28 Aralık'a kadar Silahlı Devrim Birlikleri halkla 20-30 kişilik gruplar oluşturup gerilla savaşı yürütmüş; Çarlık askerlerine karşı büyük başarılar elde edilmişti. Ayaklanma iki düşman kuvvet arasında denge durumundayken dışarıdan getirilen yeni takviyelerle durum tersine dönmeye başlayınca Moskova İşçi Sovyeti ve Parti 1 Ocak 1906'da geri çekilme kararı aldı. Tam 9 gün boyunca halk kahramanca savaşmıştı. Başka şehirlerde de ayaklanmalar olmuş ama onlarda bastırılmıştı.

1905 Devrimine yaklaşım konusunda RSDİP içinde çok farklı düşünceler vardı:

Menşevik'ler proletaryanın müttefik olarak burjuvaziyi (liberal ve monarşist) yanına alması gerektiğini, hatta işçi sınıfına düşen görevin iktidarı burjuvaziyeye teslim etmek olduğunu ileri sürüyorlardı.

Bolşevikler'in programını ise Lenin "İki Taktik" adlı kitabında şöyle açıklıyor: "...çarlık üzerinde kesin bir zafer kazanabilecek tek güç halktır, yani proletarya ve köylülüktür. (Kent ve kır küçük burjuvazisi de halka dahildir.) "Devrimin çarlık üzerindeki kesin bir zaferi, proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması demektir." (c.III, s.81)

Lenin uzağı görerek devamında da şöyle diyor: "...eğer bu güçler (halk) yetersiz kalacak olursa o zaman her şey sahte bir anayasa ile sonuçlanacak ya da kötüsü bu da bir "burjuva devrim" olacaktır, ama bu, bir düşük, bir erken doğum, bir kürtaj olacaktır..." (c.III, s.83)

Devrimin iki çizgisi üzerine adlı yazısında Lenin, "Troçki'nin orijinal teorisi (sürekli devrim) Bolşeviklerden, proletaryanın kararlı devrimci mücadele yürütmesi...Menşeviklerden Köylülüğün reddi"ni (Lenin cilt-V) alıp yamalı bohçasını hazırlıyor. Hatta Rosa Lüksemburg ve Parvus'un (Menşevik) Emperyalizm teorisinin orijinalinden aşırıldığı ve kendi "sürekli devrim teorisi"ne temel oluşturduğu da yaygın bir kanıdır.

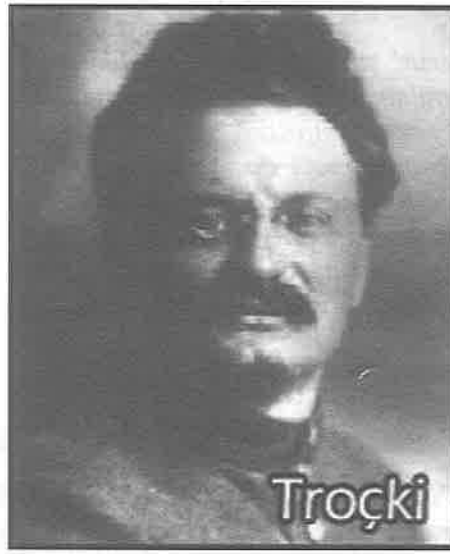
1905 devriminde Troçki ne

yapıyor? "Sürekli Devrim" teorisini yazmakla meşgul! Menşevikler'den de Bolşeviklerden de "ileriye" görüyor! Troçki burjuvaziyeye hiç yaklaşmıyor, Lenin'in halk dediği köylülerle kent-kır küçük burjuvazisini güvenilmez buluyor. Kim yapacak devrimi? İşçiler. Nasıl? **kaba solcu**(vurgu Lenin'in) "sürekli devrim" teorisıyla.

1910;

TROÇKİ Alman Sosyal Demokratlara yanadır

1905 ayaklanması Çarlık rejimi tarafından kanla bastırıldıktan sonra uzun bir döneme Gericik

Yılları adı verildi. (1907-1912) Bu dönemde Bolşeviklerin taktiği geri çekil-meydi. Devrime inançları kırılan aydınlar hızla partiden uzaklaşmış; Okhrana polisi birçok ilişkiyi açığa çıkarmakla kalmayıp ajan-prava-katörleri de devreye sokmuştu. Yurt dışında da Bolşevikler çok zor koşullarla mücadele etmek zorunda kaldı. Lenin'in de eşi olan N. Kurupskaya o yılları şöyle anlatıyor: "Paris (1910) de... yoldaşlardan biri...günün birinde aklıktan o kadar bitkin düşmüştü ki ayağa bile kalkmamıştı. Bir pusula göndererek, bir miktar para getirmemizi, ama parayı kendisine vermek için odasına çıkmamamızı, kapıya bırakmamızı yazmıştı..." (Leninden Anılar) O dönem bu türden olaylar çok yaygındı.

Tüm bunlar bilinmeden Gericik Yılları'nda Bolşeviklerin sadece Çarlıkla değil, Uzlaşmacılarla, Tasfiyecilerle yada Troçkistlerle mücadelede gösterdiği irade ve

kararlılık ta iyi anlaşılabilir.

1910 yılına gelindiğinde Troçki'nin ifrad düzeyine varan çabalarına Alman Sosyal Demokrat Partisi tarafından çanak tutulmuş, desteklenmiştir.

Almanların Troçki'yi yeterince tanımadığını düşünerek Lenin, cevap niteliğinde kaleme aldığı yazıyı Neue Zeit'te yayınlamamış, Polonyalı Sosyal Demokrat Marchlauski Lenin'in gözden geçirip onayladığı başka bir yazıyı yayınlamayı başarmıştı.

"Neue Zeit" in 51. sayısında Troçki'nin "Rus Sosyal Demokrasisinin Gelişme Eğilimleri" adlı makalesi yayınlandı. Lenin yanıt olarak aynı yıl "Rusya'daki Parti İçi Mücadelenin Tarihsel Anlamı" makalesini yayınladı. Makaleyi inceleyelim:

"Menşeviklerin ve Bolşeviklerin" proletaryanın derinliklerinde sağlam kökler saldıgına inanmak bir "yanılsamadır" diyor Troçki. Troçkimizin ustası olduğu, kulağa hoş gelen ama boş laflara bir örnektir bu. Menşeviklerle Bolşevikler arasındaki görüş ayrılıklarının kökleri "proletaryanın derinliklerinde" değil, Rus devriminin ekonomik içeriğinde yatmaktadır.

"...Troçki, "boykotçu eğilimin Bolşevizmin tüm tarihinde var olduğunu...bu eğilimin "kitleler içinde eriyip gitmekten kaynaklanan sekterce korkunun, uzlaşmaz imtina radikalizminin bir ürünü" vs. olduğunu düşünüyor.

Troçki Bolşevizmi çarpıtıyor, çünkü o hiçbir zaman, Rus burjuva devriminde proletaryanın rolü hakkında bir ölçüde kesin görüşlere sahip olmayı becerememiştir."

"...melankolik Troçki ise, bu zeminde fraksiyonlar arasındaki görüş ayrılıklarının, aydınların politik olarak olgun olmayan proletarya üzerinde nüfuz mücadelesi olduğunu düşünüyor.

Troçki'nin Parti'yi küçük düşürüp, kendisini Almanların gözünde göklere çıkarırken ne büyük bir utanmazlık içinde olduğunu şu olay gösteriyor. Troçki Rusya'da "işçi kitleleri"nin Sosyal Demokrat Partiyi "kendi çevrelerinin dışında" değerlendirdiğini yazıyor ve "Sosyal Demokratsız sosyal-demokratlar"dan bahsediyor.

Troçki bugün bir frak-

değerlendirdiğini yazıyor ve "Sosyal Demokratsız sosyal-demokratlar"dan bahsediyor.

Troçki bugün bir fraksiyonun, yarın bir başka fraksiyonun düşünsel donanımını aşırır ve o nedenle kendisini iki fraksiyonun üzerinde gösterir.

Lenin, Troçki hakkındaki son kararı okurlara bırakıyor: "Troçki'nin Rusya Sosyal-Demokrasisi içinde "genel parti eğilimi"ni mi," yoksa genel parti karşıtı" eğilimini mi temsil ettiğine okurlar kendisi karar versin" (cilt III- s.475)

1911;

TROÇKİ Fraksiyonculukta zirveye çıkıyor

II.Duma seçimleriyle meclise giren 55 Sosyal Demokrat Milletvekili'nin 28'i tutuklanıp çeşitli cezalara çarptırılmış, ardından yapılan III. Duma (1907) seçimlerine katılıp katılmama konusunda Bolşevikler içinde tartışmalar yaşanmıştı. Otvovistler (Tavsiyeciler) adı verilen grup Duma'daki sosyal-demokrat temsilcilerin hemen geri çağrılmasını talep ediyordu. Ültimatistlerin (Uzlaşmacılar) farkı ise Duma'daki sosyal demokratlara ultimatome verilmesi, geri gelmezlerse o zaman geri çağrılmalarını uygun görüyordu. Bu iki akım zamanla kaynaşmış, Vperiyod gazetesini ele geçirmekle kalmayıp, İtalya'nın Capri adasında kendi parti okullarını da açmışlardı. Adı geçen fraksiyonlarda kimler yoktu ki: Bogdanov, M.Gorki, Lunaçarski, K.Amanev, Varski, Losovski, Rikov, Nogin vb....

Troçki hem Tasfiyecileri hem de Uzlaşmacıları önce el altından sonra açıkça desteklemeye başladı. İtalya'da Capri adasında "Vperiyod"cular tarafından açılan okulun ardından kasım 1910'da yine İtalya'da Troçki'nin de katılımıyla Bologna'da bir okul daha açıldı. Lenin bu oyunu bozmak için "Uzlaşmacıların ve Erdemlilerin Yeni Fraksiyonu Üzerine" adlı çalışmasını hazırladı. Şöyle diyor Lenin:

"Uzlaşmacılarla Troçki arasındaki tek fark, onların Troçki'yi Fraksiyoncu görüp kendilerini öyle görmemeleri, Troçki'nin ise tam tersi görüşte olmasıdır." devamında "... Gerek Troçki gerekse de "tutarsız Troçkistler", fraksiyonları olma-

diğını temin ediyorlar, çünkü birleşmenin "biricik" hedefi fraksiyonları yok etmekmiş, onların kaynaşması propagandası vs. imiş. Ama bu türlü teminatların hepsi sadece kendine tapınma ve korkakça saklanbaç oyunudur, nedeni çok basit, ...Her fraksiyon, kendi platformunun ve politikasının fraksiyonların yok edilmesi için en iyi yol olduğundan emindir..." (cilt IV, s.108)

1912;

Troçki'nin RSDİP içinde ayak oyunları

1912 yılına gelindiğinde Çarlık rejimi ile ezilenler arasındaki mücadele şiddetlendi. Devrimci bir yükseliş dönemine girildi. Özellikle askeriye içinde Türkistan'da ve Batlık donanmasında ayaklanmalar oldu. Kasım 1912'de IV. Duma seçimlerine Bolşevikler "sol blok" şiarıyla girdiler.

1912 yılında Bolşevikler Prog Konferansını başarıyla tamamlamıştı. Aynı yılın ağustosunda Troçki Viyana da Bolşeviklere düşman tüm grupçukları (8 grup) bir araya getiren (Troçki'nin kendisi, BUND, Letonya Sosyal Demokratları, Spilka, Tasfiyeciler, Uzlaşmacılar vs.) konferans organize etti. Organizasyon Komitesi (OK) adıyla da gidip (başlarında Troçki) IV. Duma seçimleri için Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin RSDİP'e vermeyi kararlaştırdığı 80 bin marklık parayı almaya çalışırlar.

Lenin bu girişim karşısında Alman Sosyal Demokrat Parti Başkanlığı'na gönderilmek üzere "RSDİP de mevcut durum üzerine" başlıklı yazıyı kaleme aldı.

"Başkanlığı yanılmış olan Letonyalıların ve Tasfiyecilerin niyeti hile yoluyla Alman işçilerinden para elde etmeye yöneliktir. (Letonyalıların, Bundçuların, Troçki ve ortaklarının) uzun lafın kısası budur. Fakat hile cezasız kalmasıdır." (cilt V, s.177)

1914;

TROÇKİ'nin UKKTH'na inkarcı yaklaşımı

Lenin "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" kitabında Bolşeviklerin Ulusal Soruna bakışını parlak bir biçimde ortaya koyuyor. Diğer yandan da Troçki'nin Ulusal

Soruna kaba, inkarcı yaklaşımını da teşhir ediyor.

II. Parti Kongresi'nde (1903) Polonyalı Marksistler Ulusların Kendi Kaderini Tayin ilkesini "kültürel-ulusal özerklik"le değiştirme önerisiyle geldiler ama kabul görmeyince ayrıldılar... 1906 yılında tekrar partiye girdiler. 1910 yılına kadar ilgili maddeye hiçbir itirazları olmadı yani kabullendiler ama Troçki, Polonyalı Marksistleri 1903'deki konumunda var sayarak hedefi 12'den vurma gayretiyle söylenmemiş şeyleri söylenmiş gibi gösterip bol kepçe dağıtıyor.

Aşağıda Troçki'nin Polonyalı Sosyal Demokratlara bakışı ve Lenin'in esprili yanıtı sanırız konuyu daha da anlaşılır kılacaktır.

"İyilik sever Troçki bir düşmandan daha beter! O, "Polonyalı Marksistler"ın aslında Rosa Luxemburg'un her makalesiyle hemfikir olduklarına dair kanıtlarını, "özel konuşmalar"dan (yani Troçki'ye her zaman hayat veren dedikodulardan) başka bir yerden toplayamazdı. Troçki "Polonyalı Marksistleri", inançlarına ve partilerinin programına bile saygı gösterecek durumda olmayan onursuz ve vicdansız olarak gösterdi. İyiliksever Troçki!

Marksizm'in hiçbir ciddi sorununda hiçbir zaman Troçki sağlam görüşlere sahip olmadı, her zaman şu ya da bu görüş farklılıklarının "yırtık ve yarıklarına sızdı" ve bu arada bir taraftan bir tarafa sıçradı." (cilt IV, s-303)

1915;

TROÇKİ'nin Avrupa Birleşik Devletleri yada Dünya Birleşik Devletleri sloganın gerici özü

Savaşın Avrupa'yı kasıp kavurduğu bir dönemde Avrupa Birleşik Devletleri ve Dünya Birleşik Devletleri sloganları bazılarının (başta da Troçki) diline dolanmıştı. Bugünkü Avrupa Birliği tartışmalarına benzetebileceğimiz, ama o dönemin tüm Avrupa'sı birbiriyle çatışırken ortaya atılmış böyle bir "düşünce" ne anlama gelebilir? Tabii ki aynı dönem Bolşeviklerin önderlik ettiği Zimmerwald Konferansında da (1915) Emperyalist Savaşı her devrimcinin kendi ülkesinde İç Savaşa çevirmesi gerektiği ve Anavatan savunuculuğundan

ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

SENDİKALAR ÜZERİNE

Kapitalizmin ayakta kalma çabaları içerisinde en çok başvurduğu ve giderek çeşitlendirdiği araçlar, baskı ve şiddettir. Bunun yenilenerek ve çapını büyüterek sürmesinin kaynağında kapitalizmin anti-insan niteliği yatmaktadır. Kapitalizmden yana çıkarı olanların iddia ettiği aksine; geri giden, tükenmeye doğru yol alan sistem, kapitalist sistemdir. Her gün yeni önlemlerle insanın karşısına çıkan sistem, insanın doğasına ve ruhuna aykırı olan bir sistemdir. Bu sistemi çöküşe götürecek içsel çelişkiler arttıkça, insanlık için alternatif olan özgürlükçü sistemin de önemi ve güncelliği artmaktadır. İnsanlar yatağına sığmayan bir akıntıyı durdurmak için, nasıl ellerine geçirdikleri hemen her aracı kullanmaya çalışırlarsa; sistemin sahipleri de bugün kendi yasalarının sınırlarını da çiğneyerek, sonuç vereceğine inandıkları her aracı, insanlık nehrinin habercisi olabilecek akıntıları büyümeden durdurmak için kullanmaktadırlar.

Gerçekte bugün, emperyalist egemenleri ve onların işbirlikçilerini yerle bir edecek potansiyel güç ve nedenler vardır. Eksik olan ve egemenlerce geciktirilen şey bu potansiyel gücün hedefe akışını sağlayacak olan siyasal organizasyondur. Kısacası en büyük sorun örgütsüzlüktür. Bunun, sistem tarafından oluşturulan dışsal nedenleri gibi, içsel nedenleri

vardır. Ve tayin edici olan da budur.

Dünyada ekonomik büyümenin %2.5'in altına düştüğü ve sistemin krizler eşliğinde ancak şiddet ve savaşlarla ayakta durabildiği koşullarda, egemenlerden farklı bir tutum beklenmemelidir. Onlar, düşen kar oranlarını yükseltmenin, yeni pazar alanları oluşturma ve girdikleri ülkelerde yerel her türlü direnci kırmanın yoluna bakacaktır. Bunun yöntemlerinden biri, örgütlülüğe giden tüm yolları tahrip etmekse; karşı durmanın yolu, direnmek ve sonuç alıcı çözümler üretmektir.

Doğrudan çalışma alanlarından yansıyan bir örgütlülük olarak sendikalar, uluslararası sermayenin önündeki tüm engellerin kaldırılması anlamına gelen küreselleşmenin karşısındaki en önemli engellerden biridir. Bu nedenle de uzun süredir boy hedefleri arasındadır.

Sermaye güçleri, ender görülecek biçimde kartlarını açık oynuyor. Bırakalım yeni haklar vermeyi, var olanları da alacağını açıkça beyan ediyor. Kamu alanında da aynı adımları dayatıyor. Çalışan sayısı hızla indirilmeli ki verim artsın diyor. Açıktır ki burada kastedilen şey artı değer sömürsüdür. Ve bunun güvenceye alınması için, sendikal örgütlülüğü ya organik olarak yok etmeye ya da içi boş bir hale düşürmeye çalışmaktadır. Halit Narin'in bu konudaki

açıklaması dikkat çekicidir: "Artık grev lafı duymak ve grev görmek istemiyoruz." diyen ve sendikacılara "sendika olarak işçiye vereceğiniz daha fazla beceri, daha fazla üretim olmalıdır. İşyerinde verim artmalıdır, maliyet düşmelidir ki sendikacılık bir mana ifade etsin." diye seslenen Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası Genel Başkanı Halit Narin; sermayenin kendine, çıkarlarını gözetmek üzere "çiftlik kahyası" aradığını ve sendikacıları buna yakışık gördüğünü açık bir biçimde ifade etmiştir. İşçinin öfkesini yatıştırmaya soyunan sendikacılardaki ehlileşmeyi yeterli görmeyen sermayedarlar, şimdi de kendi çıkarlarına gözetmenlik edilmesini istiyor.

Sermaye, kartlarını bu denli açık oynarken, onlardan reformist bir duruşla ve salt diyalogla, iyi niyet mesajlarıyla hak alınabileceğini düşünmek, adımlarını bu sınırlılıkta tutmak; saflıktan öte, maksatlı bir tutumdur.

Bugün sendikaların yaşamakta olduğu problemler, yukarıda çizdiğimiz genel tablodan bağımsız değildir. Ve gerçekte emeği temsil eden tüm örgütsel yapıları cenderesine alan kapsamlı bir saldırının sonuçlarıdır. Bu sorunları aşmak için tartışmalar yapmak, kararlar alıp koşullarını zorlamak doğru ve gereklidir. Ne var ki, önüne **amaçsız/şekilsiz tartışma süreçleri** koyup, meseleyi salt "sendikacılık"

Kapitalizmin ayakta kalma çabaları içerisinde en çok başvurduğu ve giderek çeşitlendirdiği araçlar, baskı ve şiddettir. Bunun yenilenecek ve çapını büyütürken sürmesinin kaynağında kapitalizmin anti-insan niteliği yatmaktadır. Kapitalizmden yana çıkarılanların iddia ettiğinin aksine; geri giden, tükenmeye doğru yol alan sistem, kapitalist sistemdir. Her gün yeni önlemlerle insanın karşısına çıkan sistem, insanın doğasına ve ruhuna aykırı olan bir sistemdir. Bu sistemi çöküşe götürecek içsel çelişkiler arttıkça, insanlık için alternatif olan özgürlükçü sistemin de önemi ve güncelliği artmaktadır. İnsanlar yatağına sığmayan bir akıntıyı durdurmak için, nasıl ellerine geçirdikleri hemen her aracı kullanmaya çalışırlarsa; sistemin sahipleri de bugün kendi yasalarının sınırlarını da çiğneyerek, sonuç vereceğine inandıkları her aracı, insanlık nehrinin habercisi olabilecek akıntıları büyümeden durdurmak için kullanmaktadırlar.

Gerçekte bugün, emperyalist egemenleri ve onların işbirlikçilerini yerle bir edecek potansiyel güç ve nedenler vardır. Eksik olan ve egemenlerce geciktirilen şey bu potansiyel gücün hedefe akışını sağlayacak olan siyasal organizasyondur. Kısacası en büyük sorun örgütsüzlüktür. Bunun, sistem tarafından oluşturulan dışsal nedenleri gibi, içsel nedenleri vardır. Ve tayin edici olan da budur.

Dünyada ekonomik büyümenin %2.5'in altına düştüğü ve sistemin krizler eşliğinde ancak şiddet ve savaşlarla ayakta durabildiği koşullarda, egemenlerden farklı bir tutum beklenmemelidir. Onlar, düşen kar oranlarını yükseltmenin, yeni pazar alanları oluşturmanın ve girdikleri ülkelerde yerel her türlü direnci kırmanın yoluna bakacaktır. Bunun yöntemlerinden biri, örgütlülüğe giden tüm yolları tahrip etmekse; karşı durmanın yolu, direnmek ve sonuç alıcı çözümler üretmektir.

Doğrudan çalışma alanlarından yansıyan bir örgütlülük olarak sendikalar, uluslararası sermayenin önündeki tüm engel-

lerin kaldırılması anlamına gelen küreselleşmenin karşısındaki en önemli engellerden biridir. Bu nedenle de uzun süredir boy hedefleri arasındadır.

Sermaye güçleri, ender görülecek biçimde kartlarını açık oynuyor. Bırakalım yeni haklar vermeyi, var olanları da alacağını açıkça beyan ediyor. Kamu alanında da aynı adımları dayatıyor. Çalışan sayısı hızla indirilmeli ki verim artsın diyor. Açıktır ki burada kastedilen şey artı değer sömürüsüdür. Ve bunun güvenceye alınması için, sendikal örgütlülüğü ya organik olarak yok etmeye ya da içi boş bir hale düşürmeye çalışmaktadır. Halit Narin'in bu konudaki açıklaması dikkat çekicidir: "Artık grev lafı duymak ve grev görmek istemiyoruz." diyen ve sendikacılara "sendika olarak işçiye vereceğiniz daha fazla beceri, daha fazla üretim olmalıdır. İşyerinde verim artmalıdır, maliyet düşmelidir ki sendikacılık bir mana ifade etsin." diye seslenen Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası Genel Başkanı Halit Narin; sermayenin kendine, çıkarlarını gözetmek üzere "çiftlik kahyası" aradığını ve sendikacıları buna yakışık gördüğünü açık bir biçimde ifade etmiştir. İşçinin öfkesini yatıştırmaya soyunan sendikacılardaki ehlileşmeyi yeterli görmeyen sermayedarlar, şimdi de kendi çıkarlarına gözetmenlik edilmesini istiyor.

Sermaye, kartlarını bu denli açık oynarken, onlardan reformist bir duruşla ve salt diyalogla, iyi niyet mesajlarıyla hak alınabileceğini düşünmek, adımlarını bu sınırlılığa tutmak; saflıktan öte, maksatlı bir tutumdur.

Bugün sendikaların yaşamakta olduğu problemler, yukarıda çizdiğimiz genel tablodan bağımsız değildir. Ve gerçekte emeği temsil eden tüm örgütsel yapıları cenderesine alan kapsamlı bir saldırının sonuçlarıdır. Bu sorunları aşmak için tartışmalar yapmak, kararlar alıp koşullarını zorlamak doğru ve gereklidir. Ne var ki, önüne **amaçsız/şekilsiz tartışma süreçleri** koyup, meseleyi salt "sendikacılık" sınırlılığında görmek ve daha

Ancak devrimle aşılacak bir sorunu demokratik kitle örgütü üzerinden aşmaya çalışmak, kimilerine ileri ve radikal bir duruşun ifadesi gibi gelebilir. Gerçekte ise bu, devrim amacından fiilen vazgeçmenin ifadesidir; geri ve sağ bir duruştur. Son olarak ÖDP eksenli hazırlanan ve Kürt Hareketi'ne koşulsuz teslimiyeti dayatan "Aydın Çağrısı", bozulmanın vardığı boyutu yansıtan önemli bir gelişmedir.

tehlikelisi, diğer başka konularda olduğu gibi, bu alandaki önkabullere de kuşkunun/bilinemezliğin gölgesini düşürüp; doğru bilgiye ulaşmayı bir bilinmeze ertelemek -niyet ne olursa olsun- kavga yarardan çok zarar getirecektir.

Sendikalar, diğer demokratik kitle örgütlerinden farklı olarak doğrudan sınıfa dayanan ve sınıfsal temelde yükselen örgütlenmelerdir. Kendi kitlesinin ekonomik ve demokratik haklarını geliştirmek, kazanımlarını korumak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için; burjuvaziye ve onun ittifaklarına yandaşlarına karşı mücadele ederler. Bu mücadelede sendikalar kendi kitleleri ile -sınıfla- tam bir organik bütünlük içindedirler. En geniş demokratik katılım ile kitlelerin tüm eğilimleri, beklentileri, talepleri belirlenerek sendikaların hedefleri tayin edilir. Bu hedefler belirlenirken sadece güncel olan talepler değil, ileriye dönük, geleceği belirleyecek taleplere de

yer verilir. Sendikaların mücadelesine konu olan talepler, doğrudan kendi kitlesinin somut taleplerinden kaynaklanır. Bu nedenledir ki sendikalar, mücadele için her adım atışlarında dayandığı kendi kitlesinin gücünü yanında hisseder. Kendi kitlesi ile bu organik ilişkiyi kuramayan sendikalar bütün söylemlerine rağmen örgütlenme ve mücadelede yalnız kalırlar.

Aslında Türkiye Devrimci Hareketi, sendikal alan dahil olmak üzere bugün için de anlamını koruyan pek çok deneyimden geçmiştir. Önemli olan, bu deneyimleri, öznelğin veya sürecin ehlileştirici karakterinin aynasında kırıp içini boşaltma fiiline izin vermeden ve böylesi çabalara itibar etmeden alternatif bir yol izleyebilmektir.

Bizler ait olduğumuzu söylediğimiz geleneğin niteliklerine uygun hareket etmek durumundayız. Dün; Tariş, Çeltek, Yeraltı Maden İş veya Fatsa bir tesadüfün ürünü olarak ortaya çıkmadı. Eğer çözüm aranıyorsa, bu örneklerin oluşum karakteri incelenmeli ve oradan çıkarılan dersler ölçü alınmalıdır. Aksi takdirde, sistemin karşısında bir kez daha, örgütlülüğe en çok ihtiyaç duyulan bir konjonktürde, silahsız, donanımsız duruma düşülecektir.

ÖNCELİKLER, SÜRECİN İHTİYAÇLARI BAĞLAMINDA DOĞRU TANIMLANMALIDIR

Bir örgütsel alanın kendine has nitelikleri ve iç işleyişi gereği bağımsız olması ile siyasal bir yapı veya yapılarla etkileşim içerisinde olması birbirini dışlayan olgular değildir. Apolitik eğilimlerin, örgüt fobisinin ve bireyciliğin siyasal yapıları tehdit eder boyutlara geldiği bu süreçte; sendikanın dışsal etkilere karşı bağımsızlığını korumak adı altında alınan önlemlerin, devrimci siyasal yapılara karşı örülmeye çalışılan kalkını büyütecek tarzda etki yapmamasına özen gösterilmelidir. Diğer DKÖ'lerde olduğu gibi sendikalarda da kimi siyasal yapıların organik düzeye varan müdahalelerinin de etkisiyle yer yer siyaset karşıtlığının

geliştiğini görüyoruz.

İşçi sınıfının taleplerinin siyasallaşması, ekonomik-demokratik temelde verilen mücadelenin, inişleri-çıkışları içinde, burjuvazi ile olan çatışmalar sonucu ortaya çıkar. Ve bu noktadan sonra siyasal temelde sistem karşıtı yapılara ideolojik düzeyde bir yakınlaşma ve etkileşme sürecine girilir. Sınıf tabanında sendikal mücadelenin sınırlı kazanımlarıyla gerçek kurtuluşun sağlanamayacağı bilinci oluştuğu da **sol düşünce** yaygınlaşır/kitleleşir.

Gerçekte siyasal mücadelenin, çok geniş bir uygulama alanı vardır. Bu, doğru ve yeterli biçimde uygulandığında, demokratik mücadelenin siyasal mücadele ile ikame edilmesini gerektirecek bir durum/ihtiyaç oluşmaz. Ne var ki siyasal mücadelede eksik/yetersiz kaldığı oranda bu durum, DKÖ'leri bir siyasal organizasyonun birimi gibi kullanmak biçimindeki çarpıklığın önünü açar.

Sendikalar elbette ki siyaset dışı bir alan değildir. Sendika, siyasal organizasyonlarla iletişim içinde olur. Ancak buradaki bağ ideolojiktir, organik değildir. Bağın organik olarak kurulması, sendikanın işlevini de kapsama alanını da daraltır. Bu nedenle ve doğru yöntemin gereği olarak, sendikal zemindeki kötü gidişat, siyasal yapıların etkisine açık olmaya değil, yanlış etki ve yönlendirmelere fatura edilmelidir. Örneğin bugün KESK'in üzerinde ÖDP'nin etkisinin olması, koparıp alma kültürünü ve kolektif gücün başarısına olan inancı değil, **uzlaşmayı** koşullamaktadır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, siyasal yapıların etkisine açık olmanın değil, ÖDP'nin yönlendirmesine açık olmanın yanlış olduğudur.

İçinden geçilmekte olan dönem emekçileri hemen her alanda örgütsel sorunlarla yüz yüze bırakmış, sorunların yakıcılığı yer yer bütünden bağımsız olarak parçanın sorunlarına yoğunlaşmayı beraberinde getirmiştir. Bu durum kavganın kimi kesitlerinde önemli bir problem oluşturmasa da bugünün koşullarında biz, siyasal

zeminde oluşan boşlukların doldurulmasını ve bağımsız bir siyasal hareketin oluşturulması hedefini öncelikli görüyor; diğer tüm çabaların buna tabi olması gerektiğini düşünüyoruz. Aksi takdirde, arabayı atın önüne koşan, öncelikleri gözetmeyen, bireysel kaygılarca yönlendirilen amorf ve apolitik bir duruşun sürece hakim olacağı kaygısını taşıyoruz.

İşçi sendikalarında rastlanan ağalık sistemi gibi olmasa da bir bürokratlaşmanın KESK'in başına musallat olması sebebiyle, siyasal etkileşim "zararlı bir dışsal faktör" olarak görülmektedir. Gerçekte ise sorun, KESK'in o bürokrat ağdan kurtulamaması ve doğru devrimci bir duruştan gıda alan bir konuma geçememesidir.

SENDİKALARDA RASTLANAN EDİLGENLİK, NİTEL VE NİCEL GÜÇTE ZAYIFLAMA, DIŞARIDAKİ SİYASALLIKTAN BAĞIMSIZ DÜŞÜNÜLMEMELİDİR

Mücadelenin çeşitli dönemlerine ait kesitler incelendiğinde, dışarıdaki siyasal ivme ile dernek, sendika, vb. kurumlardaki mücadele ve örgütlülük düzeyi arasında doğrudan bir ilinti olduğu görülecektir. Örneğin 1980 öncesinde dernekler, sendika ve odalar dolup taşarken ve mücadelede örnek bir tutum sergilerken, 12 Eylül sonrasında, susan sokaklarla beraber suskun demokratik kitle örgütleri ortaya çıktı. Bugün de özellikle '90 sonrasında sokaklara hakim olan edilgenlik, atalet ve ehlileşmenin çeşitli renklerine; sendika, vb. yerlerde rastlanmaktadır. Bizzat yaşamın içinde gözlediğimiz; ÖDP-lileşme, Halkevcilik, legal araçların fetişleştirilmesi, illegalite fobisi, Leninist Parti modelinden ve farklı mücadele biçimlerini bir arada kullanma ustalığından uzaklaşma gibi olgular doğru anlaşıldığında sendikaların durumu da doğru anlaşılacaktır. Yani ortada salt bir karaciğer, mide veya böbrek rahatsızlığı yok; bünye bütünüyle zehirlenmiş. Bu nedenle, iyileşmenin yolu, sendikacılık alanında "müthiş buluşlar" aramak değil;

sokakta da sendikada da reformizmin, ehlileşme ve uzlaşmanın yerine doğru devrimci bir duruşun gereklerini hakim kılabilmektedir. Aynı şey, MHP'nin/gericiliğin sendikalara egemen olma çabası için de geçerlidir. Genelde faşizme kitle tabanlı oluşturma sorunundan, bölgesel bir etki alanı oluşturma çabasına varıncaya kadar çok geniş bir çerçevede MHP'nin sürdürdüğü çalışmalar, sendikalar için büyük bir tehdit olarak düşünülmeli; ancak, anlamı da ona karşı duruş da doğru tanımlanmalıdır.

Gerçekte Fransa'da Le Pen, Türkiye'de MHP veya son yıllarda çeşitli coğrafyalarda oy artışı sağlayan diğer ırkçı-faşist yapılar sistemden bağımsız olgular değildir. MHP'nin durumu, ülkemiz özgünlüğüne dair kimi özel nitelikler içerse de genelde birbirine benzer örneklerle karşı karşıya olduğumuzu ve genel gelişmelerden bağımsız düşünülmemesi gerektiğini söyleyebiliriz.

MHP'nin önünü çeşitli alanlarda farklı araçlarla kesmeye çalışmak, doğru ve gereklidir. Ne var ki, MHP'nin sendikalara egemen olması ve hatta tek başına iktidar bile olması "her şeyin sonu" gibi algılanmamalı; bulunulan mücadele alanında yaşanan kayıpların somutluğu acı verse de bütünüyle bir "yenilgi" ruh haline girilmesi önlenmelidir.

Sendikal alanda örgütlenme sorunu, "toplu görüşme" beklentisine kadar daraltılmamalıdır. Sendikal mücadelenin "toplu görüşme" talebiyle özdeşleştirilmesi bir yandan mücadele alanını daraltırken diğer yanda "yetkinin kaçabileceği" kaygısı örgütte bir moral kaybına, mücadele azminin düşmesine neden olabilir. "Toplu görüşme" yetkisinin kaybı, kitle ile oluşan bağlar üzerinde de aşındırıcı bir etki yapar. Ancak, bugün için acil önlemler alınırken mesele uzun vadeli bir perspektif içinde ve daha kapsayıcı bir yaklaşımla ele alınmalı ve KESK'teki egemen zihniyetin yaşayabileceği "çöküntü hali"nin bütüne yayılması önlenmelidir.

Mahkeme kararıyla örgütlülüğün dağılacağı kaygısının yarat-

tığı şok, Eğitim-Sen ve KESK'teki bugüne kadar sürdürülen yanlış örgütlenme anlayışının iflasının da başlangıcıdır. O koşullarda, uzun dönemden beri süren örgütlenme-mücadele anlayışının da sorgulanması gerekir. Sözünü ettiğimiz bu çaba ve arayışlar elbette ki '80 öncesinin DİSK bilgileri ile yetinecek olmayacaktır. Bu tür iddia ve ithamlar, konuyu çarpıtma amaçlıdır.

Son dönemlerde sendikalar da, sol adına kaygı verici bir söyleme sıklıkla rastlanır oldu. Çeşitli kesimlerce dillendirilen ve gerçekte sendikal hareket için büyük bir tehdit içeren yaklaşım, kısaca şöyledir: *"Bugüne kadar sürdürülen örgütlenme çabaları ile demokratik-sol değerlere bağlı kesimlerin örgütlenmesinde neredeyse hedeflere ulaşılmıştır. Şimdi hedeflenmesi gereken merkezdeki ve sağdaki diğer kesimlerdir. Bu nedenle de buna uygun bir söylem benimsenmelidir."*

Bugüne kadar sendikal hareketin göreceli olarak daha kolay olan bir yöntemle daha çok demokrat-sol kesimlerin ileri unsurlarını bünyesine kazanabildiği, diğer emekçi kesimleri kucaklamada yetersiz kaldığı doğrudur. Bu, günümüz sendikal hareketin en önemli zaaflarından biridir. Ancak bu zaaftan arınmanın, kurtulmanın yöntemi söylem ve eylem olarak soldan uzaklaşma değildir. Sol düşüncenin ideolojik olarak kaynağı emekçi sınıflardır, işçi sınıfıdır. Emekçilerin ve işçi sınıfının somut talepleri doğrultusunda yükselen bir söylem sadece demokrat-sol kesimleri değil tüm sınıfı kucaklayabilir. Emekçi sınıfların somut talepleri doğrultusunda gelişen bir sendikal hareket burjuvazi ile ne kadar uzlaşmaz bir mücadele çizgisi sürdürürse sınıfın tümüyle o kadar kolay bütünleşir. Sınıfın bütünü açısından önemli olan söylem değil kendi talepleri doğrultusunda gelişen eylemdir.

1980'den bugüne yaşanan değişimi, **mücadelede devamlılığın gerekleri dahilinde** takip edenler, bugün yeniye görme ve karşılama konusunda zorlanma-

yacaktır. Zaten, çeşitli dönemlerde, işçi sınıfı içerisinde gelen seslere kulak kabartılırsa, onların çözüm potansiyeli taşıdığı da görülecektir.

YANLIŞ BİR BAŞKA YANLIŞLA İKAME EDİLMEMELİDİR

Bugün ülkemizde örgütsüzlüğün pek çok biçimi ile karşılaşmaktadır. **Sol, büyük ölçüde örgütsüzdür.** Kastettiğimiz salt politik örgütlenmeler de değildir. Örgüt içinde örgütsüzlük yaşanmaktadır. Kişi sendikalıdır, bir derneğe veya Oda'ya üyedir; ama, örgütlülük bilincini ya almamış ya da yanlış almış olduğu için, **örgüt içinde örgütsüz** durmaktadır. Politik yapılar, bundan daha fazla zarar görmekte; oluşan örgüt fobisinin faturası da onlara kesilmektedir.

12 Eylül sonrasının tahrip edici etkisini örgütsüz karşılayan ülkemiz solu, '80 sonlarında dünya ölçeğinde yaşanan gelişmeleri de gerek fiziki gerekse ruhsal anlamda zayıf olduğu bir tarihsel kesitte karşılamış ve bunun sonucunda; örgütlülüğün, plan yapmaktan, gelecek düşünmekten, dayanışmadan, risk almaktan öcü gibi korkan bir sol (!) kesim oluşmuştur. Bugün halkımız bunu, farklı versiyonlarda, farklı iddia ve duruşlarda izlemektedir. Başlangıçta utangaç biçimlerde rastladığımız söz konusu duruşlar, bugün kendinden emin bir görüntü sergileyecek denli yeni halini kanıksamıştır.

Sanki bir komplodan veya bir senaryodan söz ediyor gibi olmamız, yanlış anlamaya sebep olmamalıdır. Kısaca, **"gerçeklik özneliğe kurban edilmiştir"** diyebiliriz.

Bugün devrimciler, bizzat yaşam içerisinde yüzü defalarca açığa çıkmış kimi kişi ve olgulardan neden uzak durulması gerektiğini; en azından aynı örgütsel çatıyı ve aynı soluğu paylaşmamak gerektiğini, kanıtlamak zorunda kalıyorsa; bu, acı bir durumdur. Devrimci gelenekten gelen çevreler, yıllar sonra TKP'yi veya Troçkistleri, daralma kaygısıyla keşfetmiş iseler; bilmek durumundalar ki, asıl bu nedenle bir daralma yaşanacak; örgütsel normlarda ve mücadele geleneklerinde verilen tavizlerin ve kanıksanan

EĞİTİM-SEN'İ KAPATMA GİRİŞİMİ DOĞRU OKUNMALIDIR

**KENDİ YASALARINA BİLE
TAHAMMÜLSÜZ
REJİMLERDE HAKLARIN
ALINMASI DA KORUNMASI
DA ANCAK MÜCADELE İLE
MÜMKÜNDÜR**

AB uyum yasalarının demokratikleşme demek olduğu yanılması eşliğinde toplumun önemli bir kesiminde yaratılan beklenti, kısa sürede yerini **hayal kırıklığı ve tepkiye** bıraktı.

Sokaktaki uygulamalardan yaşam standartlarına, baskılardan adaletsizliklere dek hemen her alanda egemenler bildiğini okurken, bu arada demokratikleşmekte olduğumuz imajı diri tutulmuş ve zaten zayıf olan **mücadele araçları** daha da edilgen konuma çekilmiştir.

Bu süreçte, özelleştirmeler dahil çeşitli alanlardaki saldırılar ve hak gaspları adım adım uygulanırken, SEKA'da olduğu gibi dirençler kısa bir aşındırma sürecinden sonra aşılmakta ve sermaye, yoluna devam etmektedir. Aynı sürecin devamı olarak; bağrında eğitim

emekçilerini toplayan ve KESK'in en dinamik bileşenlerinden biri olan Eğitim-Sen, bir tüzük maddesi gerekçe edilerek kapatılmak istenmiştir. Bunun için hukukun en sıradan normları çiğnenirken, **böyle bir saldırıdan; Eğitim-Sen'in aynı iş kolundaki gerici diğer sendikalar karşısında zayıf düşürülmesi, eşitsiz bir yarışa sokulması ve yetki dahil çeşitli açılardan geri bırakılması amaçlanmıştır.**

Dünya ölçeğinde emek güçlerine karşı kapsamlı bir saldırı başlatan sermayenin yöntemlerinden biri de örgütlü yapıları fiilen etkisiz kılmaktır. **Eğitim-Sen'i kapatma süreci, nasıl bir seyir izlerse izlesin önemli olan ve gerçekte Eğitim-Sen'in geleceğini tayin edecek olan, mücadeledeki rota ve kararlılıktır.**

Eğitim-Sen'i kapatmak isteyenler, bu süreçten yılgınlık, umutsuzluk ve kararsızlık hali ummaktadır. Buna yanıt, **örgütlülüğün bir kimlik, bir yaşam biçimi** olduğunu kanıtlamak ve niteliği büyüten duruşlar sergilemek olmalıdır.

Devrimci-demokrat yapılar da bilinen bir niteliktir; yıkıcı-bozucu saldırılarla karşı karşıya kaldığında, bu tür süreçlerden **güçlenerek** çıkmanın yoluna bakılır; dağılma değil, kenetlenme yolu seçilir. Bugün de Eğitim-Sen'e yönelik saldırı, **zaafları ve ayak bağlarını hızla aşip, atıl kalmış enerjiyi harekete geçirmeyi gerektiriyor.**

Hiçbir öznel hesabın, Eğitim-Sen'in çıkarlarının önüne konmadığı, ideolojik-politik olarak alanın özgünlüğünü dikkate alan bir etkileşimin tercih edildiği bir kenetlenme ve karşı duruş hali sergilendiğinde; hukuksal süreçlerin bozamayacağı bir **kazanım** aşamasına fiilen geçilmiş olacaktır.

Tüm konjonktürel dezavantajlara rağmen Eğitim-Sen güçlüdür. Ülkenin dört bir yanına yayılmış, tüm yaşam kesitlerinde halkın nabzını elinde tutan yüzbinlerce üyesiyle **Eğitim-Sen halktır.** Gücünün ve avantajlarının ayırdında olduğu içsel ayak bağlarını koparabildiği oranda var olmayı ve hukuksal zincirlere sığmamayı başaracaktır.

EĞİTİM-SEN HALKTIR...

**ZORBALARIN HALKA GÜCÜ
YETMEZ...**

**5 Haziran 2005
DEVRİMCİ HAREKET**

TÜZÜK MADDESİ BİR BAHANEDİR EĞİTİM-SEN'E YÖNELİK SALDIRININ GERÇEK HEDEFİ ÖRGÜTLÜ EMEKTİR

"Yaşamla tanışmanın ilk evresinde, bilinç altına dahi biriken öğelerin, anadildeki ses dizgesi ve kavramlar bütünlüğü üzerinden oluşması, anadili; öğrenme, algılama ve düşünme süreçlerinin önemli bir aracı haline getirir." (Devrimci Hareket)

Dünyada emek güçlerinin sahip olduğu hemen her kazanımın doğrudan saldırılarla veya aşındırılarak yok edilmek istendiği, sendikal yapıların nitel ve nicel kayba uğradığı bir tarihsel kesitte; iş kolundaki toplam kitlenin yaklaşık dörtte birini örgütleyebilmiş olan ve KESK'te motor güç rolü oynayan Eğitim-Sen, bu nitelikleri sebebiyle hedef tahtasına konmuştur. Saldırının niteliği doğru okunmadığında, ona karşı durma yöntem ve araçlarını doğru seçmek de mümkün olmaz.

"Anadilde eğitim bir saldırı gerekçesi olduğunda, o tüzük maddesini değiştirir yola devam ederiz" anlayışı, hem saldırıyı meşrulaştırarak farklı bahanelerle yeni saldırıların önünü açar, hem de sorunun biçimsel kavranması sebebiyle çözüm geliştirmeyi güçleştirir. Daraltılan gömleğe sığma gayreti, Eğitim-Sen'i sulandırır. Eğitim-Sen, sokakta kuruldu ve meşruiyeti haklılığından aldı. Bu duruşta ısrar edilmediğinde, nitelikte ödün talebi devam edecek; ya işbirliği ya kapatma ikilemi daha somut saldırılarla gündeme gelecektir.

Eğitim-Sen'i kapatma gayreti, genelde tüm devrimci-demokrat yapılara, özelde KESK'e yönelik saldırının bir parçasıdır. Bu saldırı, parçaya yönelik olsa da bütün halinde karşılanmalı; parça parça mevzi yitimine izin verilmemelidir. Unutulmamalıdır ki direncin boyutu, yasaların genişleyip

daralması üzerinde de etkili olur. Çözümü uzlaşmada aramak, taviz vermek yeni tavizlere davetiye çıkarır.

Sınıf bilinci, sınıf çatışmasını yok sayarak ondan kaçınmayı değil, gereğini yerine getirmeyi gerektirir. Teslim alınmış Eğitim-Sen, yasa karşısında kapalı duruma düşürülmüş; ama, üyelerinin ve halkın nezdinde onur sınavını kazanmış bir Eğitim-Sen'den daha güçlü değildir.

Kayıp vermek, sınıflar mücadelesinde vardır ve her şeyin sonu değildir. Yeniden başlamak; zaafardan arınma, bürokratik ve uzlaşmacı önderlikleri aşma fırsatı veriyorsa; bu, geri düşmek değildir. Hatta, yargı süreci nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, KESK'in diğer bileşenleri gibi Eğitim-Sen de kimi politik yapılarla girdiği, hantallaştırıcı ve mücadele çizgisini aşağı çeken etkileşimi gözden geçirmeli; örgütsel bağımsızlığını korurken, ideolojik gıda kaynaklarında özenli davranmalıdır.

Eğitim-Sen, saldırının mızrak ucuyula muhatap ilk mevzilerden biri olarak göstereceği kararlı tutumla, demiri emekten yana bükmenin yol göstericiliğine de

katkı koymuş olacaktır.

Anadilde eğitim, salt Kürtlerin sorunu değildir; biçimsel, ihmal edilebilir bir tali mesele de değildir. Çünkü anadilde eğitim; öğrenme, algılama ve düşünme süreçleri üzerinde doğrudan etki yapar. Aynı zamanda sorun, salt bir dil meselesi olarak görülmemeli; demokratik içeriğe kavuşturulmamış bir eğitimin, Kürtçeyle yapılması halinde de, ortaya çıkacak yönlendirilmiş sonuçların farklı olmayacağı bilinmeli; bu bağlamda da meseleye bütünlüklü yaklaşılmalıdır. Eğitimin demokratikleştirilmesinin de bir unsuru olan anadilde eğitim savunulurken, diğer taraftan gerici-faşist eğitime karşı çıkılmalı, eğitimin bütünüyle demokratikleştirilmesi talep edilmelidir.

**EĞİTİM-SEN HALKTIR;
HALKAGÜCÜNÜZ YETMEZ**

**YAŞASIN EMEKÇİLERİN
ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ**

**DEVİRİMCİ
ÖĞRETMEN**

MARAŞ'TA KATLEDİLDİK... SİVAS'TA YAKILDIK... TRABZON'DA LİNÇ EDİLDİK... ARTIK YETER...

Devrimci Hareket'in
2 Temmuz 2005'te Yaptığı Açıklama

Toplumların tarihini anlatan, çarpılmaya uğramamış tüm kaynaklar, sömürüyü güvenceye alan tüm rejimlerin, halkı baskı ve zor yöntemleriyle susturma yoluna gittiğini anlatır. Bu, aynı zamanda, sömürüye dayalı toplumlarda halkların tarihinin **mücadeleler tarihi** olduğunu gösterir.

Egemenler, halkın **örgütlü kitleler** olarak değil, örgütsüz

"kütleler" olarak varlık göstermesini ister ve bunun için, **fiziki imha** araçlarından **yanıltma** ve **uyuşturma** araçlarına kadar mümkün olan her yolu dener. Yakın tarihimiz, bu tür örneklerle doludur.

1970'li yıllarda yaptıkları kitle katliamlarından; kaçırma, işkence ve tecavüzlerden tanıdığımız **karanlık yüzler**; Maraş'la, Sivas'la, Çorum'la,

İstanbul Üniversitesi'yle; 1 Mayıs 1977 katliamıyla ve Susurluk'ta dışavuran ilişkileriyle; zamaşaşımına direnen hafızaların sorgulayan niteliğine konu oldular; unutulmadılar.

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta gerçekleşen katliam; din kılıflı ve şeriat söylemleri biçimine rağmen özünde aynı güç ve odakların ürünüdür. Yine **taşlar bağlanmış köpekler salınmış** ve halkın itiraza eğilimli muhalif yanı ateşe verilmiştir. Devrimci, demokrat, ilerici kimlikleriyle bilinen 37 aydın-sanatçı ile ödenen bedel, gerçekte özgür bir toplum istemenin bedeliydi. Onlar ölümsüzlüğe uğurlandı; güzelliğin dokuyucusu hafızalara yerleşti; özgürlük talebi de yürüyüşü de devam etti.

2005 Türkiye'sinde karanlık yüzler, bu kez ırkçı-faşist provokasyonlarla, milliyetçi histerinin sokağa taşan biçimiyle karşımıza çıktı. TAYAD bildirisini dağıtanlar linç edilmek istendi. Kürt kimliği ile bilinen mahalleli, esnaf, vb. kesimlere, sudan bahanelerle saldırılar düzenlendi. Bu süreçte vatan, millet, bayrak motifleri bir kışkırtma aracı olarak öne çıkarıldı.

Gerçekte bilinir ki faşistler, vatansever de millet dostu da olamaz. Onlar, emperyalizmin işbirlikçisidir. Eğer ABD'ye de AB'nin politika ve dayatmalarına da karşı çıkılacaksa; bu, anti-emperyalist temelde, devrimci bir yolda olmalıdır.

Önümüzde iki alternatif var. Ya ırkçı-milliyetçi temeldeki gerilmenin süreci bir iç savaş olasılığına doğru sürükleyen niteliğine boyun eğilecek; ya da genelde emperyalizme, özelde AB'ye karşı gelişen direnci halklar lehine örgütleyen devrimci bir önderliğin yol göstericiliğinde, **ırkçılığa yaşam şansı bırakmayan** bir kenetlenme ile demir tersine bükülecektir.

EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK

FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ

ŞOVENİZME KARŞI KARDEŞLİK MÜCADELESİNDE

DEVİRİMCİ YOL SAFLARINA...

SİVAS YANIYOR

Dışarıda azgın, gerici, ağız salyalı katiller haykırırken; Madımak yanıyor, Sivas alev alevdi...

Onbinler; semah dönmek, türkü söylemek, Pir Sultan şarkılarında kültür ve sanatı yaşamak için gittikleri Sivas'ta kendilerini ölümün yakıcı ateşinin beklediğini bilmiyorlardı.

Temmuz sıcaktı, terliyordu tüm bedenler. Ancak, ne terleri yetti bedenlerini saran zebanilerin ateşini söndürmeye, ne de dışarıdan bir su verildi. Her yanlarını alev sarmıştı. Yanıyorlardı birer birer. Yananlar, Sivas'ın ışığı oldular; 37 can, 37 yürek, 37 insan...

Madımak yanıyor, insanlık kavruluyordu. Şeriat devleti isteyenler, Ortaçağ motifleriyle ritüellerini sahneye koyuyordu.

37 can yanıyor, devlet seyrediyordu.

37 yürek yanıyor, insanlık utanıyordu.

Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı unutmadık; unutturmayacağız.

2 Temmuz'da alanlara; susma haykır

FAŞİZM YENİLECEK HALK KAZANACAK

1 MAYIS'TAN 2 TEMMUZ'A

1 Mayıs öncesinde Türkiye genelinde başlatılan Devrimci Yol saflarına çağrısı, yaşamın her alanında karşılık bulmuştur. Yaşanan bu gelişmeler, siyasal duruş ve kararlı tutum ile perçinlenerek, çalışmanın kendisini ileri doğru evriltmiştir. Aldığımız tepkilerdeki samimiyet ve güven bize, gelecekte yaşanacakları şimdiden müjdelmiş, ve ne kadar doğru YOL'da olduğumuz kitlelerce onaylanmıştır.

Kazanılan özgüven ile 1 Mayıs sonrası çalışmalara daha da hız verilmiştir. Güne ilişkin önerileri ve farklı tutumu ile 2 Temmuz çalışmalarında da kitlelere yol gösterici tavrını yineleyen hareketimiz, geçmişin bize bıraktığı mirasın en büyük güvencesi olduğunu bir kez daha göstermiştir.

2 Temmuz'a ilişkin mahallelerde yaptığımız afiş çalışmaları (General Zeki Doğan Mah. ve Mutlu Mah), katıldığımız ortak etkinlikler (Mamak'taki etkinlik yaklaşık 1200 mahallelinin katılımıyla gerçekleştirildi ve 3 saat sürdü.) ve bire bir sohbetler, örgütlü ve kararlı duruşumuzun özelde yaşadığımız yerelde, genelde ise tüm ülke çapında büyük ilgi oluşturduğu gerçeğini gözler önüne sermiştir.

Unutturulmaya çalışılan Maraş'ı, Çorum'u ve Sivas'ı unutmadığımızı haykırarak ve yaptığımız çağrıyla yineleyerek (**GERİCİLİĞE İRKÇILIĞA ŞOVENİZME FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ YOL SAFLARINA**) pankartı ile doğru devrimci tavrımızla alandaki yerimizi aldık. Dosta da düşmana da kararlılığımızı göstermiş olduk.

YAKLAŞAN 12 EYLÜL VE GEÇMİŞ İLE GELECEK ÜZERİNE

Yapılan tüm çalışmalar bize,

ırkçı, şovenist, milliyetçi ve faşist saldırılara karşı örgütlü duruşun ve devrimci çözümlerin sokak pratiklerinde hayat bulması gerekliliğini göstermiştir. Bu bilinçle örgütleneceğimiz yerelerde, Devrimci yol saflarına güçlü direngen katılımları sağlama çabası ve bu duruşumuzu bütün yurt çapında örgütleme gayreti, önümüzde duran en acil görevdir.

Gerçekleştirilmesi bir hayli zor olan bu görevi, yaşama geçirme ve pratiklerini örgütleme deneyimlerini çok uzakta aramaya yani AB(D)'yi yeniden keşfetmeye gerek yoktur. Çünkü bu deneyimler ve örgütlenme pratikleri Devrimci Yol'da mevcuttur. Yeter ki bizler Kızıldereli'den devraldığımız mirası reddetmeden geleceğe taşıyalım.

Hepimiz biliyoruz ki, geçmişin bize öğrettiği doğrular önümüzdeki süreçte YOL'umuzu aydınlatacaktır. Tüm bunların devamında 12 Eylül Faşizminin özelde devrimcilere, genelde tüm emekçi halkımıza karşı gerçekleştirdiği katliam ve yok etme politikalarına rağmen yok olmadığımızı, siyasal ve insani taleplerimizle bu ülkede her şeye rağmen YOL'umuzda olduğumuzu Oligarşiye gösterme zamanı gelmiştir ve hatta geçmeye bile başlamıştır.

12 Eylül Cuntacıların yargılanıp cezalandırılmaları, mağdurların ve ailelerinin mağduriyetlerinin giderilmesi, bizlerin geçmişe dair devrimci sorumluluğumuzdur. Fakat 12 Eylül sürecinde yaşananlar ve ülkenin üzerine çökertilen kara bulutları, sistem içi taleplerle sistemin çözmesini beklemek, hele de bu beklentiye AB'den gelecek demokrasi rüzgarına endekslemek geçmişe yapılacak en büyük ihanettir. Yapılan haksızlıkların,

işkencelerin, idamların hesabını ancak, bugünün devrimcileri sorabilme cüretini gösterebilirler, ve bu cesaretlerini AB yasalarından değil, bağrında filizlendikleri halktan alacaklardır. Çünkü Oligarşi 12 Eylül faşist cuntasının mimarıdır ve hiçbir mimar ne kadar kötü de olsa yaptığı yapıyı yıktırmaz.

Devrimcilerin bugünden yarına hesap soracak bir güce ulaşmaları şimdilik bir düş olsa da unutulmaması gereken bir gerçek vardır ki bu düşlerimizin büyüklüğü kadar özgür olduğumuzdur.

İşte tam da bu yüzden hafızalarda ve yüreklerde unutulmaya yüz tutmuş 12 Eylül'ün etkileri, bedeller ödemiş, günün koşullarında fedakarlıklarda bulunmuş herkesin yeniden vicdanlarında ve yaşamlarında hesaplaşmaya gitmeleri ile tekrar ortaya çıkarılabilir. Durduğumuz noktalarda bu hesaplaşmayı yapmak, geçmişte tekrar hatırlamak ve hayatımızı sorgulamak, bugün tüm ülkenin içinde bulunduğu durumu ve bize ait olan sorumluluğu hissetmek çok önemlidir. Çünkü şu ya da bu şekilde geçmişinden utananlar, mücadeleden kaçanlar, geçmişte reddedenler ve yeterli özveriyi göstermeyenler bu gün yaşananların baş sorumlularıdır.

Yalnız bu hesaplaşma, geçmişte yaşamamış bugünün gençliğine, devrimci sorumluluk ve objektif bir niyetle aktarılsa, hem geçmişte hem de geleceğe dair daha kararlı duruşlar sağlanabilir.

Gençlik geleceğin aynasıdır ve bu ayna netliğini geçmişten alır. Ancak doğru ve objektif aktarılan geçmiş, geleceğe dair ipucu verebilir. Günün doğru politik anlayışları ve devrimci yorumları Hıdırlar, İlyaslar, Özençler gibi

1 Mayıs öncesinde Türkiye genelinde başlatılan Devrimci Yol saflarına çağrısı, yaşamın her alanında karşılık bulmuştur. Yaşanan bu gelişmeler, siyasal duruş ve kararlı tutum ile perçinlenerek, çalışmanın kendisini ileri doğru evriltmiştir. Aldığımız tepkilerdeki samimiyet ve güven bize, gelecekte yaşanacakları şimdiden müjdelemiş, ve ne kadar doğru YOL'da olduğumuz kitlelerce onaylanmıştır.

Kazanılan özgüven ile 1 Mayıs sonrası çalışmalara daha da hız verilmiştir. Güne ilişkin önerileri ve farklı tutumu ile 2 Temmuz çalışmalarında da kitlelere yol gösterici tavrını yineleyen hareketimiz, geçmişin bize bıraktığı mirasın en büyük güvencesi olduğunu bir kez daha göstermiştir.

2 Temmuz'a ilişkin mahallelerde yaptığımız afiş çalışmaları (General Zeki Doğan Mah. ve Mutlu Mah), katıldığımız ortak etkinlikler (Mamak'taki etkinlik yaklaşık 1200 mahallelinin katılımıyla gerçekleştirildi ve 3 saat sürdü.) ve bire bir sohbetler, örgütlü ve kararlı duruşumuzun özelde yaşadığımız yerelde, genelde ise tüm ülke çapında büyük ilgi oluşturduğu gerçeğini gözler önüne sermiştir.

Unutturulmaya çalışılan Maraş'ı, Çorum'u ve Sivas'ı unutmadığımızı haykırarak ve yaptığımız çağrıyla yineleyerek (**GERİCİLİĞE İRKÇİLİĞE ŞOVENİZME FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ YOL SAFLARINA**) pankartı ile doğru devrimci tavrımızla alandaki yerimizi aldık. Dosta da düşmana da kararlılığımızı göstermiş olduk.

YAKLAŞAN 12 EYLÜL VE GEÇMİŞ İLE GELECEK ÜZERİNE

Yapılan tüm çalışmalar bize, ırkçı, şovenist, milliyetçi ve faşist saldırılara karşı örgütlü duruşun ve devrimci çözümlerin sokak pratiklerinde hayat bulması gerekliliğini göstermiştir. Bu bilinçle örgütleneceğimiz yerelerde, Devrimci

KATLIAMLARI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ

Baskı ve zor egemenlerin dün olduğu gibi bugün de sistemi güvenceye almada tereddüt etmeden uygulayacakları en önemli kozdur. Maraş ve Çorum katliamların da devlet eliyle organize edilmiş faşist saldırıların hak alma mücadelesinin doruğa ulaştığı halk içindeki örgütlülüğün bir kardeşleşme sebebi olduğu ve egemenlerin tüm halk nezdinde teşhir olduğu bir dönemde gerçekleşmesi bir tercihtir.

Saldırıların Alevi kesimini hedef alması ise halk içindeki kardeşleşmeyi bir düşmanlığa çevirmenin niyetidir. Ancak devrimcilerin önderliğindeki bir direnişle demir tersine bükülmüş 12 Eylül faşist darbesiyle devlet gerçek yüzünü göstermiştir.

Ve 2 Temmuz 1993 Sivas.

Taşlar yerli yerine yerleştirilmiş figüranlar sahnedeki yerini almıştır. Katliamdan önce canlara karşı savaş ilan edilen bir bildiri elden ele dolaşır. Bu bildiri emniyete götürüldüğünde "Her şey kontrol altında" denilir.

Katliamdan sonra valinin açıklaması ise şöyledir: "Olay toplumsal bir olaydır. Güvenlik ve istihbarat birimleri tarafından kestirilememiştir." Ancak bir MİT görevlisi olayların bir ay öncesinden bilindiği açıklamasını yapmıştır. Otele doğru yürüyen gerici-faşist kitleye polis otosunun üzerinden belediye başkanı

"Gazanız mübarek olsun." demiştir.

Sivas katliamı devletin en küçük biriminden en üst düzeyine kadar tezgahlanmış bir katliamdır. Bugün Trabzon'da, üniversitelerde yaşanan milliyetçi, faşist saldırılar söylendiği gibi toplumsal bir tepki değil, adım adım örülen bir oyunun adıdır. Ve biz bu oyunu Gazi'de, Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da, Kürdistan'da gördük ve buna karşı tek panzehirin devrimci zeminlerden uzaklaşmak değil, ne Avrupa Birliği'nin ne de demokratik cumhuriyet safsatalarının çözüm olmayacağını gördük. Evet, yine tarihte ki yerimizi alıp demiri tersine bükmek için kendi gücümüze güvenmeliyiz.

İKİTELLİ DEVRİMCİ HAREKET OKURLARI

İkitelli'de 2 Temmuz günü Sivas şehitlerini anmak ve Sivas katliamını protesto etmek için EKMEK DAVASI, İŞÇİ GAZETESİ VE DEVRİMCİ HAREKET olarak bir yürüyüş gerçekleştirdik. Eyleme MÜCADELE BİRLİĞİ okurları da destek verdi. Verilen müzik dinletisinin ardından yürüyüş sona erdi.

Türkiye'de rejim muhaliflerine dönük kanlı saldırılar hız kazandı EYÜP BEYAZ'IN KATİLİ DEVLETTİR, HESABINI SORACAĞIZ!

Elimize E-posta Yoluyla Gelen Bu Açıklamayı,
Haber Değeri Taşıdığından Dolayı Yayınıyoruz

Faşist devlet kanlı icraatlarına bir yenisini daha ekledi. 1 Temmuz 2005 tarihinde, Türkiye'nin başkenti Ankara'nın göbeğinde, güpegündüz, sokakta ve yüzlerce insanın içinde Eyüp Beyaz adlı rejim muhalifi devrimciyi katletti.

Bu barbar devlet geçmişte de pek çok katliama başvurmuştur. Fakat bu kez söz konusu olan, Eyüp Beyaz adlı devrimcinin elleri arkadan kelepçeliyken, yaralı bir durumda ve dolayısıyla kaçması imkânsızken gerçekleştirilmiş olmasıdır. Bu, tam bir siyasal cinayettir.

Dahası var. Bu siyasal cinayet, TV'lerde tüm dünyanın gözleri önünde, canlı yayın biçiminde yapılmıştır. Olayın gerçekleştirilme biçimine, olay sırasında sergilenen soğukkanlılığa ve pervasızlığa bakıldığında, böylesi bir cinayet ancak Siyonist İsrail devleti'nin Filistinli militanlara, ABD'nin Vietnam işgali sırasında Vietnamlı direnişçilere dönük yargısız infazları ile kıyaslanabilir. Öte yandan, bu, faşist devletin, dünya halklarının cellâdı ABD ve yine bir cinayet makinesi olan İsrail devleti ile stratejik ortaklığının(!) ne anlama geldiğine de bir açıklık kazandırmaktadır.

İşçiler, emekçiler,

Devlet ve Adalet Bakanı başta olmak üzere hükümet yetkilileri, TV ve burjuva basını, bir kez daha kirli yöntemlere başvurmayı ihmal etmediler. Eyüp Beyaz'ın niçin orada olduğu ve gerçekleştirmek istediği eylemin hedefi konusunda ya kuşku yayma yoluna başvurdular ya da bu yönlü sorulara cevap vermekten bilerek kaçtılar.

Eyüp Beyaz, F tipi hapisanelerde git gide ağırlaştırılan tecrit ve izolasyon politikalarına dur demek

için, 19 Aralık'ların hesabını sormak için, 19 Aralık'tan günümüze dek büyük bir acımasızlıkla uygulanan devrimci katliamını protesto etmek için oradaydı. Eyüp Beyaz bir halk kurtuluş savaşçısıydı, bu nedenle katledildi.

Devletin Eyüp Beyaz adlı devrimcinin şahsında sergilediği vahşet tam bir gözü dönmüslük örneğidir. Bunun kendisi toplumsal muhalefet güçlerine dönük bir gözdağı niteliği taşımaktadır. Faşist devletin öncelikli hedefi ise, ilerici ve devrimci güçleri yıldırma, sindirme ve teslim almaktır. Bu kan dökücü rejim benzer icraatlarını sürdürmek konusunda oldukça kararlıdır ve bu konuda hiçbir sınır tanımayacağını Eyüp Beyaz cinayeti ile ortaya da koymuş bulunmaktadır. Fakat boşuna!

Devletin baskı, terör ve katliamlarına rağmen devrimci güçler olarak bugüne kadar kararlıca direndik, bundan sonra da aynı kararlılıkla direneceğiz. Saldırıları karşısında yılmadık, yılmayacağız. Dersim-Mercan katliamı sırasında sergilediğimiz devrimci kararlılık ve devrimci dayanışma ruhu ile hareket edeceğiz. Hesap sorma bilinciyle katliamcı devletin karşısına dikileceğiz.

Çeşitli uluslardan işçiler, emekçiler, ilerici ve anti-faşistler,

Türkiye'nin faşist rejiminin demokrasi ve insan hakları konusundaki tüm sözleri aşağılık bir yalandan ibarettir. Sözde "demokratikleşme" adına atılan adımların hiçbir karşılığı yoktur. Bu yönlü açıklama ve çabaların tümü de Türkiye, Avrupa ve dünya kamuoyunu aldatma amaçlıdır. Kaldı ki son ABD ziyaretiyle birlikte bu masala da

son verilmiştir.

Faşist devlet, azgın bir devlet terörüne başvurarak toplumsal muhalefet güçlerini ezmek konusunda kararlıdır. Katliamlar, yargısız infazlar, gözaltı ve tutuklama terörü, linç girişimleri, Kürt halkına dönük kanlı ve kirli savaş, sivil faşist çetelerin öğrenci gençliğe dönük bıçaklı, satırlı saldırılar, F tipi hapisanelerde sayısı 119'a çıkan ölümler, grevlerin yasaklanması, dünya şairi Nazım Hikmet ve romancı Orhan Pamuk'un kitaplarının yakılmak istenmesi, Anadilde eğitim hakkı istedi diye sendikaların (Eğitim Sen) kapatılmak istenmesi vb.vb, tümü de bunun ifadesidir. Devlet bu tür saldırıları, bundan sonra da aralıksız sürdürecektir.

Yarın geç olabilir. Eyüp Beyaz, hapisanelerdeki devrimci katliamına karşı bir mücadele çağrısıdır. Öyleyse, yerli-yabancı, doğulu-batılı demeden tüm uluslardan işçiler-emekçiler, ilerici, anti-faşist ve devrimciler olarak, dünyada insan hakları ihlalinde en baş sıralarda yer alan bu saldırgan ve katil devleti durdurmak için hemen harekete geçelim. Bu barbar devletin, rejim muhalifi güçleri yok etme amaçlı saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltelim, enternasyonal dayanışmayı büyütelim.

**Eyüp Beyaz Ölümsüzdür!
Eyüp Beyaz'ın katili devlettir,
hesabını soracağız!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

**HÖC, TKP/ML, TİKB-YDK,
MKP-YÖK, TİKB-B, TKİP-YDÖ,
MLKP-AK, Devrimci Yol(AÖ),
Devrimci Kurtuluş**

BİLİM Mİ, AMPİRİO-KRİTİSİZM Mİ? YOKSA TARİHİN TEKERRÜRÜ MÜ ?

Deniz KAYNAK

"Marksist geçinen bazı yazarlar, bu yıl, Marksist felsefeye karşı gerçek bir kampanyaya giriştiler. Altı aydan kısa bir zamanda, esas olarak ve hemen hemen sadece diyalektik materyalizme saldıran dört kitap çıktı. Bunların ilki ve en önemlisi, Bazarov, Bogdanov, Lunaçarski, Bermann, Hellfond, Yuşkeviç ve Suvurov'un yazılarından derlenen Marksist Felsefe Üzerine (?- "karşı" densesydi daha doğru olurdu) Denemeleri (St.Petersburg 1908); sonra Yuşkeviç'in Materyalizm ve Eleştirel Gerçekçilik'i; Berman'ın Çağdaş Bilgi Teorisi Işığında Diyalektik'i, Valentinov'un Marksizm'in Felsefi Yapıları'dır.

Bütün bu adamlar, Marks ve Engels'in, felsefi görüşlerinin, diyalektik materyalizm olduğunu defalarca belirtmiş oldukları gerçeğini bilmezlikten gelemeler. Siyasi görüşlerin keskin ayrılıklar olmasına karşın, gene de bütün bu adamlar diyalektik Materyalizme duydukları kinde birleşmişlerdir ve gene de felsefede Marksist olduklarını öne sürmektedirler." (1)

Böyle başlıyor Lenin Materyalizm ve Ampirio-kritisizm'de lafa.

Yıl 1908 . Rusya'da gericilik döneminin yaşandığı yıllar.

1909 yılında yayınlanan bu eser 1905-1907 Rus devriminin yenilgisiyle baş gösteren kafa bulanıklığının hızla yayılmaya çalışması ve ardından da felsefi idealizmin kitlelere doğru/devrimci normlar olarak sunulmaya çalışılmasına karşı ele alınmıştır.

Bu dönemde Rus aydınlarının çoğunda görülmeye başlayan bu bulaşıcı ölçeksizlik hastalığı Ampirio-kritisizm- Özellikle gericilik döneminde Bolşevikler arasında da felsefe sorunlarında görüş ayrılıklarının çıkmasına neden olmuştur.

Bilindiği gibi Rusya da devrimin yenilgisi ile baş gösteren gericilik dönemi, bütün alanlarda

kendisini açıkça hissettirmişti.

Devrim ile birlikte oluşan devlet Duma'sı yeni bir yasa ile birlikte lav edilmiş, yerine, yeni seçim yasası ile birlikte, Duma'da toprak ağalarının, ticaret ve sanayi burjuvazisinin temsilcilerinin sayısını artırarak yeni bir yönetimin oluşması sağlanmıştı. Bunu izleyen günlerde ise çarlık hükümeti, proleteryanın/partinin politik ve mesleki örgütlerini şiddet kullanarak dağıtmaya başlamış ve bir çok devrimcinin darağaçlarında can vermesini sağlamıştı. Çıkarılmış olduğu yeni tarım yasası ile birlikte köylü komünlerinin ortaklaşa kullandığı toprakları tekrar özel mülkiyet haline getirmiş ve zorla düşük bir ücretle bu toprakların tekrar ağalara satılmasını sağlamıştı. Sanayii alanında hayata geçirdiği yeni politikalarla yeni kapitalist grupları güçlendirerek kapitalizmin temellerini sağlamlaştırma yolunu seçmişti. Büyük bankaların sayısı çoğalmış ve bunların sanayideki rolleri daha da yükselmişti. Yabancı sermaye akını gittikçe artmıştı. Böylece Rusya'daki sistem tekelci ve emperyalist kapitalist sisteme dönüşme aşamasına gelmişti.

Bu yıllarda partinin üzerinde ise yoğun baskılar uygulanıyordu. İlegal faaliyet yürütmek zorunda kalan komünist partisine karşı da amansızca bir mücadele sürdürülmekteydi..

"...bu yıllar jandarma ve polis, çarlık ajan ve provokatörlerinin ve kara yüzler zorbalılarının işçi sınıfına karşı yürüttükleri haydutça,barbarca saldırılar ve baskılarla geçen yıllardı. Ama, işçilere baskı ve şiddetle çullananlar, yalnızca çarlığın ücretli zorbaları değildi. Sanayii'nin durgunluk dönemine girdiği, işsizliğin arttığı yıllarda, patronlar fabrikatörler, işçi sınıfına karşı saldırılarını özellikle şiddetlendirerek, bu yolda ötekilerden geri kalmıyorlardı. Patronlar ve fabrikatörler, yığınlar halinde işçiyi

isten çıkarıyorlar, grevlere etkin bir biçimde katılan bilinçli işçileri "kara liste"lerine geçiriyorlardı. "Kara liste"ye alınan bir işçi, artık o iş kolundaki fabrikatörler birliğinin eli altındaki işletmelerinin hiç birinde işe alınmıyordu. İşçi ücretleri daha 1908 yılında %10-15 oranında indirildi. İşgünü her yerde 10-12 saate çıkarıldı. Ceza kesme adı altında yapılan soygun yeniden aldı yürüdü." (2)

Bu durum yalnızca bununla da sınırlı değildi. Karşı saftan gelen saldırı politikası devrimci saflardan da başka yönlerde saldırıya geçmişti. Bu anlamda 1905 devrimi yenilgisi, sadece sistemin tekrar geriye dönüştürülmesi ile sınırlı kalmamıştı. Devrimciler ve özellikle Bolşevik'ler içerisinde inanç yitimini,çözülme ve yozlaşmayı yayma mücadelesini de beraberinde getirmişti.

Özellikle Lenin tarafından "yol arkadaşları" olarak nitelenen bazı aydınlar, genel olarak devrim sırasında burjuva çevrelerden parti saflarına katılan aydınlar- bu ruh halinin derinleşmesini sağlamışlar ve bunun teorisini de üretmeye çalışmışlardı. Zaten bu günlerde parti içerisinde bulunan bir çok aydın parti saflarından uzaklaşmayı tercih etmişler ve açıktan açığa karşı devrim saflarına geçmişlerdi. Bazıları da gerek parti içerisinde, gerekse partiye bağlı legal derneklerde, sendikalarda vs. boy göstererek partiye ve onun devrimci ideolojisine karşı mücadele yürütme anlayışıyla hareket etmişlerdi. Bu anlamda hakim sınıflar, gericilik dönemini baskı ve zorla sürdürmekle beraber, ideolojik cephe de bulanıklıklar yaratarak, Marksizm'e karşı savaş açmışlardı. Öyle ki bunu izleyen günlerde Marksizm'i eleştiren, baltalayan, devrimi küçümseyen, ihaneti öven, bireyi ön plana çıkartan ve hatta cinsel ahlaksızlığı dile getiren bir çok moda yazar bile meydana çıkmıştı.

Bu dönemde Marksizm'e

karşı yürütülen bu faaliyetler, alışlagelenin aksine gizli bir biçimde yürütülmekteydi. Sözde Marksist olduklarını savunan bir çok insan, yazar Marksizm'e karşı "Marksist" görünerek, yani suratlarına gizli bir maske takarak çeşitli faaliyetler yürütmekteydiler. Bütün bu yazarlar kendilerinin Marksist olduklarını dile getirip bir diğer yandan da marksizmin temellerini savunma bayrağı adı altında marksizmin "reform"larından bahsetmekteydiler. Ve bu sayede parti içerisindeki işçilerin fikri bulanıklıklara kapılmasını ve Marksizm yerine revizyonizme sürüklenmesinin yolunun da önünü açmaya çalışıyorlardı. Ve bazı "aydınlar" yeni bir din kurmanın zorunlu olduğunu savunacak kadar da ileri gitmekteydiler. (tanrı arayıcılar)

Hal böyle olunca Marksistlere de, bu tehlikeli duruma karşı, Marksizm ile onun taklidine karşı mücadele etme görevi düşmekteydi. Fakat bu anlamda Lenin dışında hiç kimse böyle bir şeye yanaşmıyor, Plehanov dahil diğer Menşevikler de sadece önemsiz bir iki yazı ile durumu geçiştirmeye çalışıyorlardı.

Bu dönemde Ampiriokritisizm'i savunanlar (Lunaçarski, Bogdanov, Suvurov, Yuşkeviç vs.) yani bir diğer adıyla Mach'çılar Felsefede idealizmi yaymak ve subjektif bakış açısıyla -Düşünce ekonomisini bilginin temel kanunu olarak gören bir anlayışı yaymaya çalışıyordu. Marksizmi özünden saptırmaya çalışıyorlar buradan hareketle felsefede idealizmi yayarak yeni arayışlara ve kitleleri mutlak bir yaratıcının varlığına kendileri bunu açıkça söylemeseler de- inandırmaya çalışıyorlardı.

Bu anlamda Lenin kolları sıvıyor ve dönemin bazı Rus Aydınlarının isimleri alıntıda var- Mach'çı felsefe yoluyla Marksizmi yorumlamalarının yanlışlığına dikkati çekiyor ve metafizik bir düşünce sistematığının Marksizm (özünde Materyalizm) ile eş değer görülmesine kesin bir tavırla karşı çıkıyordu. Ampiriokritisizm'i yerden yere vuruyor, bu ideolojinin özünde Marksizme karşı olduğunu gerçek bir dille kanıtlıyordu.

Zaten Marksizm ile içli dışlı olan yada o veya bu şekilde felsefeyle ilgilenen bir çok insan iyi bilmekteydi ki bu iki teori özünde birbirine zıttır.

Öyle ki; Mach'çılık herhangi bir nesnenin duyular sayesinde var olduğunu savunan metafizik bir felsefedir. Maddeciliği reddeder. İnsan fikrinin, maddenin yansıması olduğuna karşı çıkar. Bu bağlamda hareket noktası zaten Materyalizme aykırı olan bu düşünce Marksizmle eşdeğer görülemez.

Lakin bu akımın savunucuları tam tersi bir yönde hareket ederek marksizme karşı mücadele etmek yerine, gerçek Marksistler gibi görünerek o kısıya bürünerek günümüzde de olduğu gibi- bu akımı marksizmin bir dayanak noktası olarak göstermekten çekinmemiştir. Aydın, entelektüel görünüşleriyle birlikte ısrarla bu yanlış nokta üzerinde hareket etmişlerdir.

Bu eserle birlikte Lenin tarafından "Diyalektik materyalizm yıkıcıları" olarak adlandırılan bu kişiler kitapta materyalizm yerine bir çeşit materyalizm koyma faaliyetlerinden dolayı suçlanmakla birlikte iyi bir materyalizm dersi almaktan kurtulamamışlardır. Ve her ne kadar kendilerini Marksizm adına bir şeyler yapmış olarak gösterecek de sonları kaçınılmaz olarak iyi bir materyalizm/marksizm dersi almaktan öteye geçmemiştir.

Mach'çılık yani Ampiriokritisizm, temelini bir bilginin gerçekliğini, minimum bilgi aracılığıyla maksimum bilginin elde edileceği anlayışına dayandırmaktadır. Yani duyuların, bilginin sayesinde, nesnelere var olduklarını savunan ki bu tezinin sonu metafiziğe dayanır- bir akımdır.

Gerçeklikten uzak olan bu metafizik görüş, felsefede idealizmin yayılmasına ve objektivizm'in lanetlenmesine kadar ileri gitmiştir.

Nesnelere düşüncenin yansıması olarak gören bu görüş, nesnel gerçekliği bir kenara iterek duyularımız olmadan nesnelere de olmadığını kanıtlamaya çalışmıştır. Klasik gelebilir ama bu görüş gözleri kapalı olan bir insanın kafasına düşen taş ya da vücudunun belli bir yerine gelen bir cop darbesinin aslında gerçekte olmadığını düşünen bir şapşalın komik durumunu yansıtır. Aslında cop darbesi gelmeseyse bile, aynı acıyı duyular sayesinde hissedilebileceğini savunur. Oysa hepimiz biliriz ki hiç kimse o copları yediğimizde bu acıların duyum-

larımızdan geldiğini söyleyemez.

Kitaptan bir alıntı yaparak bu durumu biraz açmak daha yararlı olacaktır.

"fiziğin konusu, duyular arasındaki ilişkidir ve duyularımızın imgeleri oldukları şeyler ya da cisimler arasındaki ilişkiler değildir. Mach 1883'te Mekanik adlı kitabında aynı düşünceyi tekrarlar: Duyular 'şeylerin imgeleri' değildir. 'Şey', tersine, görelî kararlılığın duyular karmaşasının zihni bir simgesidir. Dünyanın gerçek öğeleri, şeyler (cisimler) değil renkler, sesler basınçlar, uzaylar, zamanlardır. (ki bunlar, alışıldığı üzere, duyular dediğimiz şeylerdir)"

...Mach, burada, kesin bir biçimde şeylerin ya da cisimlerin duyular karmaşaları olduğunu kabul ediyor ve kendi felsefi görüşünü, oldukça açık bir biçimde, duyuların şeyleri "simgeleri" olduğunu kabul eden karşıt tezinin karşısına koyuyor. Bu ikinci teori felsefi materyalizmdir. Maks'in ünlü çalışma arkadaşı ve marksizmin bir kurucusu, materyalist Friedrich Engels, yapıtlarında sürekli istisnasız olarak şeylerden yani cisimlerden- ve onların zihindeki yansımalarından ya da imgelerinden söz eder ve açıktır ki, bu zihni imgeler, tamamen duyulardan meydana gelir. İnsana öyle gelir ki, "Marksist felsefe"nin bu temel kavramını, bu felsefeden söz eden herkesin, hele hele basında onunla övünenlerin bilmeleri gerekirdi."(3)

Yine aynı eserde Lenin Mach'çılık ile Marksizm arasında şu farkı koyarak ekliyordu;

...O halde, materyalizm ile Mahçılık arasında, bu sorunla ilgili fark, şundan ibarettir: materyalizm doğa bilimleriyle tam bir uyum halinde, maddeyi bir ilk veri, bilinç, düşünce ve duyumu ise ikincil veriler olarak kabul eder, çünkü, duyarlık, en açık ve seçik biçiminde ancak maddenin daha üstün biçimleriyle (organik maddeye) ilintilidir ve "maddenin bizzat yapısının temelinde" duyarlığı andırır bir özelliğin varlığı ancak varsayılabilir."(4)

O yıllarda yaşanan bu tartışmalar, Lenin tarafından, İdealizm ve felsefi revizyonizm olarak adlandırılıyor, devrimin yenilgisi sonucunda toplumda ve politik partilerde ortaya çıkmaya başlayan ve kısmen

de olsa bazı Bolşevikler kapsayan bu görüşü bezginliğin bir ifadesi olarak tanımlıyor ve özde materyalizm genelde ise devrimci harekete karşı bir faaliyet olarak düşünüyordu.

Bu akım parti saflarında öyle bir etki yaratmıştı ki; Menşevikler dahil bir çok insan bu etki sayesinde devrimin tekrar yükselişinin yaşanacağı ve tekrar harekete geçilebileceğinden kuşku duyuyorlardı. Marksist dünya görüşünün de iflas ettiğini benimsemeye başlıyorlardı. Bu anlamda bazı kesimler partinin devrimci programına güvenmiyorlar, partinin dağılmasını isteyecek kadar da ileri gidebiliyorlardı. (Revizyonizmin daniskası)

Ama ne var ki Bolşevikler bütün bu saldırılara karşı geri durmuyor ve ideolojik anlamda reformistlere ve revizyonistlere karşı amansızca yürüttükleri bir savaşla doğru devrimci normları parti üyelerine kavratmaya çalışıyorlardı.

Aslında yaşanan bu süreç Bu gün ülkemizde bazı kesimlerde de görmeye başladığımız, sözde çeşitli "bilimsel dayanaklara yaslanılarak teorize edilmeye çalışılan" ve marksizme karşı, bilime karşı yapılan çalışmalarla çok fazla benzerlik göstermektedir. Çünkü bu anlamda bazı kesimlerde Yeni Peygamber arayışlarına girildiği gözlemlenmekte, Hz İbrahim'in özellikleri kitlelere kavratılmaya çalışılmakta ya da Bilimsel bakış açısı tartışılacak kişiler tarafından yapılan açıklamalarla bilim alanında yeni tezler ortaya atılmaya çalışılmaktadır. Bütün bunlar aynı zamanda "devrimcilik" yada "kurtuluşçuluk" adına yapılmakta olup bir mücadele çizgisinin doğru politikaları ya da tahlilleri olarak benimsetilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki bir çok şey bu anlamda geçmişle de fazlasıyla benzerlikler taşımaktadır.

Ülkemizde farklı anlayışlarda ama aynı tarzda izlenen bu tür hareketlerin amacı nedir bilemiyoruz ancak yıllar öncesinden yaşanan pratiklerin aynı tarzda geliştiğini gözlemleyince de durumun amaçlı bir faaliyet olduğunu inkar edemiyoruz. Belki de tesadüf diyerek geçitirilecek bir durum da olabilir ama en azından bilim dışı bir nitelik taşıması bakımından es geçilemeyecek bir durumdur söz konusu olan.

Aradan neredeyse Yüzyıl geçmesine rağmen aynı anlayışla bilimin aydınlığına karşı izlenen yolun/tarzın (devrimci kisveye bürünerek) geçmişten farklı olmaması da bizleri şaşırtan başka bir durum tabii ki.

Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz sayılarda elimizden geldiği kadar irdelemeye çalıştığımız Newton Fiziği ve Kuantum Fiziği konusundaki değerlendirme de bu durumla bağlantı kurulabilecek bir meseledir.

Nitekim bizde Devrimci Hareket Dergisi olarak Kuantum Fiziğinin Klasik fiziğe karşı bir antitez olarak dayatıldığı anlamsız tartışmaya elimizden geldiği kadar cevap vermeye çalışmış ve bu bakış açısıyla hareket edenleri post modern görüşlerine dayanak aramakla suçlamıştık. **Çünkü bu tartışmalarda aslolan şey bilim alanında yeni keşifler yapmak değildi. Aksine bu tartışmaları kamuoyuna sunmanın/açmanın tek sebebi vardı, o da bilim alanında realitenin es geçilmesini sağlamaktı. Bu sebeple suni bir takım gerekçelere ya da soyut bir takım önermelere ihtiyaç duyulmuş, bununla birlikte, bu iki teori arasında zıtlık olduğu ileri sürülerek bilimde "bilinmezlik" savunulmuştur.** Özünde bir yaratıcının varlığına duyulan özlemin yattığı bir düşünce ürünü olan bu faaliyet, tıpkı Yalçın KÜÇÜK "hoca"nın GÖKTANRI'ya inanması gibi bir durumun vahametini yansıtmıştır. Zira, bilimde bilinmezliğin yada insan oğlunun bilim alanındaki bütün gelişmelerin yanında yinede etkisiz kalabildiğinin ve her şeyin mutlak bir yaratıcı sayesinde oluştuğunun savunulduğu bir fikir başka türlü açıklanamaz/değerlendirilemez. Fakat ne olursa olsun ve mutlak bir yaratıcının varlığını ne şekilde savunurlarsa savunsunlar ve hatta ne kadarda büyük bilim adamı (safсата uzmanı, evrim düşmanı) **HARUN YAHYA** rolüne de bürünseler bu arkadaşlar seçmiş oldukları yanlış konu ile birlikte bunu ispatlamak şöyle dursun tartışmayı derinleştirememişlerdir bile. Çünkü Diyalektik Materyalizm bu anlamdaki bütün tartışmaları yıllar öncesinde sonuçlandırmış Fizik'te, Kimya'da ve Biyoloji'de ki bütün hareketlilikleri nesnelere birbirleriyle olan etkileşimleri ile inceleme

gerekliliğini savunmuştur.

Bu anlamda Engels "Doğanın Diyalektiği"nde şunları vurgulayarak tarih öncesi benzerlere iyi bir tokat atmıştır.

"maddenin varoluş biçimi ve doğasında varolan, nitelik olarak açıklanan hareket, en genel anlamda, basit yer değiştirmeden yer değiştirmeye kadar, evrende yer alan bütün değişiklikleri ve süreçleri kapsar. Bundan dolayı biz, doğa bilimin tarihsel evriminde, her şeyden önce, basit yer değişikliği teorisinden, göksel cisimlerin ve yersel kütlelerin mekanik hareketinin nasıl geliştiğini görürüz...."

"Bizce kavranabilen tüm doğa, bir sistem biçimidir, cisimlerin karşılıklı bağlantılarının bir toplamı biçimidir ve biz, burada, cisim deyinince, yıldızlardan atomlara kadar, hatta varlıkları kabul edildiği ölçüde, esir parçacıklarına kadar bütün maddi varlıkları anlarız. Bu cisimlerin bir karşılıklı bağlantı içinde bulunduğu gerçeği, onların birbirini etkilediği gerçeğini içinde taşır ve onların bu karşılıklı etkisi de açıkça hareketi oluşturur. Burada da anlaşılıyor ki, madde, hareketsiz düşünülmez. Ayrıca madde, karşımızda, varolan, varolduğu gibi de yaratılamayan ve yok edilemeyen bir şey olarak duruyorsa, bundan, hareketin de, yaratılamayacağı gibi yok edilemeyeceği sonucu çıkar. Bu varlığı, evrende bir sistem, cisimlerin karşılıklı bağlantılı bir birliğinin kabul edilmesiyle, reddedilemez duruma geldi. Bu nokta doğa biliminde geçerlilik kazanmadan çok önce felsefe tarafından ortaya konulduğu için felsefenin hareketinin yaratılamazlığı ve yok edilemezliği sonucuna, doğa bilimden neden tam iki yüz yıl önce vardığı kolayca anlaşılır." (5)

Yıllardır bilim alanında, hatta Galileo döneminden bu güne kadar izlenen bütün süreçlerde gericiler ve bilimin karşısında karanlığı savunan güçler, hep aynı taktiklerle hareket ederek mutlak bir yaratıcının varlığı konusunu gündeme getirmeye çalışmışlardır. Özellikle de Feodal toplumda yaşanan bu karanlık süreç, kendi tarihsel gerçekliği içerisinde Kiliseler tarafından radikal tavırların alınmasına ve ilericilerin cezalandırılmasına bile neden olmuştu. (Engizisyonlar)

Bu bağlamda dün Maddenin en küçük yapı taşı olan Atomun varlığına ve parçalanabilirliğine karşı çıkanlar bugün de kanıtlanmış olmasına rağmen- bu anlayışla kuantum fiziği ve Newton fiziği arasında bir çelişki olduğu düşüncesi ile hareket etmişler ve bu anlamda bilinemezliği keşfettiklerini zannederek (açıkça söylemek gerekirse yeni bir yaratıcı bulmaya çabaladıklarından dolayı) sessiz bir şekilde materyalizme savaş açmışlardır. Halbuki gök cisimlerinin hareketliliğini, birbirleriyle olan bağılıklarını ve en küçük bir hareketliliğin bile birbirlerine bağlı olarak oluştuğunu ellerindeki dürbünleri bırakarak, teleskoplarla ya da daha gelişmiş araçlarla görmeyi deneseler meseleyi daha rahat kavramış olacaktı. (Hareketliliklerin makro ve mikro düzeyde izlenebilirliği.) Veya ellerindeki dürbün ya da teleskopların ters taraflarından bakmamış olsalardı küçücük hareketlilikleri dahi basit bir şekilde inceleyebilirlerdi. Ama bunu yapmak için önce bir istencin ve meraklılığın oluşması gerekirdi. Lakin bunu yapmak yerine Bilime kafa tutmak daha kolay olsa gerek. Çünkü bu arkadaşlar buldukları konum itibari ile bilim için bir istenç dahi duymamışlar ve bu anlamda garip ve şaşılacak bir durumla sinsi bir tarz izlemek zorunda kalmışlardır. Bunun sebebi ise mücadele ivmesinin en yüksek olduğu zamanlarda (icazetli politikaların izlenmediği zamanlarda) radikal söylemlerle hareket ederek, vermiş oldukları mücadelenin doğru çizgisinin getirmiş olduğu eziktir. Ya da geçmişte yaratılan bir çok değer (özellikle kadroların devrimci bakış açıları) bir anda savrulup atılamayacağı korkusudur. Hesabı verilemeyecek ve doğruluğu kanıtlanamayacak olan sözde teorilerin, savunulamama durumudur.

Durumun ciddiyeti ve özellikle bu konuyu mücadele içerisinde olan insanların tartışmasını sağlamak amacıyla faaliyet yürütmek (yayın organlarında tartışılmaya çalışılması) ise bu anlamda bizlere amaçlı gibi gelmiş ve bu tartışmanın nereden kaynaklandığı kafamızı kurcalamıştır. **Bir anlamda bu faaliyetler daha önce bayraklarında Orak Çekiçli amblem taşıyanların ve**

yine bir zamanlar Marksizm'i Leninizm'i kendine rehber edinenlerin bu günkü süreçte Marksizm Leninizm'den intikam alabilecekleri durumunu gündeme getirmiştir. Zira, Halk savaşından sonra savunulan Demokratik Cumhuriyet tartışmaları ve yine bunun ardından Ekolojik toplum teorilerinin piyasaya sürülmesi ya da AB ve ABD olanaklarından yararlanıp emperyalist odakların şemsiyesi altında durulması gibi faaliyetler de bunun örneklerinden olabilir.

Bir hareketin ilk günkü mücadele çizgisiyle bu günkü çizgisi arasında oluşturduğu tezatlıklarda ayrı bir anlamsızlığı taşımaktadır. Çünkü bugün izlenen yol ne "yeni çağ" teorileriyle ne de AB'nin özgürlük söylemleriyle açıklanabilir şeyler değildir. İçinde bulunduğumuz sömürü düzeni ne kadar makyaj yapsa da gerçek yüzünü gizleyememektedir. Sömürü aynı şekilde devam etmekte, DGM'ler, AB vs gibi bazı odaklar tarafından kaldırılrsa da sokak ortalarında hala arkadaşlarımız vurulmakta, hala cezaevlerinde devrimci arkadaşlarımıza abuk sabuk mektup cezaları verilmekte, işkence ler devam etmektedir.

Bu anlamda hakim sınıfların bütün gerici anlayışlarına karşı çıkmak yerine, ezilenlerin devrimci mücadelesini bir kenara atmak. Hatta ve hatta bu anlayışlarla bilimin üstünlüğüne kafa tutmak ne kadar doğrudur bilemiyoruz. Yok eğer bu tavırlarla hareket etmekte ısrar ediyorlarsa hepsinin dört kutsal kitaba sarılmaları gerektiğini de salık verebiliriz. Belki o zaman doğru yolu (devrimci yolu değil) bulabilirler. (Günümüzün Tanrı arayıcıları)

Bu anlayışla konuyu Lenin'den bir alıntı yaparak bağlamaya çalışırsak -sanırım bu alıntı her şeyin özünü yansıtacaktır- devrimciler ile revizyonistler arasındaki özelliklerin de gerçek anlamda kavranmasını sağlayabiliriz.

"Kaynaşmış bir grup halinde, sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkı sarılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yandan sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız. Özgürce benimsediğimiz bir kararla, düşmanla savaşmak amacıyla, daha başında kendimizi tek başına bir grup

olarak ayırdığımız içinde ve uzlaşma yolu yerine mücadele yolunu seçmiş olduğumuz için, bizi suçlayan kimselerin bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek amacıyla birleşmiş bulunuyoruz. Ve şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırmaya başlıyorlar: Gelin bataklığa gidelim! Ve onları ayıplamaya başladığımız zaman da, karşılıkları şu oluyor: Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlüğünü bize tanımamaktan utanmıyormusunuz! Evet beyler! Yalnızca bizi çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin geçek yeriniz bataklıktır, oraya ulaşmanız için size her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakan, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte "özgürüz", yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!" (6)

Son tahlilde ise Bilimin karşısında kendi çıkarları için karanlığı savunmak zorunda kalanların, yüzyıl öncesinde olduğu gibi bugün de aynı kararlılıkla bilimin gerçekliği karşısında ezileceklerini ve kendi bataklıklarında sürüneceklerini garanti edebiliriz. Ve hepsine Harun YAHYA ile birlikte geçirecekleri uzun, mutlu ve bol safsatallı bir yaşam dileriz.

TEK YOL DEVRİM

KAYNAKÇA

- (1). Lenin / Materyalizm ve Amprio-Kritisizm, Sol Yayınları
- (2). Stalin / Bolşevik Partisi Tarihi Bilim ve Sosyalizm Yayınları
- (3). Lenin / Materyalizm ve Amprio-Kritisizm, Sol Yayınları
- (4). Lenin / Materyalizm ve Amprio-Kritisizm, Sol Yayınları
- (5). F.Engels / Doğanın Diyalektiği, Sol Yayınları
- (6). Lenin / Ne Yapmalı, Sol Yayınları

ÜLKEMİZDE VE DÜNYADA YAŞANAN GELİŞMELERE DAİR

Umut Yaren

Önümüzde sorun olarak duran olayları/olguları çözmek için her zaman kullandığımız bir yöntem vardır. O sorunu oluşturan nedenleri, içinde bulunduğu tarihsel süreci, diğer etmenlerle ilişki ve etkileşimlerini inceleyerek çeşitli çözümlemelerde bulunuruz. Yaptığımız çözümlemelere uygun araç ve yöntemlerle de o sorunları aşmaya çabalarız. İnsanlığın bugün gelmiş olduğu noktaya baktığımızda; ilkel-komünal yaşam modelinden çıkıp, sınıflı topluma geçişinden bugüne biriktirdiği, temelinde mülkiyetçilikten gelen yığınla sorun birikmiştir. Bu yığınla birikmiş sorunun adı; insanlık için açlık, savaş ve yıkım demek olan az sayıda tekelin dünyanın her tarafını yoğunluğuna sömürü düzeni Emperyalizmdir. Geçmişten bugüne insanlık, hak ettiği daha iyi ve ileri bir yaşam için sürekli mücadele etmiştir.

Feodalitenin bağrından devrimci bir misyonla çıkan burjuvazi, hakimiyetini kurdukça ilericiğini yitirmiş ve tıpkı önceli olan sistemler gibi toplumsal üretimin ve ilişkilerin ilerlemesinin önünde engel olmuştur. Kar ve sömürüye dayalı mülkiyetçilik sistemi olan kapitalizm, her alanda bir yıkım düzeni olmuştur. Bugün, az sayıda tekelin hakimiyeti demek olan kapitalizm gericedir ve yok edilmelidir.

Çünkü; bir avuç insan dünyanın bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını kendi çıkarları için kullanırken, dünyanın geri kalan çoğunluğu açlık, yoksulluk ve sefalet içinde kıvrılmaktadır.

Çünkü; insanları makineleştiren ve onları kölesi haline getiren kapitalizm sürekli kazanırken, insanları emeklerinin ürününe yabancılaştırır, üretilenden pay vermez ve onları işsizler ordusuna yedekler.

Yine kapitalizm; insanların temiz yüreklerini, bedenlerini meta olarak görür ve onları çürümüşlüğüne içine çekip kullanır sonrada ruhsuz ve mutsuz bir halde öylece bırakır. Kapitalizm; ne insanı, ne doğayı ne de başka canlıları düşünmez. Sadece, daha fazla sömürü, daha fazla kar ister. 21. yüzyılın eşliğinde Emperyalist-Kapitalist sitem hakkında genel anlamda şu değerlendirmeyi ya-

pabiliriz: "1970"li yılların başında yaşanan kriz, bugüne sarkan müdahalelerin sebebi olmuştur. Düşen kar oranlarının yeniden düzenlenmesine dönük müdahaleler; devlete ekonomiden el çektilme, korumacılık tedbirlerine son verilmesi, KİT'lerin özel sermayeye devri v.b biçimlerde gündeme getirildi. Bu arada buradaki "devlet müdahalesine son verme" olayı "sosyal devlet" biçimindeki duruma son vermektir. Yoksa gerçek devlet müdahalesinden muaf tutulmuş kapitalizm olmaz. Düşen kar oranlarını yeniden düzenlemeye yönelen kapitalistler, her türlü engelden muaf istediği ve en ucuz olan yerde üretip en pahalı yerde satmak için küreselleşirken, işsizliği, yoksulluğu, sefaleti ve ekolojik denge bozukluğunu da küreselleştirmiştir. Değiştirmek ve kurtulmak istediği teknolojiyi ve yükleri yeni sömürgelere kaydırır. Bu da sistem için ucuz işgücü, pazara yakınlık, çevresel sorunlardan kurtulma, vergi ve ticaret kolaylıkları sağlar. En yüksek kara en yüksek hızda ulaşmak isteyen emperyalizm, kimi zaman Yugoslavya gibi askeri, kimi zaman da İMF, AB, DB yollu ekonomik ve siyasi müdahalelerde bulunur. Sosyalist bloğun çökmesi ile, hem sosyalist blok sınırları içinde hem de etki ettikleri alanlarda boşluk ve pazar alanları oluşurken bir tarafta da ideolojik alternatifsizlik, kalan diğer ülkelere de (Küba, Kore, İran, Irak gibi) tahammülsüz ve pervasız, ekonomik abluka, siyasal tecrit, teslimiyete mahkumiyet küreselleşme satrancının "oyuncuları" içine alma çabaları emperyalizmin geldiği boyutu göstermektedir. (D-H sayı-1) Tarımsal alanda yeni sömürge ülkelere "az sayıda üründen büyük miktarlarda üretme" tarzında dayatmalarla tasfiye sürecini hızlandırmaktadır. İlk önce teşvik edip sonra aynı ürünü üreten ülkelerle rekabete sürüklüyor. Sonrasında da düşük fiyatlarla satın alarak, tohumluk v.b temel gereksinimlerle ülkeleri tamamen kendine bağımlı kılıyor.

Sovyetlerin çözülmesi ve sosyalist alternatifin etkisizleşmesi ile "alternatifsiz" kalmış olmanın verdiği güçle, emperyalistlerin dünyanın

geleceğini ve kaderini etkileyen Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurma çabaları ve yaşanan çatışmalar en önemli sorunların başında gelmektedir.

Emperyalist Saldırganlığın Kuşatmasında Ortadoğu

Bir tarafta Rusya, Çin diğer tarafta Almanya, Fransa gibi ülkeler öte tarafta da İngiltere ve de Amerika'nın bölgedeki emperyalist rekabetçi saldırganlığı, Türkiye, İran ve Suriye devletlerinin varlığı, Filistin ve emperyalizmi çıkmaza sokan Irak Direnişi bölgede dengelerin karışık, zeminin çok kaygan olmasını sağlayan etmenlerdir.

Bölgedeki bu karışıklığı anlayabilmek için biraz açılmamız gerekiyor. Dergimizin önceki sayılarında da çeşitli gündemler gereği anlattığımız gibi Ortadoğu'nun gündemden düşmeyen yarısı Filistin sorunu vardır. Uzun yıllara yayılan savaş sürecinde Ortadoğu coğrafyasına yayılan, Ortadoğu'daki bütün devletleri kendine bağlayan, çoğu durumda bölgedeki işbirlikçi rejimler tarafından kendi politikalarına malzeme de yapılabilen ve de bitmeyen direnişi ile Filistin, hala en önemli "sorunlardan biri" olmaya devam ediyor.

Bileşenlerin bir tarafında Filistinli örgütlere ve Irak'taki direnişe destek olmasıyla ve Lübnan üzerindeki varlığı ile emperyalist sisteme sorun teşkil eden Suriye vardır.

Her ne kadar ülke içinde çeşitli faaliyetlerde bulunmaktan rejim aleyhtarı yapıları beslemeye ve kimi emperyalist devletler aracılığı ile çözülmüş olsa da, son seçimlerde Ahmedinecad'da somutlaşan iradesiyle İran, bölgede en "problemlili" devletlerden biri olmaya devam ediyor.

Emperyalist sistemin başını çeken, yıllardan beri ekonomik, askeri, siyasi her türlü yaptırımını uygulayan ve bütün bunlara rağmen sonuç alamayan ABD'nin girmek zorunda olduğu Irak bataklığı vardır.

Dünya genelinde kendisi karşısında güçlü, köklü yapısı olan ulus devletleri istemeyen emperyalizm, dünyanın kaderi olan Ortadoğu ve Kafkaslar'da bu "sorun"unun özelliklerini taşıyan devletleri çözenin

adımlarını atıyor. Rekabet ve kara dayalı sömürü düzeni, karşısında sorun çıksın istemez. Kar sağlayacak olan her şeye sorunsuz ve en hızlı bir şekilde sahip olmak ister. Kapitalizmin işleyiş yasağıdır bu. Peki, dengelerin bu kadar hassas, zeminin böylesine kaygan olduğu bölgeyi bu kadar önemli kılan nedir?

Birincisi; dünyanın en önemli ticaret yollarından biridir, bir keşişim noktasıdır. Asya, Avrupa ve Amerika arsındaki en önemli ticaret güzergahı Ortadoğu'dan geçmektedir. Mal ve hizmetlerin değişiminin global düzeyde yaygınlaştığı, artığı bir dönemde; ulaşım ve ticaret yolları ve bunlar üzerindeki tam ve kesin denetim önem kazanmıştır.

İkincisi; bütün tartışmalara ve farklı arayışlara rağmen enerji konusunda emperyalist-kapitalist sistem, hala alternatif olabilecek bir enerji kaynağı ikame edememiştir.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki petrol kaynakları üzerinde uzun dönemden beri bir etkisi var ise de , bunun şu veya bu nedenle bir kaç aylık gibi kısa süreli bir kesintiye uğramasına dahi tahammülü yoktur. Bu nedenle; çok uzun dönemli, kesin ve kalıcı bir denetim istiyor. (DH- sayı-27)

20.yüzyılın özellikle 2.yarisından sonra emperyalizmin petrol kaynakları üzerindeki denetim çabaları, sosyalist sitemin varlığı nedeniyle istenen düzeyde sonuç vermiyordu.

Sosyalist sistemin çözülmesi ve etkisizleşmesi sonrasında bu "sorun" büyük oranda ortadan kalkarken; hem eski sosyalist ülkelerin hem de etki alanında bulunan diğer ülkelerin emperyalist sistem için pazar alanı oluşturmaları bölgenin üzerindeki müdahaleleri yoğunlaştırmıştır. Kuşkusuz burada en güçlü araç ve olanaklara sahip olan, etkisini hissettiren ABD emperyalizmidir. Tek başına İsrail'in varlığı bile bir karışıklık yaratmakta, sorunlar çıkartmakta tehdit ve müdahalelerde bir avantajdır. Ekonomik, askeri, siyasi vb. yöntemlerle kendisine bağımlı hale getirdiği işbirlikçi rejimlerle, ekonomik yatırımları, askeri varlığı ile ABD bu güçlülüğü sağlamaktadır. Bütün bunların yanında yeni sömürge ülkesi olan Türkiye'nin varlığı da başka önemli bir avantajdır.

Bölgede, karmaşık tablonun diğer önemli bir bileşeni de etkisi ve ilişkisi olduğu eski Sovyet Cumhuriyetlerinden, Türkiye de dahil çeşitli

düzeyle ilişkisi ve üzerlerinde etkisinin olduğu Ortadoğu ülkelerine, Çin'den Avrupa ülkelerine kadar çok yönlü ve uzun vadede politika yürüten Rusya'dır. Ortadoğu ve Kafkaslar; emperyalist devletlerin kapışmalarının yaşandığı dengelerin hassas, zeminin kaygan olduğu bir coğrafyadır. Bu tablonun diğer parçalarını da yıllara dayanan ekonomik, askeri, siyasi her alanda çıkar ilişkileri olan AB içerisindeki emperyalist güçler oluşturur.

Kuşatmanın ve Kapışmanın Ortasında Türkiye

Derinlemesine ve yoğunluğuna sömürü düzeni, bizim ki gibi çok verimli olanaklara sahip olan, emperyalist sistemden devrimsel bir kopuş sonrasında sadece kendi ayakları üzerinde durmakla kalmayıp başka ülke halkalarına da yardımcı olabilecek ülkeler üzerinde özellikle yoğunlaşır. Bu gibi ülkeleri türlü yöntemlerle kapitalizmin anaförüne çekmek zorundadır.

TC'nin kuruluş aşamasında sosyalizme mesafeli durarak "muassır medeniyet" (kapitalist devlet) olmayı çabaladığı süreç, bugünkü yeni sömürgeciliğin temellerinin atılmasına zemin hazırlayan süreçtir. Ülkenin yabancı sermayeye açılması ile başlayan, NATO üyeliği, BM üyeliği, Marshall Yardımları vb. araçlar ile çekilen, ekonomik yaptırımlarla, uluslararası tekellerle bağlanan ve askeri darbelerle şekillenerek bugünkü yeni sömürge haline gelen Türkiye, Ortadoğu ve Kafkaslar coğrafyasında emperyalist politikaların tam da ortasında bulunmaktadır. Süreç artık eskisi gibi işlememekte, çıkarlar çatışmakta çelişkiler keskinleşmektedir. Mesela, içsel bir olgu olan emperyalizm, geçmiş süreçte sermaye ihracı, bilgisel, teknolojik yardım ve yerli işbirlikçi tekeller aracılığı ile ülkeye girerken, bugün kar edimesinin önündeki bütün engelleri kaldıracak hamlelerde bulunmaktadır. Küçük burjuvalar ülkesi olan, kapitalleşmenin içsel değil, dışsal dinamiklerle geliştiği ülkemizde emperyalist tekeller artık doğrudan varlık göstermeye başlamıştır. İşte son dönemde yaşanan, ülkenin en önemli şirketlerinin dahi hızlı ve "ucuzdan" giden satışları, ülkenin sahillerinden topraklarına her şeyin özelleştirilmesi, eğitim ve sağlık dahil kamusal alanda yaşanan tasfiyeler, ülkenin her tarafında askeri üsler açması emperyalist saldırganlığın çapını, niteliğini

ve niyetini göstermektedir. Öte yandan bu gelişmeler ülke içinde az sayıda burjuvaziyi tekellerin hamiliğinde büyütecek, kimi burjuva kesimleri yok olmamak için biraraya getirerek ortaklaşmaya itecek, (ki bu da zamanla kendi içinde ayrışacak, dağılacak) çoğu küçük işletme sahibi kesimleri de yutarak yok edecektir.

Emperyalizm ile ilişkisinde bu aşamaya gelen TC. yine emperyalizmin Ortadoğu ve Kafkaslardaki çıkarları bağlamında zor bir dönemecin içindedir. Kapitalizmin özünden gelen rekabet, azalan kar oranları, daralan sömürü alanları ve dünyanın geleceği için büyük bir öneme sahip olan enerji ve doğal kaynaklar üzerindeki hakimiyet çabası bölgeyi ve bölge ülkelerinin konumunu hayli önemli bir hale getirmiştir.

TC'nin tarihi boyunca inkar ve imha politikasıyla yok saydığı ve yok etmek istediği Kürt sorunu, emperyalist sistemin bölgedeki çıkarları bağlamında kendisini zor bir duruma sokar hale gelmiştir. Bu noktada emperyalizm ile sorun yaşayan TC. kendisine karşı atılan adımların farkında hareket ederek; AB atraksiyonlarıyla ve özellikle Rusya, Çin gibi ülkelerle, çok yönlü-uzun vadeli ilişkileri geliştirerek bir yandan olabileceklerin önünü kesecek adımlar atıyor, diğer yandan da yaklaşmakta olan sürecin "sertliğine" hazırlanıyor. 21 Mart Newroz'unda "bayrak provakasyonu", Trabzon, Eskişehir saldırıları, çeşitli yerelerde farklı bahanelerle düzenlenen saldırılar, okul dönemleri boyunca devrimci öğrencilere karşı yapılan saldırılar bu hazırlığın işaretleridir. Aynı şekilde ülkenin "asıl söz sahiplerinin" yapmış oldukları, "savaşa hazırlık" brifingi ve sonrasında hepimizin gözünün içine sokulan gerçeklik, Devrimci Hareket'in dikkatleri çekmeye çalıştığı bir gerçekliktir. Karşımızdaki güç, her türlü araç ve olanağa sahip, aynı zamanda bunları çok iyi ve istediği doğrultuda kullanabilen bir güçtür. Kaldı ki, açlığın, yoksulluğun pençesinde kıvranan kitleler, milliyetçilik vb. zehirlerle de yönlendirilmeye açık durumdadırlar.

Dünyada Yükselen Özgürlük Mücadelesi, Potansiyeller ve Bize Düşenler

Ülkemizde ve dünyada yaşananlar genel anlamda böyle iken, toplumsal yaşamın ileri taşınması sorumluluğunu yüklenmiş olan bizler görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Bugüne kadar yapılmış devrimlerden

ve yaşanmış mücadele deneyim ve örgütlülüklerinden dersler çıkarmalıyız. Ülke ve dünya genelinde varlık gösteren devlet ve örgütlerle enternasyonal bağ içinde olmalıyız. Bu devlet ve örgütlerle; askeri, politik her türlü deneyimleri paylaşmalı, mücadelede birbirimize omuz vermeli ve bu paralelde ülkedeki mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Büyük bir deneyim ve zenginliğe sahip isyanın kıtası Latin Amerika'da devrimlerin patlak vereceği bir çok ülke vardır. Bugün, Venezüella Küba gibi olmasa da sosyalizme evrilebilecek bir olanaktır, bir avantajdır. Bu şansı değerlendirecek olan o ülkenin devrimci yapılarıdır. Küçük bir belediyenin veya benzeri bir araç ve olanağın sağladığı avantajı düşündüğünüzde, demokratik nitelikte pek çok adım atılan Venezüella'da popülist politikalara, çıkar çatışmalarına alet olmadan süreci, sosyalizm rotasında örgütleyecek yapılar için önemli görevler düşmektedir.

Yine deneyimlerinden yararlanılabilecek olan bir Kolombiya'yı düşünün: beş ülkeye sınırı olan bu coğrafyada, ülkenin % 40'tan fazlasını elinde bulunduran, ülkenin başkenti de dahil çeşitli merkezlerde etkisi olan ve sonuca oldukça yakın gerilla örgütleri vardır. FARC ve ELN gibi hareketlerin yol kontrolleri, büyük askeri eylemleri, baskınlar düzenlemeleri dışında, ülkede yüzbinlerin katıldığı ekonomik-demokratik karakterde etkili eylemlerde yapılmaktadır. Teknolojiye, askeri güce vb. araçlarına ve ABD'nin bütün desteğine rağmen Kolombiya diktatörlüğü, gerilla karşısındaki yenilgiden kurtulamamaktadır. Üzücü bir şekilde ortaya çıkan, gerillanın 470 km.'lik "özel yolu" teknolojinin, diktatörlüğün ve emperyalizmin yetmeyeceğinin bir başka göstergesidir.

Lideriyle, halkıyla bir bütün olmuş devrimin ülkesi Küba, emperyalist ablukanın en ağır kuşatması ile dünyanın bütün özgürlük savaşçılarında umut olmaya devam ediyor. Ayakta durmayı, karamsar olmamayı, insanı temel almayı ve her zaman tükenmeyen bir enerji ile, (78'inde bile) sosyalizm için yaşamayı öğretiyor.

Bugün, kazanılmış haklarını koruma mücadelesi veren Avrupa emekçileri, sermayenin artan saldırıları karşısında zor durumdadır. Ya; işsizlik, hayat pahalılığı, hak gaspları ve ırkçılık zehri ile yaşam düzeylerinin aşağı çekilerek sömürülmelerine boyun eğecekler, yada kazanılmış haklarını

korumanın da yolu olan işsizlik ve hak gasplarını içeren bütün saldırı yasalarına karşı ve yeni kazanımlar için mücadele edecekler. AB emperyalizminin de teşhir olduğu, Fransa ve Hollanda da "anayasa referandum" sürecinde somutlaşan potansiyel, Avrupa'nın diğer ülkelerinde yapılan irili-ufaklı eylemler ve Irak sürecinin yarattığı etki, Avrupa genelinde dikkate alınması gereken gelişmelerdir. Bütün bunların yanında Avrupa işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyindeki yükseklik de süreci ilerletecek ayrı bir dinamiktir. Çeşitli ülkelerde yapılan grevlere, düzenlenen savaş karşıtı eylemlere gösterilen yoğun katılım bir örnektir. Yine eğitim haklarına yönelik saldırılara karşı sonuç alan liseli gençliğin ve köylülerin eylemleri, ayrı kanallardan aynı potansiyelde buluşan niteliklerdir.

Dünya halkları nezdinde emperyalizmin daha fazla teşhir olmasına neden olan Filistin'den İrak'a, Lübnan'dan İran'a Ortadoğu'da çok önemli gelişmeler yaşanmaktadır.

Özellikle Irak, emperyalizme ve gerici rejimlere karşı mücadele yürüten kesimler için çok önemli bir ülkedir. Askeri eylemlerden, bunların zamanlamasına, belirli bir politika dahilinde yapılmasından istediği anda istediği yerde istediği hedefe ve de istediği amaca ulaşmasına kadar Iraklı savaşçıların mücadelesi çok şey öğretmektedir. Emperyalistlerin on yıllarca yüzlerce "besleme bilim insanı" ile masa başında ürettiği uzaydan destekli, akıllı füzeli savaş sanayi yerle bir olmuştur. Emperyalist saldırganlığı, işbirlikçiliği, teşhir eden, dünya genelinde solda dahi umutsuzluğun yer kaplamaya başladığı bir süreçte, halkların yüreğinde heyecan yaratmış, genel anlamda da emperyalizmin yenilmezlik imajını yerle bir etmiştir. İspanya'da gerçekleştirdiği "Madrid eylemi"nden, ülke içinde karakol basmalara, İstanbul ve Londra'daki eylemlerden büyükelçi kaçırılmalara, işbirlikçi Kürt kesimlerine karşı yapılan askeri eylemlere, Mısır elçisinin kaçırılmasından kapatılmasına, bir çok işgalci ülkenin askeri varlığını oradan çektirmesine yönelik yaptığı eylemlerle Irak Halk Savaşı özellikle devrimcilerin ilgiyle ve bilgiyle gözlemesi gereken bir yerdir. Gerektiği her durumda; Şii, Sünni, Kürt, Arap, asker, polis, milis, diplomat, ajan, her türlü devlet görevlisi, kamyon şoförü vs. demeden bütün işbirlikçileri cezalandıran direnişçilerin, sadece Wolfowitz'e karşı

yapılan eylem bile tek başına çok öğreticidir. İşgalcilerin ve işbirlikçilerin cirit attığı bir yerde içinde roket dolu bir kamyonla, özel korunmuş bir otelin dibine gelmek, o bilginin istihbaratını sağlamak ve hiçbir kayıp dahi vermeden tam 29 kez füze fırlatmak her yönüyle öğretici bir eylemdir. Yine geçenlerde çok güzel ve ülkemizde devrimcilerin adeta unuttuğu yöntemde bir eylem gerçekleşmişti. İşgal güçlerinin 19 Irak'lıyı işkence ile öldürmesi üzerine, Irak Halk Savaşçıları'nın en aşağı 14 Amerikalı askeri cezalandırdığı eylem, buraya sığdıramayacağımız yüzlerce örnekten sadece biridir.

Emperyalizm Irak'ta bir batağa saplanmıştı. Hele ki, yazının başında da belirttiğimiz gibi "emperyalizmin birkaç aylık kısa süreli kesintiye dahi tahammülünün olmadığı" bir süreçte, savaşa gönderecek asker bulmakta dahi zorlanmaya başlar duruma düşmek, şirketlerinin Irak'tan çekilmesi, istediği petrol sevkiyatının bir türlü gerçekleşmemesi, Vietnam'daki gibi ülke içinde dahi halk tepkilerinin artar duruma gelmesi ve sürekli kan kaybetmesi emperyalizmi Ortadoğu'nun "kara deliği"ne daha da çekerken, diğer yandan da tahammülsüz ve saldırgan hale getiriyor. TC. ile yaşadığı gerilimin temel nedeni de buradan kaynaklanmaktadır.

Ülkemiz Solunun Genel Durumu ve Geleceği

Genel anlamda gelişmeler böyle iken, ülkemiz solunun durumu da pek iç açıcı değildir. Kürt sorunu temelinde tırmandırılmakta olan savaş sürecinde ülkemiz solu; gelişmeleri yine geriden takip etmekte, toplumsal-siyasal sorunlara müdahale edememekte, sadece sonuçları üzerinden tartışarak sürüklenmektedir. En belirleyici sorun olan Kürt sorunundan kentsel dönüşüm projesiyle gerçekleştirilen yıkımlara, özelleştirmelerden tarımın tasfiyesi ile yoksullaşan köylülüğe, yerellerde halkın sorunlarına çözümler üretememekten kamusal alan da dahil işsizleşen emekçilerle buluşamamaya kadar ülkemiz solu büyük bir kriz içindedir.

Sistem kaynaklı sorunların çözümünü sistem içi çeşitli kanallarda aramak çözüm değildir. Her şeyden önce, doğru bir ülke değerlendirmesi yapılmalı ve ona uygun olarak hazırlanmış askeri, politik, demokratik, akademik her alanda ihtiyacı karşılayan sonuca ulaştıracak devrim programına sahip bir örgütlenme

Önümüzde sorun olarak duran olayları/olguları çözmek için her zaman kullandığımız bir yöntem vardır. O sorunu oluşturan nedenleri, içinde bulunduğu tarihsel süreci, diğer etmenlerle ilişki ve etkileşimlerini inceleyerek çeşitli çözümlerle bulunuruz. Yaptığımız çözümlere uygun araç ve yöntemlerle de o sorunları aşmaya çabalarız. İnsanlığın bugün gelmiş olduğu noktaya baktığımızda; ilkel-komünal yaşam modelinden çıkıp, sınıflı topluma geçişinden bugüne biriktirdiği, temelinde mülkiyetçilikten gelen yığınla sorun birikmiştir. Bu yığınla birikmiş sorunun adı; insanlık için açlık, savaş ve yıkım demek olan az sayıda tekelin dünyanın her tarafını yoğunluğuna sömürü düzeni Emperyalizmdir. Geçmişten bugüne insanlık, hak ettiği daha iyi ve ileri bir yaşam için sürekli mücadele etmiştir.

Feodalitenin bağrından dev-rimci bir misyonla çıkan burjuvazi, hakimiyetini kurdukça ilericiğini yitirmiş ve tıpkı önceli olan sistemler gibi toplumsal üretimin ve ilişkilerin ilerlemesinin önünde engel olmuştur. Kar ve sömürüye dayalı mülkiyetçilik sistemi olan kapitalizm, her alanda bir yıkım düzeni olmuştur. Bugün, az sayıda tekelin hakimiyeti demek olan kapitalizm gerici dir ve yok edilmelidir.

Çünkü; bir avuç insan dünya-nın bütün yeraltı ve yerüstü kaynak-larını kendi çıkarları için kullanırken, dünyanın geri kalan çoğunluğu açlık, yoksulluk ve sefalet içinde kıvrır-maktadır.

Çünkü; insanları makineleş-tiren ve onları kölesi haline getiren ka-pitalizm sürekli kazanırken, insanları emeklerinin ürününe yabancılaştırır, üretilenden pay vermez ve onları işsizler ordusuna yedekler.

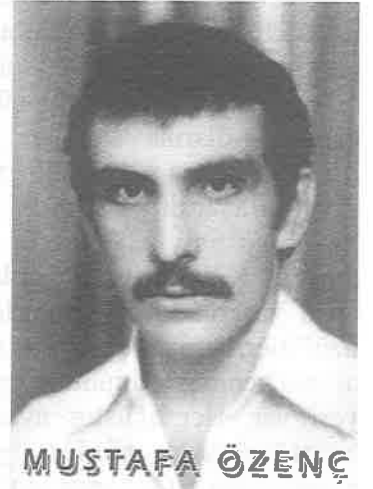
Yine kapitalizm; insanların temiz yüreklerini, bedenlerini meta olarak görür ve onları çürümüşlüğüne içine çekip kullanır sonrada ruhsuz ve mutsuz bir halde öylece bırakır. Kapitalizm; ne insanı, ne doğayı ne de başka canlıları düşünmez. Sadece, daha fazla sömürü, daha fazla kar ister. 21. yüzyılın eşliğinde Emperyalist-Kapitalist sitem hakkında genel anlamda şu değerlendirmeyi ya-pabiliriz: "1970"li yılların başında yaşanan kriz, bugüne sarkan müdahalelerin sebebi olmuştur. Düşen kar oranlarının yeniden düzenlenmesine dönük müdahaleler; devlete ekonomi-den el çekirme, korumacılık tedbir-lerine son verilmesi, KİT'lerin özel sermayeye devri v.b biçimlerde günde-me getirildi. Bu arada buradaki "devlet müdahalesine son verme" olayı "sosyal devlet" biçimindeki duruma son vermektir. Yoksa gerçek devlet müdahalesinden muaf tutulmuş kapitalizm olmaz. Düşen kar oranlarını yeniden düzenlemeye yönelik kapi-talistler, her türlü engelden muaf istediği ve en ucuz olan yerde üretip en pahalı yerde satmak için küreselle-şirken, işsizliği, yoksulluğu, sefaleti ve ekolojik denge bozukluğunu da küreselleştirmiştir. Değiştirmek ve kurtulmak istediği teknolojiyi ve yükleri yeni sömürgelere kaydırır. Bu da sistem için ucuz işgücü, pazara yakınlık, çevresel sorunlardan kur-tulma, vergi ve ticaret kolaylıkları sağlar. En yüksek kara en yüksek hızda ulaşmak isteyen emperyalizm, kimi zaman Yugoslavya gibi askeri, kimi zaman da İMF, AB, DB yollu ekonomik ve siyasi müdahalelerde bulunur. Sosyalist bloğun çökmesi ile, hem sosyalist blok sınırları içinde hem de etki ettikleri alanlarda boşluk ve pazar alanları oluşurken bir tarafta da ideolojik alternatifsizlik, kalan diğer ülkelere de (Küba, Kore, İran, Irak gibi) tahammülsüz ve pervasız, ekonomik abluka, siyasal

YAŞAMIN ADINI KOYMUŞTUN SEN MUSTAFA ÖZENÇ

Muhittin Çoban

Yaşamın adını koymuştun sen. Yaşamak yaşama kalıcı ayak izlerini bırakmaktı. Böyle düşündün böyle yaşadın kısacık yaşamını. Unutulduğunu sanma unutanların yanında unutmayanların da var, örnek yaşamını, örnek şekilde sürdürenler de. Bak sana bir anımı anlatayım Özenç. Çorumlu Erhan'ı tanırısın, hem de çok iyi yıllar sonra yani yaklaşık yirmi üç yıl sonra karşılaştım. Çok heyecanlandım, sevindim, coştum. Gözlerindeki o sönmeyen parıltıyı görünce daha bir umutlandım. Evlenmiş, bir kızı olmuş dokuz on yaşlarındaydı adını sordum Özenç dedi, mutlu oldum "Biliyor musun benim oğlumun adı da Özenç." dedim. Döndü babasına ne dedi biliyor musun "Baba hiç erkek adı olur mu Özenç". Babası da şöyle dedi "Sana anlatmıştım ya senin adın benim çok değer verdiğim bir arkadaşımın adı, diye işte o kişi, bu arkadaşımın da arkadaşı, adı Özenç'ti, erkekti. Biraz daha büyüdüğünde sana Özenç'i uzun uzun anlatacağım."

Umutsuzluğa kapılma Özenç, bugün bir çok kavgadaşımın yüreğinde, beyninde, çocuklarının adında yaşıyorsun. Yaşayacaksın, yaşamalısın da, yaşamak güzellikleri çirkinleştirmek, çirkinlikleri güzelleştirmektir. İnsanların yaşamında iyi ve kötü, güzel ve çirkin günleri vardır. Dönüp kimi zaman ardlarına aldıkları günlere baktıklarında utanarak pişmanlaşarak, ezilerek ya da hüznle, acıyla, kederle ya da gururla. Kimileri bu duyguları aynı anda yaşarlar. Hem utanırlar, hem üzürlürler, hem gururlanırlar. Ağustos ayının benim yaşamımda böylesi bir yeri var. Her ağustos ayına ayak bastığımda o günleri yeniden yaşıyorum. Cezaevi yıllarıydı baskının, işkencenin, onursuzlaştırmanın sistematik olarak uygulandığı günler. Bununla yetinmiyor dönemin iktidarı bir ağustos genelgesini yürürlüğe koyuyor adalet bakanlığı. Ağır yaşam koşulları daha da ağırlaşıyor, saldırılar artıyor olanaklar elimizden alınıyor ve beraberinde direnişler yükseliyor, açlık grevleri başlıyor, insanlar ölüm oruçlarına yatıyor... Bir ağustos genelgesi karanlık olan yaşamı zifiri karaya çevirdi. Bir ağustos aynı zamanda benim ve yüzlerce arkadaşımızın tahliye olduğu yani uzunca zaman önce kapanan kapıların açıldığı esarettten kurtulduğumuz gün. Özal hükümetinin çıkardığı şartlı salıverme yasasından yararlanamamıştık ya. Yasadan hırsızlar, hayali ihracatçılar, tecavüzcüler...Ülkücüler, faşistler yararlanmıştı. Bir dizi itirazlar yapıldı, anayasa mahkemesine denildi ki: anayasanın onuncu maddesinin eşitlik ilkesine aykırıdır. İtiraz değerlendirildi, karar verildi. 146. maddeden yargılananlar bu kapsamın içine alındı tahliye edildi, 125. maddeden yargılananlar kapsam dışı bırakılarak bu kez de anayasa mahkemesi siyasi bir kararla çifte standartlık yapmış oldu.

MUSTAFA ÖZENÇ

Yaşamın adını koymuştun sen. Yaşamak yaşama kalıcı ayak izlerini bırakmaktı. Böyle düşündün böyle yaşadın kısacık yaşamını. Unutulduğunu sanma unutanların yanında unutmayanların da var, örnek yaşamını, örnek şekilde sürdürenler de. Bak sana bir anımı anlatayım Özenç. Çorumlu Erhan'ı tanırısın, hem de çok iyi yıllar sonra yani yaklaşık yirmi üç yıl sonra karşılaştım. Çok heyecanlandım, sevindim, coştum. Gözlerindeki o sönmeyen parıltıyı görünce daha bir umutlandım. Evlenmiş, bir kızı olmuş dokuz on yaşlarındaydı adını sordum Özenç dedi, mutlu oldum "Biliyor musun benim oğlumun adı da Özenç." dedim. Döndü babasına ne dedi biliyor musun "Baba hiç erkek adı olur mu Özenç". Babası da şöyle dedi "Sana anlatmıştım ya senin adın benim çok değer verdiğim bir arkadaşımın adı, diye işte o kişi, bu arkadaşımın da arkadaşı, adı Özenç'ti, erkekti. Biraz daha büyüdüğünde sana Özenç'i uzun uzun anlatacağım."

Umutsuzluğa kapılma Özenç, bugün bir çok kavgadaşının yüreğinde, beyninde, çocuklarının adında yaşıyorsun. Yaşayacaksın, yaşamalısın da, yaşamak güzellikleri çirkinleştirmek, çirkinlikleri güzelleştirmektir. İnsanların yaşamında iyi ve kötü, güzel ve çirkin günleri vardır. Dönüp kimi zaman ardlarına aldıkları günlere baktıklarında utanarak pişmanlaşarak, ezilerek ya da hüznle, acıyla, kederle ya da gururla. Kimileri bu duyguları aynı anda yaşarlar. Hem utanırlar, hem üzülürler, hem gururlanırlar. Ağustos ayının benim yaşamımda böylesi bir yeri var. Her ağustos ayına ayak bastığımda o günleri yeniden yaşıyorum. Cezaevi yıllarıydı baskının, işkencenin, onursuzlaştırmanın sistematik olarak uygulandığı günler. Bununla yetinmiyor dönemin iktidarı bir ağustos genelgesi yürürlüğe koyuyor adalet bakanlığı. Ağır yaşam koşulları daha da ağırlaşıyor, saldırılar artıyor olanaklar elimizden alınıyor ve beraberinde direnişler yükseliyor, açlık grevleri başlıyor, insanlar ölüm oruçlarına yatıyor... Bir ağustos genelgesi karanlık olan

yaşamı zifiri karaya çevirdi. Bir ağustos aynı zamanda benim ve yüzlerce arkadaşımızın tahliye olduğu yani uzunca zaman önce kapanan kapıların açıldığı esaretten kurtulduğumuz gün. Özal hükümetinin çıkardığı şartlı salıverme yasasından yararlanamamıştık ya. Yasadan hırsızlar, hayali ihracatçılar, tecavüzçüler...Ülkücüler, faşistler yararlanmıştı. Bir dizi itirazlar yapıldı, anayasa mahkemesine denildi ki: anayasanın onuncu maddesinin eşitlik ilkesine aykırıdır. İtiraz değerlendirildi, karar verildi. 146. maddeden yargılananlar bu kapsamın içine alındı tahliye edildi, 125. maddeden yargılananlar kapsam dışı bırakılarak bu kez de anayasa mahkemesi siyasi bir kararlar çifte standartlık yapmış oldu.

Ve 19 Ağustos benim evlilik günüm Özenç. Ya 20 Ağustos.. Yaşamın adını koymuştun sen. Yaşamak insanın insanlaşma kavgasından bir adım geri düşmemektir. 20 Ağustos size neyi anımsatıyor? Dönüp 20 ağustoslarınıza baktığımızda hangi duygular doluyor içinize? Sevgi mi, sevgisizlik mi? Güzellik mi, çirkinlik mi? Ayrılıklar mı kavuşmalar mı? Hangisi? Yoksa aşkımızı ilan ettiğiniz ya da ihanete uğradığımız günü mü? 20 Ağustos bana sevinçlerin, sevgilerin, insanlığın.... Toprağa gömüldüğü, çirkinliklerin, kallesliklerin, ihanetlerin ekildiği ışıkların ayrılığın olduğu, Mustafa ÖZENÇ'in gecenin ortasında yani yeni günün ilk dakikalarında hücrelerinden alınıp darağacına çıkarıldığı gün. İki yağlı zeytin tanesi gözlerinde yaşamı besleyerek yüreğinde umudu, sevgiyi, aşkı yeşerterek; kısacık yaşamına koca bir ömrü sığdırarak gördüğü acılara, işkencelere, ihanetlere, insansızlığa rağmen içinden insanlığı atmadan tıpkı Deniz, Yusuf, Hüseyin, Hıdır, İlyas, Veysel, Erenler gibi darağacına yürüyen yürürken ayak izlerini bırakan, sloganlarını kayalara sıvayan güzel bir insandı ÖZENÇ. 20 Ağustos anlamlı günlere katılan anlamlı bir gündür artık. Yaşamın adını koymuştun sen. Yaşamak, yaşamı şiirle belemektir.

17 yürek
17 isyan
17 kavga çiçeği
koparıldı insanlığın dalından.
17 kavga çiçeğiymi onlar
halkın bağrında kök salmış
17 kavga çiçeği..

Umuttu onlar
Geleceği karartılmak istenen
halkımızın

sabırla büyüttüğü..
gerçekleştirmek istediğimiz
düşlerimizin
somutlaşmış halleriydiler,
üzerine titrediğimiz
sevgimizle büyüttüğümüz
uğrunda öldüğümüz
değerlerimizin
korkusuz bayrak
taşıyıcılarıydılar.
Onlar düştüğünde Haziran
sıcağında;
doğa bir kez daha hatırladı
sevdalılarını,
tarih bir kez daha yol verdi,
bir kez daha bastı devrimin
kitleleri bağrılarına

evlatlarını..
onlar sonsuzlaşan
düşlerimizin teminatı,
kavganın en yalnız zamanında
dahi
doruklarda umudu
büyüteceklerin yıldızıdır..

ne dökülen kan kalır yerde
ne de düşen silah

.....

Umut Yaren

Temmuz Mitingi - Ankara

2 Temmuz Mitingi - Ankara

2 Temmuz Mitingi - İstanbul

Eğitim-Sen Mitingi - İstanbul

2 Temmuz Mitingi - İstanbul

Eğitim-Sen Mitingi - İstanbul

Sivas Anması - Ankara

2 Temmuz Mitingi - Ankara

17'LER ONURUMUZDUR

Günler ağır
günler ölüm haberleri ile geliyor
düşman haşin
zalim ve kurnaz
ölüyor çarpışarak insanlarımız
halbuki nasıl da hak etmişlerdi
Yaşamayı
ölüyor insanlarımız
-Ne kadar da çok-
sanki şarkılar ve bayraklarla nümeyişa çıktılar

Öyle genç
ve fütursuz...
günler ağır,
günler ölüm haberleri ile geliyor
en güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı
biz bir parça hazin ve dimdik
bırakıp
Göz yaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı unuttuk
bağışlamayı!

N. HİKMET

Demokratik Haklar Platformu, Mücadele Birliği, SODAP, Bağımsız Devrimci Simf Platformu, Alınteri, DEHAP İst. İl Örgütü, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Kaldıraç, İşçi Mücadelesi, Emekçi Hareket Partisi, Devrim Dergisi, KÖZ, Devrimci Hareket, TKP, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halk Kültür Merkezi, SDP, Proleter Devrimci Duruş, Maya, Ürün Sosyalist Dergi, Partizan

